

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-15-13

Druk nr 1290
Warszawa, 17 kwietnia 2013 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o usługach
płatniczych oraz niektórych innych
ustaw z projektami aktów wykonawczych.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego, w tym:”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) warunki wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego;”;

c) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE (Dz. Urz. UE L 267 z 10.10.2009, str. 7).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, ustawę z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska”, ustawę z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r. poz. 855 i 1166.

- „3) zasady prowadzenia działalności przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym za pośrednictwem agentów, oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.”;
- 2) w art. 2:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) agent – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą działalność agencyjną na podstawie umowy agencyjnej zawartej odpowiednio z instytucją płatniczą, biurem usług płatniczych, instytucją pieniądza elektronicznego albo oddziałem zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych, a w odniesieniu do pieniądza elektronicznego – w zakresie jego wykupu, działającą w imieniu i na rzecz podmiotu, z którym zawarła taką umowę;”;
- b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:
- „1a) agent rozliczeniowy – podmiot prowadzący działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;
- 1b) akceptant – odbiorcę innego niż konsument, na rzecz którego agent rozliczeniowy świadczy usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;”;
- c) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
- „2a) biuro usług płatniczych – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisaną do rejestru biur usług płatniczych, prowadzącą działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6;”;
- d) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) goszczące państwo członkowskie – państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca świadczy usługi płatnicze, w tym za pośrednictwem agenta prowadzącego działalność w tym państwie lub przez znajdujący się w tym państwie oddział, lub wydawca pieniądza elektronicznego wydaje pieniądz elektroniczny, w tym przez znajdujący się w tym państwie oddział;”;
- e) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

- „8) hybrydowa instytucja pieniądza elektronicznego – instytucję pieniądza elektronicznego wykonującą oprócz wydawania pieniądza elektronicznego, usług płatniczych lub działalności, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, inną działalność gospodarczą;
- 9) hybrydowa instytucja płatnicza – instytucję płatniczą wykonującą oprócz usług płatniczych, wydawania pieniądza elektronicznego lub działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 3, inną działalność gospodarczą;”
- f) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:
„9a) hybrydowe biuro usług płatniczych – biuro usług płatniczych wykonujące oprócz usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, inną działalność gospodarczą;”
- g) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:
„10a) instytucja pieniądza elektronicznego – krajową instytucję pieniądza elektronicznego i unijną instytucję pieniądza elektronicznego;”
- h) po pkt 15 dodaje się pkt 15a i 15b w brzmieniu:
„15a) karta płatnicza – instrument płatniczy identyfikujący jego wydawcę, umożliwiający złożenie zlecenia płatniczego za pośrednictwem odbiorcy lub dostawcy odbiorcy, przyjmowany przez akceptanta w celu otrzymania zapłaty;
- 15b) krajowa instytucja pieniądza elektronicznego – osobę prawną, która zgodnie z art. 132a ust. 1 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego;”
- i) pkt 17 otrzymuje brzmienie:
„17) macierzyste państwo członkowskie – państwo członkowskie, na terenie którego dostawca lub wydawca pieniądza elektronicznego ma swoją siedzibę albo, jeżeli podmiot ten nie posiada siedziby zgodnie z właściwym dla niego prawem państwa członkowskiego, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego główne miejsce wykonywania działalności;”
- j) pkt 19 i 20 otrzymują brzmienie:
„19) oddział – oddział w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447,

z późn. zm.⁴⁾), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, przy czym w przypadku unijnej instytucji płatniczej, unijnej instytucji pieniądza elektronicznego oraz zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wszystkie jej oddziały znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za jeden oddział;

- 20) osoba zarządzająca – członek zarządu, a w przypadku podmiotu nieposiadającego zarządu – osobę odpowiedzialną za zarządzanie tym podmiotem niepodlegającą służbowo innej osobie, przy czym w przypadku hybrydowej instytucji płatniczej lub hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiej instytucji w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, a w przypadku hybrydowego biura usług płatniczych – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiego biura w zakresie usług płatniczych;”,
- k) po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:
„21a) pieniądz elektroniczny – wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, wydawaną, z obowiązkiem jej wykupu, w celu dokonywania transakcji płatniczych, akceptowaną przez podmioty inne niż wyłącznie wydawca pieniądza elektronicznego;”,
- l) pkt 27 otrzymuje brzmienie:
„27) system płatności – system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach oraz wspólnych zasadach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych, w szczególności system płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246 i ...), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”;”,
- m) po pkt 27 dodaje się pkt 27a i 27b w brzmieniu:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766, Nr 153, poz. 902, Nr 163, poz. 981, Nr 171, poz. 1016, Nr 199, poz. 1175, Nr 204, poz. 1195 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 855, 1166, 1407, 1445 i 1529 oraz z 2013 r. poz.

- „27a) średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – ustalana na pierwszy dzień kalendarzowy każdego miesiąca średnią arytmetyczną sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich sześciu miesięcy kalendarzowych;
- 27b) środki finansowe – środki pieniężne oraz środki niepieniężne o wiarygodnie określonej wartości i stopniu płynności umożliwiającym niezwłoczne pokrycie ryzyka lub straty środkami pieniężnymi uzyskanymi z tych środków niepieniężnych;”
- n) po pkt 31 dodaje się pkt 31a w brzmieniu:
- „31a) unijna instytucja pieniądza elektronicznego – osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na wydawanie pieniądza elektronicznego;”
- o) pkt 35 otrzymuje brzmienie:
- „35) właściwe organy nadzorcze – władze innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione na mocy obowiązujących w tych państwach przepisów do wydawania zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych przez unijne instytucje płatnicze lub na wydawanie pieniądza elektronicznego przez unijne instytucje pieniądza elektronicznego;”
- p) po pkt 35 dodaje się pkt 35a i 35b w brzmieniu:
- „35a) wydawca instrumentu płatniczego – podmiot świadczący usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4;
- 35b) zagraniczna instytucja pieniądza elektronicznego – podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, inny niż bank zagraniczny, uprawniony zgodnie z prawem państwa siedziby do wydawania pieniądza elektronicznego;”
- 3) w art. 3 w ust. 1:
- a) w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:
- „b) przy użyciu karty płatniczej;”
- b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności przez obsługę autoryzacji oraz przesyłanie do wydawcy

danego instrumentu lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta mających na celu przekazanie akceptantowi środków należnych mu z tytułu wykonania transakcji płatniczej będącej przedmiotem umowy akceptanta z płatnikiem, z wyłączeniem czynności polegających na rozliczaniu i rozrachunku tych transakcji płatniczych w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku (acquiring);”;

c) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest dostawcy usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.”;

4) w art. 4:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) instytucja pieniądza elektronicznego;”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i jego wykupu może być wykonywana wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.

2b. Wydawcą pieniądza elektronicznego może być wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6–8, oraz:

1) oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego;

2) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do wydawania pieniądza elektronicznego oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego;

3) kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz ich oddziały i agenci tych podmiotów wykonujący

działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, a także kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz ich oddziały podlegają wpisowi do rejestru krajowych instytucji płatniczych, krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i innych dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, zwanego dalej „rejestrem”.

d) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Określenie „wydawanie pieniądza elektronicznego” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.

7. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia „instytucja pieniądza elektronicznego” są instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.”;

5) w art. 5:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy działów I–III, z wyłączeniem art. 14a–14c i art. 59, oraz przepisy działu IX, stosuje się jedynie w przypadkach, gdy:”;

b) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepisy art. 14a–14c stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisy ustawy stosuje się do wydawania i używania instrumentów płatniczych oraz do wydawania pieniądza elektronicznego w każdej walucie.”;

d) uchyla się ust. 5;

6) w art. 6:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem art. 6a, przepisów ustawy nie stosuje się do:”;

b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub w ramach systemu rozrachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 1 pkt 2 ustawy o ostateczności rozrachunku, pomiędzy co najmniej dwoma spośród następujących podmiotów:

a) agent rozrachunkowy,

- b) partner centralny,
 - c) izba rozliczeniowa,
 - d) bank centralny,
 - e) inny uczestnik systemu lub
 - f) dostawca;”
- c) w pkt 11 lit. a otrzymuje brzmienie:
- „a) w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w placówkach wydawców tych instrumentów lub placówkach podmiotów trzecich związanych z wydawcą umową handlową, inną niż umowa o świadczenie usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;”
- d) pkt 12 otrzymuje brzmienie:
- „12) transakcji płatniczych przeprowadzanych przy użyciu jakichkolwiek urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane przy pomocy takiego urządzenia, jeżeli dostawca usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych świadczy również inne usługi, w szczególności dostarcza narzędzia dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania;”;
- 7) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:
- „Art. 6a. Do usług, o których mowa w art. 6 pkt 11, stosuje się art. 14a–14c, art. 41 ust. 2–4, art. 43, art. 45–48 i art. 143–149.”;
- 8) art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:
- „Art. 7. 1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego w związku ze świadczeniem usług płatniczych oraz w zamian za wydawany pieniądź elektroniczny nie stanowią depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 726 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.⁵⁾).

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106,

2. Instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe.

3. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym w instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków użytkownikowi.

4. Środki pieniężne otrzymywane w zamian za wydawany pieniądz elektroniczny nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić posiadaczowi pieniądza elektronicznego żadnych innych pożytków uzależnionych od okresu posiadania pieniądza elektronicznego.

Art. 8. 1. Postanowienia umów o usługi płatnicze oraz umów o wydanie pieniądza elektronicznego nie mogą być mniej korzystne dla użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego niż przepisy ustawy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Postanowienia umów o usługi płatnicze oraz umów o wydanie pieniądza elektronicznego mniej korzystne dla użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego niż przepisy ustawy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy ustawy.”;

9) w art. 11:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do zachowania tajemnicy zawodowej dotyczącej działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w charakterze dostawcy, a także działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego oraz działalności polegającej na świadczeniu usług ściśle powiązanych z usługami płatniczymi lub wydawaniem pieniądza elektronicznego, są obowiązane:

1) osoby zarządzające oraz inne osoby wchodzące w skład organów statutowych dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego;

poz. 668 i Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983 i Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733, Nr 130, poz. 1450 i Nr 145, poz. 1638, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592 i Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1692, Nr 172, poz. 1804 i Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316 i Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 164, poz. 1166, z 2007 r. Nr 80, poz. 538, Nr 82, poz. 557 i Nr 181, poz. 1287, z 2008 r. Nr 116, poz. 731, Nr 163, poz. 1012, Nr 220, poz. 1425 i 1431 i Nr 228, poz. 1506, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 79, poz. 662 i Nr 131, poz. 1075, z 2010 r. Nr 40, poz. 222 i Nr 155, poz. 1037 oraz z 2011 r. Nr 80, poz. 432, Nr 85, poz. 458 i Nr 230, poz. 1370.

- 2) osoby pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku pracy;
 - 3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego, inni przedsiębiorcy dokonujący wykupu lub prowadzący dystrybucję pieniądza elektronicznego oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 lub art. 132v ust. 1;
 - 4) osoby lub podmioty pozostające w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze z podmiotem pozostającym z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku, o którym mowa w pkt 3.”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Tajemnica zawodowa, w rozumieniu ust. 1, obejmuje informacje dotyczące użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego w związku ze świadczonymi mu usługami płatniczymi, wydawanym mu pieniądzem elektronicznym lub udzielonym mu kredytem zgodnie z art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3, w tym oznaczenie rachunku płatniczego użytkownika oraz stan tego rachunku, a także inne informacje związane z transakcjami płatniczymi oraz zawieranymi z użytkownikiem lub posiadaczem pieniądza elektronicznego umowami, jeżeli nieuprawnione ujawnienie takiej informacji mogłoby narazić na szkodę prawnie chroniony interes użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;
- 10) w art. 12 w ust. 1:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) organowi sprawującemu nadzór lub kontrolę nad dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w związku z czynnościami podejmowanymi w zakresie nadzoru lub kontroli;”,
 - b) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) innym dostawcom, wydawcom pieniądza elektronicznego, użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego, w ramach świadczenia usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, zgodnie z otrzymanym zleceniem płatniczym lub zawartą umową;

- 4) za wyrażoną na piśmie zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;

11) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Wydawcy instrumentów płatniczych mogą wymieniać między sobą informacje o użytkownikach, z którymi umowa o wydanie instrumentu płatniczego została rozwiązana z powodu jej nienależytego wykonania przez użytkownika.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują wskazanie przyczyny rozwiązania umowy oraz:

- 1) w przypadku użytkownika będącego osobą fizyczną:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL;
- 2) w przypadku użytkownika niebędącego osobą fizyczną:
 - a) nazwę (firmę), siedzibę i adres,
 - b) Numer Identyfikacji Podatkowej.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, może udostępniać wydawcom instrumentów płatniczych i gromadzić w tym celu instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy – Prawo bankowe.

4. Agenci rozliczeniowi są obowiązani wymieniać między sobą informacje o akceptantach, z którymi umowa o usługę płatniczą określona w art. 3 ust. 1 pkt 5 została rozwiązana z powodu jej nienależytego wykonania przez akceptanta.

5. Agent rozliczeniowy jest obowiązany udostępnić informacje, o których mowa w ust. 4, wydawcy instrumentu płatniczego na jego żądanie.

6. Informacje, o których mowa w ust. 4, obejmują wskazanie przyczyny rozwiązania umowy oraz:

- 1) w przypadku akceptanta będącego osobą fizyczną – dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) w przypadku akceptanta niebędącego osobą fizyczną – dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

7. Okres przechowywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 4, nie może przekraczać 5 lat od rozwiązania umowy.

8. Wydawca instrumentu płatniczego i agent rozliczeniowy, którzy w związku z prowadzoną działalnością dowiedzieli się o popełnieniu przestępstwa ściągania z urzędu, są obowiązani niezwłocznie zawiadomić o tym organy powołane do ściągania

tych przestępstw. Do zawiadomienia dołącza się niezbędne informacje lub dokumenty, w szczególności wskazuje się informacje określone w ust. 1 i 4.”;

12) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22):

- 1) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3, 5 i 9 – sprawują organy właściwe do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami;
- 2) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4, 6 i 10, oraz przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”, z tym że w przypadku unijnych instytucji płatniczych i unijnych instytucji pieniądza elektronicznego – wyłącznie w zakresie określonym ustawą.”;

13) po art. 14 dodaje się art. 14a–14d w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Agent rozliczeniowy jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:

- 1) liczbę akceptantów, na rzecz których świadczy usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, i liczbę stosowanych przez nich urządzeń akceptujących instrumenty płatnicze;
- 2) liczbę i wartość wykonanych transakcji płatniczych, których dotyczyła usługa płatnicza, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5;
- 3) liczbę i wartość wykonanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat agenta rozliczeniowego i akceptantów.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

3. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w ust. 1 pkt 3, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14b. 1. Wydawca instrumentu płatniczego jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje obejmujące:

- 1) rodzaj i liczbę wydanych instrumentów płatniczych;
- 2) liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych;
- 3) liczbę udostępnionych bankomatów oraz liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy ich użyciu;
- 4) liczbę i wartość wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

2. W informacjach przekazywanych zgodnie z ust. 1 odrębnie przedstawia się informacje dotyczące instrumentów płatniczych, na których jest przechowywany pieniądź elektroniczny wydany przez inny podmiot. Informacje te obejmują:

- 1) rodzaj i liczbę wydanych instrumentów płatniczych;
- 2) liczbę urządzeń akceptujących wydane instrumenty płatnicze oraz liczbę urządzeń umożliwiających zasilenie takich instrumentów;
- 3) liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych;
- 4) liczbę i wartość transakcji zasilenia wydanych instrumentów płatniczych;
- 5) liczbę i wartość wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

4. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i ust. 2 pkt 5, niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14c. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany przekazywać NBP kwartalne informacje o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

2. Jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego wydaje równocześnie instrument płatniczy, na którym jest przechowywany wydawany przez niego pieniądz elektroniczny, informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują dodatkowo informacje o tych instrumentach w zakresie określonym w art. 14b ust. 2.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane według stanu na koniec ostatniego dnia miesiąca kończącego kwartał lub za okres kwartału, w terminie do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczą.

4. NBP przekazuje KNF dane, o których mowa w art. 14b ust. 2 pkt 5, przekazane zgodnie z ust. 2 niezwłocznie po ich otrzymaniu.

Art. 14d. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 14a–14c, przekazywanych NBP oraz sposób realizacji obowiązku ich przekazywania, kierując się potrzebą zapewnienia NBP dostępu do danych niezbędnych do dokonywania okresowych ocen rozliczeń pieniężnych.”;

14) w art. 15 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Użytkownik lub posiadacz pieniądza elektronicznego może wnieść do organu sprawującego nadzór nad dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego skargę na działanie tego dostawcy, wydawcy pieniądza elektronicznego lub agenta takiego podmiotu, jeżeli działanie to narusza przepisy prawa.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, którym odmówiono świadczenia usług płatniczych lub wydania pieniądza elektronicznego, oraz organizacjom konsumenckim.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym, informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygnięcia sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

4. Jeżeli w stosunku do danego dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego nie można ustalić organu sprawującego nadzór, skargę wnosi się bezpośrednio do tego dostawcy lub wydawcy; przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

15) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że przepisów niniejszego działu, z wyłączeniem art. 32a, nie stosuje się w całości lub w części.”;

16) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli dostawca, zgodnie z ust. 2, jest uprawniony do pobierania opłat za przekazywanie informacji, opłaty te nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych przez dostawcę w związku z ich przekazaniem.”;

17) w art. 19 w ust. 1 w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego, w szczególności, w przypadku karty płatniczej, informacje, o których mowa w art. 32a,”;

18) w art. 28 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Agent rozliczeniowy jest obowiązany przekazać akceptantowi, na jego żądanie, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, informację dotyczącą wysokości i rodzajów opłat nakładanych przez agenta rozliczeniowego na akceptanta, z wyszczególnieniem wchodzących w ich skład kwot opłat na rzecz podmiotu prowadzącego system płatności lub przetwarzającego transakcje płatnicze kartami płatniczymi danego wydawcy oraz opłat na rzecz wydawcy karty.”;

19) po art. 32 dodaje się art. 32a w brzmieniu:

„Art. 32a. Wydawca karty płatniczej informuje użytkownika o sposobie oznaczenia akceptantów oraz bankomatów i innych miejsc, w których mogą być dokonywane transakcje płatnicze przy użyciu karty płatniczej.”;

20) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wysokość i podstawa naliczania opłat, o których mowa w art. 50 ust. 3 i art. 51 ust. 6, powinny być uzgodnione między użytkownikiem a dostawcą. Opłaty nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych przez dostawcę w związku z powiadomieniem, o którym mowa w art. 50 ust. 2, lub w związku z odwołaniem zlecenia przez użytkownika.”;

21) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. 1. W przypadku śmierci użytkownika będącego stroną umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, dostawca, w zakresie nieuregulowanym w ustawie – Prawo bankowe oraz ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, jest obowiązany wypłacić z tego instrumentu lub rachunku:

- 1) kwotę wydatkowaną na koszty pogrzebu użytkownika osobie, która przedstawiła rachunki stwierdzające wysokość poniesionych przez nią kosztów, w wysokości nieprzekraczającej kosztów urządzenia pogrzebu zgodnie ze zwyczajami przyjętymi w danym środowisku;
- 2) kwotę równą wpłatom na instrument płatniczy lub rachunek płatniczy, dokonany przez organ wypłacający świadczenie z ubezpieczenia lub zabezpieczenia społecznego albo uposażenie w stanie spoczynku, które nie przysługiwały za okres po śmierci użytkownika, wskazaną we wniosku organu wypłacającego to świadczenie lub uposażenie, skierowanym do dostawcy wraz z podaniem danych identyfikujących instrument płatniczy lub rachunek płatniczy, na który dokonano wpłat.

2. Dostawca jest zwolniony od wypłaty pełnej lub częściowej kwoty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli przed otrzymaniem wniosku organu wypłacającego świadczenie lub uposażenie dokonał z instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego wpłat innym osobom współuprawnionym z umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, które to wypłaty nie pozwalają zrealizować wniosku w całości lub części.

3. Dostawca, na pisemne żądanie organu wypłacającego świadczenie z ubezpieczenia społecznego lub zaopatrzenia emerytalnego albo uposażenie w stanie spoczynku, jest obowiązany do sporządzania i przekazywania danych umożliwiających identyfikację osoby współuprawnionej z umowy obejmującej wydanie instrumentu płatniczego lub prowadzenie rachunku płatniczego, na który zostały przekazane świadczenia lub uposażenia za okres po śmierci świadczeniobiorcy. Przekazywane dane mogą obejmować jedynie imię i nazwisko, numer PESEL oraz adres miejsca zamieszkania osoby współuprawnionej.”;

- 22) w art. 46 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do pieniądza elektronicznego, jeżeli dostawca płatnika nie ma możliwości zablokowania instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego.”;

- 23) w art. 52 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki pobierania opłat przy przyjmowaniu płatności z tytułu należności o charakterze publicznoprawnym, stanowiących dochód budżetu

państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, przy użyciu karty płatniczej, kierując się w szczególności potrzebą przekazania pełnej kwoty danej należności publicznoprawnej na wyznaczony rachunek bankowy oraz biorąc pod uwagę specyfikę tych płatności.”;

24) po art. 55 dodaje się art. 55a i art. 55b w brzmieniu:

„Art. 55a. 1. W zakresie transakcji płatniczych w całości wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej, dotyczących należności, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾), nie stosuje się art. 54 ust. 2.

2. W razie niedotrzymania terminu wykonania transakcji płatniczej, o którym mowa w art. 54 ust. 1, w zakresie należności, o których mowa w ust. 1, dostawca jest obowiązany do zapłacenia na rzecz świadczeniobiorcy odsetek ustawowych.

3. Do odpowiedzialności dostawcy z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 54 ust. 1, dotyczącego należności, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.⁷⁾).

Art. 55b. Transakcje płatnicze polegające na transferze środków pieniężnych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne oraz innych składek i wpłat, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonywane na jego rachunki, dostawca jest obowiązany wykonać niezwłocznie, nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia.”;

25) w dziale III dodaje się rozdział 5 i 6 w brzmieniu:

„Rozdział 5

Karty płatnicze

Art. 59a. Umowa w zakresie, w jakim obejmuje wydanie karty płatniczej, wskazuje osobę lub osoby upoważnione do używania tej karty.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203, z 2012 r. poz. 118, 251, 637, 664 i 1548 oraz z 2013 r. poz. 240 i

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 218, poz. 1690, z 2010 r. Nr 105, poz. 668, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474, Nr 254, poz. 1700 i Nr 257, poz. 1725, z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 75, poz. 398, Nr 138, poz. 808, Nr 171, poz. 1016, Nr 197, poz. 1170, Nr 199, poz. 1175, Nr 232, poz. 1378 i Nr 291, poz. 1706 oraz z 2012 r. poz. 611, 637, 769, 1342 i 1548.

Art. 59b. Przy dokonywaniu zapłaty z użyciem karty płatniczej identyfikującej osobę upoważnioną do jej używania, osoba korzystająca z tej karty jest obowiązana do okazania akceptantowi, na jego żądanie, dokumentu potwierdzającego jej tożsamość.

Art. 59c. 1. Użytkownik może odstąpić od umowy w zakresie, w jakim obejmuje wydanie karty płatniczej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania po raz pierwszy karty płatniczej na podstawie tej umowy, jeżeli nie wykonał żadnej transakcji płatniczej przy użyciu tej karty.

2. W przypadku odstąpienia od umowy zgodnie z ust. 1 wydawca karty płatniczej zwraca użytkownikowi kwotę poniesionych opłat. Wydawca karty płatniczej może obciążyć użytkownika kosztami związanymi z wydaniem karty płatniczej w zakresie przewidzianym w umowie.

Art. 59d. 1. Użytkownik może upoważnić wydawcę karty płatniczej do wykonywania jego praw jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Zakres upoważnienia powinien być wyraźny.

2. Wydawca karty płatniczej jest obowiązany działać z zachowaniem najwyższej staranności.

3. Wydawca karty płatniczej może wykonywać prawa dwóch lub więcej pokrzywdzonych w postępowaniu karnym, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności.

Rozdział 6

Prawa i obowiązki akceptanta i agenta rozliczeniowego

Art. 59e. Odmowa przyjęcia zapłaty przez akceptanta może nastąpić w przypadku:

- 1) upływu terminu, do którego jest możliwe korzystanie z instrumentu płatniczego;
- 2) zablokowania instrumentu płatniczego;
- 3) niezgodności podpisu osoby upoważnionej do używania instrumentu płatniczego na instrumencie płatniczym identyfikującym taką osobę z podpisem na dokumencie obciążeniowym;
- 4) odmowy okazania dokumentu stwierdzającego tożsamość w przypadku, o którym mowa w art. 59f ust. 1;
- 5) stwierdzenia posługiwania się instrumentem płatniczym przez osobę nieuprawnioną;
- 6) braku możliwości dokonania akceptacji transakcji płatniczej.

Art. 59f. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości akceptant może żądać od osoby korzystającej z karty płatniczej identyfikującej osobę upoważnioną do jej używania okazania dokumentu stwierdzającego jej tożsamość.

2. Akceptant może zatrzymać instrument płatniczy w przypadku, o którym mowa w art. 59e pkt 1–3 i 5, a ponadto w przypadku otrzymania od agenta rozliczeniowego polecenia zatrzymania instrumentu płatniczego.

3. Akceptant i agent rozliczeniowy są obowiązani do ustalenia i przestrzegania procedur bezpieczeństwa, w szczególności akceptant nie może udostępniać osobom nieuprawnionym danych o użytkowniku i osobie przez niego upoważnionej do używania karty płatniczej, a także jest obowiązany zapobiegać nieprawidłowemu użyciu lub skopiowaniu instrumentu płatniczego.

Art. 59g. Akceptant oznacza miejsce, w którym prowadzi działalność, w sposób umożliwiający jednoznaczne ustalenie, przy użyciu jakich instrumentów płatniczych możliwe jest dokonanie transakcji płatniczej w ramach prowadzonej przez niego działalności, w szczególności wskazuje zakres akceptowanych kart płatniczych.

Art. 59h. Agent rozliczeniowy rozpatruje reklamacje dotyczące transakcji płatniczych, których wykonania odmówił wydawca. W przypadku transakcji płatniczych zainicjowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrywanie reklamacji nie może trwać dłużej niż 90 dni od dnia jej doręczenia agentowi rozliczeniowemu.

Art. 59i. Akceptant może upoważnić agenta rozliczeniowego do wykonywania jego praw jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym. Zakres upoważnienia powinien być wyraźny. Przepisy art. 59d ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

26) po dziale III dodaje się dział IIIa w brzmieniu:

„DZIAŁ IIIA

Wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego

Art. 59j. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany niezwłocznie wydać pieniądz elektroniczny według wartości nominalnej z chwili otrzymania środków pieniężnych przeznaczonych na ten cel.

Art. 59k. 1. Umowa o wydanie pieniądza elektronicznego powinna określać warunki dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego, w tym opłaty za jego wykup, jednoznacznie i w sposób zrozumiały.

2. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany dostarczyć jednoznaczną i zrozumiałą informację o warunkach dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego nie później niż przy złożeniu propozycji zawarcia umowy.

Art. 59l. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany umożliwić, na żądanie posiadacza pieniądza elektronicznego, wykup pieniądza elektronicznego w każdym czasie, według wartości nominalnej.

2. Wykup pieniądza elektronicznego następuje za środki pieniężne inne niż pieniądz elektroniczny.

3. Posiadacz pieniądza elektronicznego może zażądać wykupu pieniądza elektronicznego:

- 1) przed wygaśnięciem umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości lub w części;
- 2) po wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego prowadzi również działalność gospodarczą inną niż działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych i świadczenia usług dodatkowych ściśle powiązanych z taką działalnością lub inną niż prowadzenie systemów płatności lub udzielanie pożyczek służących wykonaniu transakcji płatniczej w związku z wykonywaniem usług płatniczych i nie może określić, jaka część przekazanych mu środków pieniężnych miała być wykorzystana na wydanie pieniądza elektronicznego, wypłacie podlegają wszystkie środki pieniężne objęte żądaniem użytkownika w kwocie nieobjętej wcześniej złożonymi zleceniami płatniczymi użytkownika.

Art. 59m. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego może pobierać opłatę za wykup pieniądza elektronicznego jedynie w przypadku, gdy przewiduje to umowa, a ponadto:

- 1) w umowie wskazana została data jej wygaśnięcia, a posiadacz pieniądza elektronicznego rozwiązał umowę przed tą datą;
- 2) posiadacz pieniądza elektronicznego wystąpił z żądaniem wykupu pieniądza elektronicznego w całości przed wygaśnięciem umowy lub po upływie roku od dnia jej wygaśnięcia.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć kosztów ponoszonych przez wydawcę pieniądza elektronicznego w związku z umożliwianiem wykupu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają możliwości potrącenia przez wydawcę pieniądza elektronicznego z kwoty transakcji płatniczej należności wynikającej ze zobowiązań podatkowych.

Art. 59n. Wydawca pieniądza elektronicznego oraz podmiot niebędący konsumentem, który akceptuje pieniądz elektroniczny, mogą ustalić warunki wykupu pieniądza elektronicznego inne niż określone w art. 59l ust. 3 i 4 oraz art. 59m ust. 1 i 2.

Art. 59o. Roszczenie o wykup pieniądza elektronicznego przedawnia się z upływem 5 lat od dnia wygaśnięcia umowy o wydanie pieniądza elektronicznego.

Art. 59p. Wydawanie pieniądza elektronicznego nie może następować za pośrednictwem agentów ani innych podmiotów.”;

27) w art. 60 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wydanie zezwolenia obejmującego świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, następuje po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP.”;

28) w art. 61 w ust. 1:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) opis systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3;”;

b) uchyla się pkt 7,

c) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób zarządzających oraz osób, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w spółce lub spółdzielni zamierzającej wykonywać usługi płatnicze, ze wskazaniem wielkości należącego do nich pakietu akcji lub udziałów;

9) dokumenty i informacje pozwalające na ocenę, czy wnioskodawca i osoby, o których mowa w pkt 8, dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w szczególności:

a) dokumenty pozwalające na ocenę, czy osoby zarządzające posiadają wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych,

b) informacje dotyczące skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, postępowań warunkowo umorzonych oraz zakończonych ukaraniem postępowań dyscyplinarnych, jak również innych zakończonych postępowań administracyjnych i cywilnych, dotyczących

wnioskodawcy lub osób, o których mowa w pkt 8, mogących mieć wpływ na ocenę wniosku w świetle kryteriów określonych w art. 65 ust. 2,

- c) informacje o toczących się postępowaniach karnych w sprawach o przestępstwo umyślne, z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego, postępowaniach w sprawie o przestępstwo skarbowe, jak również o toczących się postępowaniach administracyjnych, dyscyplinarnych i cywilnych – mogących mieć wpływ na ocenę wniosku w świetle kryteriów określonych w art. 65 ust. 2, a prowadzonych przeciwko osobom, o których mowa w pkt 8, lub związanych z działalnością tych osób albo wnioskodawcy;”;

29) po art. 61 dodaje się art. 61a w brzmieniu:

„Art. 61a. Jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć usługi płatnicze, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, KNF niezwłocznie przekazuje NBP wniosek wraz z załącznikami, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 3, 4 i 6, dotyczącymi rozwiązań technicznych i procedur przyjętych przez wnioskodawcę w zakresie, o którym mowa w art. 27 pkt 2, 4 i 5, w celu wydania przez Prezesa NBP opinii, o której mowa w art. 60 ust. 3.”;

30) w art. 64 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zapewniającym ostrożne i stabilne zarządzanie działalnością objętą wnioskiem o wydanie zezwolenia oraz należyte wypełnianie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w szczególności przez posiadanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej odpowiedniego do rodzaju, skali i stopnia złożoności świadczonych usług płatniczych;”;

31) po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu:

„Art. 64a. 1. W skład systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, wchodzi:

1) rozwiązania organizacyjne:

- a) struktura organizacyjna i procedury podejmowania decyzji obejmujące pełny zakres prowadzonej działalności,
- b) zasady i procedury wypełniania obowiązków instytucji obowiązanych w rozumieniu ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu

pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.⁸⁾), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;

- 2) zasady zarządzania ryzykiem:
 - a) zasady szacowania ryzyka, w szczególności ryzyka utraty płynności w przypadku udzielania kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3, lub w przypadku prowadzenia innej działalności gospodarczej oprócz świadczenia usług płatniczych,
 - b) procedury identyfikacji ryzyka, jego pomiaru, szacowania, monitorowania oraz informowania o ryzyku, a także procedury ograniczania ryzyka;
- 3) kontrola wewnętrzna obejmująca:
 - a) audyt wewnętrzny,
 - b) badanie zgodności prowadzonej działalności z ustawą, przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz regulacjami wewnętrznymi;
- 4) opis:
 - a) zasad postępowania ze środkami pieniężnymi przyjmowanymi od użytkowników w celu wykonania transakcji płatniczych zgodnie z art. 78,
 - b) procedur rozpatrywania skarg użytkowników,
 - c) systemu komunikacji wewnętrznej.

2. Rozwiązania organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powinny być uwzględnione w szczególności w opisie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

3. Kontrola wewnętrzna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, obejmuje w szczególności procedury kontroli wykonywania transakcji płatniczych, a także kontroli działalności agentów krajowej instytucji płatniczej oraz podmiotów, którym powierzono wykonywanie niektórych czynności operacyjnych.

4. Instytucja płatnicza na bieżąco weryfikuje i okresowo ocenia sposób funkcjonowania systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.”;

32) w art. 65:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) w ust. 1:
 - pkt 1–3 otrzymują brzmienie:

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 134, poz. 779, Nr 199, poz. 1175, Nr 234, poz. 1391 i Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 1529 oraz z 2013 r. poz.

- „1) wnioskodawca lub osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą,
- 2) wnioskodawca nie posiada kapitału założycielskiego lub środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne w wysokości wymaganej ustawą, w szczególności środki niepieniężne przeznaczone na fundusze własne nie posiadają stopnia płynności umożliwiającego niezwłoczne pokrycie ryzyka lub straty krajowej instytucji płatniczej środkami pieniężnymi uzyskanymi z tych środków niepieniężnych,
- 3) system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, nie zapewnia ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością objętą wnioskiem o wydanie zezwolenia oraz należytego wypełniania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu,”

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5) plan finansowy lub program działalności nie zapewniają zdolności krajowej instytucji płatniczej do wykonywania zobowiązań wynikających z działalności objętej wnioskiem o wydanie zezwolenia,”

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W ramach oceny przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt 1, KNF bada w szczególności, czy wnioskodawca i osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8:

- 1) dają rękojmię wykonywania swoich praw i obowiązków oraz prowadzenia spraw krajowej instytucji płatniczej w sposób należyście zabezpieczający interesy użytkowników oraz zapewniający bezpieczeństwo ich środków pieniężnych;
- 2) są w dobrej kondycji finansowej, w szczególności w odniesieniu do aktualnego zakresu prowadzonej działalności, jak również wpływu realizacji planów inwestycyjnych na ich przyszłą sytuację finansową i przyszłą sytuację finansową krajowej instytucji płatniczej;
- 3) zapewnią przestrzeganie przez krajową instytucję płatniczą wymogów ostrożnościowych wynikających z przepisów prawa, w tym wymogów kapitałowych, oraz prawidłowe funkcjonowanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.”;

33) w art. 68 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie niepolegającym na świadczeniu usług płatniczych lub wydawaniu pieniądza elektronicznego narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji płatniczej lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji płatniczej prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie usług płatniczych i w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził te rodzaje działalności.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF:

- 1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, nie krótszy niż 3 miesiące;
- 2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.”;

34) w art. 69:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) instytucja płatnicza, kontynuując działalność w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli wymaga tego interes użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, w decyzji o cofnięciu zezwolenia KNF może określić termin i warunki zaprzestania świadczenia usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego przez instytucję płatniczą.”;

35) po art. 73 dodaje się art. 73a–73e w brzmieniu:

„Art. 73a. 1. Krajowa instytucja płatnicza posiadająca kapitał założycielski w wysokości nie niższej niż równowartość w walucie polskiej kwoty 125 000 euro jest uprawniona do wydawania pieniądza elektronicznego. Krajowa instytucja płatnicza wydająca pieniądź elektroniczny może również świadczyć usługi ściśle powiązane z jego wydawaniem.

2. Krajowa instytucja płatnicza może wydawać pieniądź elektroniczny wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF, w formie pisemnej, zawiadomienie o zamiarze prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, wraz z:

- 1) wnioskiem o wpis do rejestru informacji o wydawaniu pieniądza elektronicznego;
- 2) uzupełnieniem programu działalności i planu finansowego, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, o informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu w okresie pozostającym do końca okresu objętego programem; informację taką przedstawia się także w programach działalności i planach finansowych na kolejne okresy.

4. Średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu wydawanego przez krajową instytucję płatniczą obliczona na dany miesiąc kalendarzowy nie może przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 5 000 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego w okresie pierwszych 6 miesięcy jej prowadzenia wartość tę oblicza się na podstawie wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu określonej w programie działalności i planie finansowym zgodnie z ust. 3 oraz wynikającej z wydania pieniądza elektronicznego.

5. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 74 ust. 1 i 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na jej obliczenie na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

Art. 73b. 1. Krajowa instytucja płatnicza, która wydaje pieniądź elektroniczny, jest obowiązana przekazywać KNF informację o:

- 1) średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – w terminie do piętnastego dnia każdego miesiąca, na który jest ustalana;
- 2) całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez tę instytucję, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego – w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego.

2. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczącego przekazania informacji o średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu przekraczającej kwotę określoną w art. 73a ust. 4, KNF może nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 73c. 1. W przypadku przekroczenia kwoty, o której mowa w art. 73a ust. 4, krajowa instytucja płatnicza traci uprawnienie do wydawania pieniądza elektronicznego z upływem 30 dni od ostatniego dnia okresu, w którym nastąpiło przekroczenie.

2. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, krajowa instytucja płatnicza wystąpi o zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o którym mowa w art. 132a ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. Krajowa instytucja płatnicza jest jednak obowiązana do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego do wymogu, o którym mowa w art. 73a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od końca okresu, w którym nastąpiło przekroczenie. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, lub umorzenia postępowania, termin utraty uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia, w którym decyzja o odmowie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, bądź o umorzeniu postępowania stała się ostateczna.

3. Utrata przez krajową instytucję płatniczą uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego nie wpływa na wykonywanie jej zobowiązań i obowiązków związanych z uprzednio wydanym pieniądzem elektronicznym.

Art. 73d. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny na zasadach określonych w art. 132n. Przepisy wydane na podstawie art. 132o oraz przepisy art. 132p stosuje się odpowiednio.

Art. 73e. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie krajowych instytucji płatniczych wydających pieniądz elektroniczny oraz o całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez te instytucje, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego.”;

36) w art. 74:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Instytucja płatnicza może również:”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Świadczenie przez instytucję płatniczą usługi przeliczenia waluty w ramach wykonania transakcji płatniczej lub wydania pieniądza elektronicznego nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826 oraz z 2013 r. poz. ...).”

c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja płatnicza może udzielać pożyczki służącej wykonaniu transakcji płatniczej (kredyt płatniczy) wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3–5 i 7, oraz pod warunkiem że pożyczka ta nie jest udzielana.”

37) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Art. 75. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana przechowywać dokumenty związane ze świadczeniem usług płatniczych oraz z prowadzoną działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.”

38) w art. 76:

a) w ust. 2:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) kapitał z aktualizacji wyceny rzeczowych aktywów trwałych;”

– w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) zysk w trakcie zatwierdzania oraz zysk netto bieżącego okresu sprawozdawczego, obliczone zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości, pomniejszone o wszelkie przewidywane obciążenia i dywidendy, w kwotach nie większych niż kwoty zysku zweryfikowane przez biegłych rewidentów.”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Udział środków niepieniężnych w środkach finansowych na pokrycie funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej nie może przekroczyć 20%.”

39) w art. 77 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) należy do tej samej grupy co inna krajowa instytucja płatnicza, bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, oddział zagranicznej instytucji pieniądza

elektronicznego, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub zakład ubezpieczeń,”;

40) w art. 78:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez krajową instytucję płatniczą, do wysokości dokonanej wpłaty.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowa instytucja płatnicza stosująca wymogi określone w ust. 2 jest obowiązana składać KNF dokumenty potwierdzające zawarcie kolejnej umowy gwarancji albo ubezpieczenia, przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej. Umowy powinny obejmować cały okres prowadzenia działalności.”;

41) w art. 80 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych oraz rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.

2. W razie ogłoszenia upadłości krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych oraz rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, podlegają wyłączeniu z masy upadłości.”;

42) w art. 83 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wartość posiadanych środków finansowych;”;

43) w art. 84 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Krajowa instytucja płatnicza może dokonywać wykupu lub prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców.”;

44) w art. 86:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowa instytucja płatnicza może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem

usług płatniczych lub z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Czynność operacyjną uznaje się za istotną, jeżeli jej niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie mogłoby w poważnym stopniu zagrozić ciągłości spełniania przez krajową instytucję płatniczą wymogów, od których było uzależnione wydanie zezwolenia, lub wykonywania innych obowiązków nałożonych na instytucję płatniczą przez ustawę, lub zagrażałoby jej wynikom finansowym albo rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych lub wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.”,

c) w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prowadzić do zaprzestania faktycznego świadczenia usług płatniczych lub wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez krajową instytucję płatniczą;”;

45) w art. 88:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych i wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jak za swoje własne działania.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 84 ust. 2, umowy, na podstawie której

inny przedsiębiorca dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.”;

46) art. 89 otrzymuje brzmienie:

„Art. 89. Krajowe instytucje płatnicze zapewniają, aby oddziały, przez które prowadzą działalność, a także agenci oraz inni przedsiębiorcy, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze, dokonują wykupu lub prowadzą dystrybucję pieniądza elektronicznego, informowali w sposób rzetelny użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego o tym fakcie.”;

47) w art. 99:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność w zakresie usług płatniczych oraz w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego prowadzona przez krajowe instytucje płatnicze, w tym przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem”.”,

b) w ust. 2 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz

zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1;

3) ochrona interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego.”;

48) w art. 100:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) badaniu jakości zarządzania krajową instytucją płatniczą, w tym systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.”,

b) uchyla się pkt 3;

49) w art. 102:

a) w ust. 1 w pkt 3:

– lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009”,

– lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami płatniczymi, mając na uwadze ochronę interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego.”;

50) w art. 105 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja płatnicza nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5, a także gdy działalność

krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, KNF może, z zastrzeżeniem art. 106:”;

51) w art. 113 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Do transakcji płatniczych instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,05%.

3. Do transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych wydanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4, lub do transakcji płatniczych wykonanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,0025% niezależnie od tego, czy dostawca prowadzi rachunek płatniczy dla użytkownika, oraz od rodzaju i liczby czynności podejmowanych przez dostawcę w celu wykonania transakcji.”;

52) art. 119 otrzymuje brzmienie:

„Art. 119. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru biur usług płatniczych.”;

53) w art. 125:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, do wysokości dokonanej wpłaty.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Biuro usług płatniczych jest obowiązane złożyć w KNF dokument potwierdzający zawarcie pierwszej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo pierwszej umowy ubezpieczenia, w terminie 7 dni od dnia zawarcia takiej umowy, a następnie składać do KNF dokumenty potwierdzające każdorazowe zawarcie kolejnej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej, w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia.”,

c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 2, kierując się potrzebą uwzględnienia niezbędnych elementów umowy.”;

54) po dziale VII dodaje się dział VIIa w brzmieniu:

„DZIAŁ VIIA

Institucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego

Art. 132a. 1. Wydawanie pieniądza elektronicznego oraz świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.

3. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 61 ust. 1 i przepisy wydane na podstawie art. 61 ust. 3, z tym że w programie działalności i planie finansowym podaje się również informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

4. Do wnioskodawcy i krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przepis art. 61 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 132b. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, może być wydane podmiotom posiadającym kapitał założycielski w wysokości co najmniej równoważności w walucie polskiej kwoty 350 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

2. Przepisy art. 64 ust. 1 pkt 2–4 i ust. 3 oraz art. 64a stosuje się odpowiednio, z tym że system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, zawiera ponadto opis zasad postępowania ze środkami pieniężnymi otrzymywanymi w zamian za wydany pieniądź elektroniczny zgodnie z art. 132n i opis procedur rozpatrywania skarg posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, zmiany zakresu usług płatniczych określonych w zezwoleniu, wygaśnięcia zezwolenia w związku z nieprowadzeniem działalności objętej tym zezwoleniem oraz do cofnięcia zezwolenia, a także do postępowania w sprawie wydania, zmiany, wygaśnięcia

i cofnięcia zezwolenia stosuje się odpowiednio art. 61a–63, art. 65–67 i art. 69–71, z tym że rękojmia, o której mowa w art. 65 ust. 2 pkt 1, dotyczy również należytego zabezpieczenia interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego.

4. Warunkiem udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, jest dodatkowo posiadanie przez podmiot rozwiązań organizacyjnych mających służyć ochronie środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny zgodnie z art. 132n.

5. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, również jeżeli instytucja pieniądza elektronicznego, która nie stosuje środków ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny, określonych w art. 132n ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 78 ust. 2, zgodnie z art. 132n ust. 2.

Art. 132c. 1. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio nabyć albo objąć akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie odpowiednio 10%, 20%, 30% lub 50% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, lub jeżeli na skutek nabycia albo objęcia akcji lub udziałów instytucja taka stałaby się jednostką zależną lub współzależną względem tego podmiotu, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić KNF o takim zamiarze.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7–9, art. 25a ust. 1 i 2, art. 25c–25e i art. 25g ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio, z tym że przepisy dotyczące podmiotu dominującego, zależnego lub współzależnego, o których mowa w tych przepisach, stosuje się do jednostki dominującej, zależnej lub współzależnej.

3. W przypadku gdy podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest:

- 1) unijną instytucją pieniądza elektronicznego, unijną instytucją płatniczą, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, instytucją kredytową, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska, lub
- 2) jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku wobec unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, unijnej instytucji płatniczej, zakładu

ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska

– przedstawia w zawiadomieniu odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności nazwę i siedzibę podmiotów, o których mowa w pkt 2, w stosunku do których jest jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku; jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w pkt 1 i 2, zawiadomienie zawiera stosowne oświadczenie w tym zakresie.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, KNF występuje na piśmie do właściwych organów nadzorczych o przekazanie informacji w zakresie określonym w art. 65 ust. 2, w celu ustalenia, czy zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 132e ust. 1 pkt 3.

5. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio zbyć znaczny pakiet akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub zbyć pakiet akcji lub udziałów, w wyniku czego nastąpiłby spadek poniżej 10%, 20%, 30% lub 50% jego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany powiadomić o tym zamiarze KNF. W przypadku gdy statut krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przewiduje uprzywilejowanie lub ograniczenie akcji lub udziałów co do prawa głosu, powiadomienie powinno również dotyczyć udziału w kapitale zakładowym w wysokości odpowiadającej wielkościom określonym w zdaniu pierwszym i odpowiadającej mu liczbie głosów bez przywilejów i ograniczeń; przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

Art. 132d. 1. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 132c ust. 1, przedstawia wraz z zawiadomieniem informacje:

- 1) pozwalające na identyfikację podmiotu składającego zawiadomienie oraz ustalenie tożsamości osób zarządzających jego działalnością oraz osób przewidzianych do objęcia funkcji osób zarządzających krajowej instytucji pieniądza elektronicznego – o ile podmiot składający zawiadomienie planuje zmiany w tym zakresie;
- 2) określone w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c dotyczące podmiotu składającego zawiadomienie oraz osób, o których mowa w pkt 1;
- 3) pozwalające na identyfikację krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w art. 132c ust. 1;

- 4) dotyczące działalności zawodowej, gospodarczej lub statutowej podmiotu składającego zawiadomienie i osób, o których mowa w pkt 1, a w szczególności przedmiotu tej działalności, zakresu i miejsca jej prowadzenia oraz dotychczasowego jej przebiegu, a także wykształcenia posiadanego przez podmiot składający zawiadomienie, będący osobą fizyczną, i osób, o których mowa w pkt 1;
- 5) dotyczące grupy, do której należy podmiot składający zawiadomienie, a w szczególności jej struktury, należących do niej podmiotów, prawnych i faktycznych powiązań kapitałowych, finansowych i osobowych z innymi podmiotami;
- 6) dotyczące sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu składającego zawiadomienie;
- 7) dotyczące działań zmierzających do nabycia albo objęcia akcji lub udziałów w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie poziomów określonych w art. 132c ust. 1, albo uzyskanie pozycji jednostki dominującej wobec krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, a w szczególności docelowego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, związanych z tym udziałem uprawnień, sposobu i źródeł finansowania nabycia albo objęcia akcji lub udziałów, zawartych w związku z tymi działaniami umów oraz działania w porozumieniu z innymi podmiotami;
- 8) dotyczące zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do przyszłej działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w zakresie planów marketingowych, operacyjnych, finansowych oraz dotyczących organizacji i zarządzania;
- 9) dotyczące ewentualnych zobowiązań podmiotu składającego zawiadomienie w zakresie ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

2. Informacje w zakresie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, a także informacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c, nie są wymagane w odniesieniu do podmiotu składającego zawiadomienie i osób zarządzających jego działalnością, jeżeli podmiot składający zawiadomienie jest bankiem krajowym, instytucją kredytową, instytucją płatniczą, instytucją pieniądza elektronicznego, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, domem maklerskim, firmą inwestycyjną

lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności w państwie członkowskim, o ile okoliczność ta zostanie wykazana w zawiadomieniu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty, które należy załączyć do zawiadomienia w celu przedstawienia informacji określonych w ust. 1, mając na względzie zapewnienie proporcjonalności wymaganych informacji w zależności od zamierzonego wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

Art. 132e. 1. KNF zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw co do nabycia lub objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, wskazanego w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 132c ust. 1, jeżeli:

- 1) podmiot składający zawiadomienie nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków w zawiadomieniu lub dokumentów i informacji załączanych do zawiadomienia,
- 2) podmiot składający zawiadomienie nie przekazał w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez KNF,
- 3) jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na możliwy niekorzystny wpływ podmiotu składającego zawiadomienie na tę instytucję lub z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu składającego zawiadomienie

– przy czym przepisy art. 25h ust. 2 i 4–6 oraz art. 25i–25k ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF uwzględnia również podjęte zobowiązania podmiotu składającego zawiadomienie, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9.

3. W przypadku nabycia lub objęcia akcji lub udziałów:

- 1) z naruszeniem art. 132c ust. 1 albo
- 2) pomimo zgłoszenia przez KNF sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
- 3) przed upływem terminu uprawniającego KNF do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
- 4) po wyznaczonym przez KNF terminie, o którym mowa w art. 25h ust. 5 ustawy – Prawo bankowe, na nabycie akcji lub udziałów w zakresie określonym w art. 132c ust. 1

– nie może być wykonywane prawo głosu z tych akcji lub udziałów.

4. Jeżeli skutkiem nabycia lub objęcia akcji w przypadkach, o których mowa w ust. 3, jest wykonywanie uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, osoby zarządzające krajową instytucją pieniądza elektronicznego powołane przez jednostkę dominującą lub będące członkami zarządu, prokurentami lub osobami pełniącymi kierownicze funkcje w jednostce dominującej nie mogą uczestniczyć w czynnościach z zakresu reprezentacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego; w przypadku gdy nie można ustalić, które osoby zarządzające zostały powołane przez jednostkę dominującą, powołanie organu odpowiedzialnego za zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego jest bezskuteczne od dnia uzyskania przez ten podmiot uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

5. Uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podjęte z naruszeniem ust. 3 są nieważne, chyba że spełniają wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

6. Czynności z zakresu reprezentacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podejmowane z udziałem osób zarządzających z naruszeniem ust. 4 są nieważne. Przepis art. 58 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 lub 4, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w wyznaczonym terminie.

8. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 7, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

9. W przypadku gdy wymagają tego interesy użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, a wnioskodawca wykaże, że nie zachodzi przesłanka, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF może, w szczególnie uzasadnionych przypadkach,

w drodze decyzji, wydanej na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, uchylić zakazy, o których mowa w ust. 3 lub 4. Do wniosku wnioskodawca dołącza informacje, o których mowa w art. 132d ust. 1.

Art. 132f. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu, który uzyskał bezpośrednio lub pośrednio prawo wykonywania głosu w jej organie stanowiącym na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 albo, wskutek nabycia lub objęcia akcji lub udziałów, stał się bezpośrednio lub pośrednio jednostką dominującą krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub z uwagi na możliwy wpływ tego podmiotu na tę instytucję, a w szczególności w przypadku stwierdzenia, że podmiot ten nie dochowuje podjętych zobowiązań, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9, KNF może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania prawa głosu z akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego posiadanych przez ten podmiot lub wykonywania uprawnień jednostki dominującej przysługujących temu podmiotowi. Przy dokonywaniu oceny przesłanki wydania tego zakazu art. 132e ust. 2 i przepisy art. 25h ust. 2 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Uchwała organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest nieważna, jeżeli przy jej podejmowaniu wykonano prawo głosu z akcji lub udziałów, w stosunku do których KNF wydał decyzję, o której mowa w ust. 1, chyba że uchwała spełnia wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. Prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli KNF wydał na podstawie ust. 1 decyzję w przedmiocie zakazu wykonywania uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, przepisy art. 132e ust. 4 i 6 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów w wyznaczonym terminie.

5. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 4, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie,

o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. Na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego KNF uchyla decyzję wydaną na podstawie ust. 1, jeżeli ustały okoliczności uzasadniające wydanie tej decyzji.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji lub udziałów na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 lub wykonywanie uprawnień jednostki dominującej.

Art. 132g. 1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie niepolegającym na wydawaniu pieniądza elektronicznego lub świadczeniu usług płatniczych narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził tę działalność.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF:

- 1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych, nie krótszy niż 3 miesiące;
- 2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych.

3. Do podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, i hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego przepisy art. 68 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

4. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, wydane hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego przechodzi na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF zawiadomienia o wpisie podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, do rejestru przedsiębiorców albo uzupełnienia tego zawiadomienia, chyba że w tym terminie KNF zgłosi sprzeciw co do przejścia tego zezwolenia.

5. KNF, w drodze decyzji:

- 1) zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jeżeli zachodzą przesłanki, które uzasadniałyby odmowę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, podmiotowi utworzonemu w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, określone w art. 65;
- 2) może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jeżeli nie zostały spełnione warunki określone w ust. 2 pkt 2.

6. Z dniem przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wstępuje w prawa i obowiązki hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie działalności objętej tym zezwoleniem.

7. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, wydane hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego wygasa:

- 1) w przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1 – z upływem terminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja w sprawie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

8. Przepisy art. 68 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

Art. 132h. W przypadku połączenia lub podziału instytucji pieniądza elektronicznego albo nabycia jej przedsiębiorstwa, zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, nie przechodzi na podmiot przejmujący lub nowo utworzony powstały w wyniku połączenia lub podziału ani na nabywcę, z zastrzeżeniem art. 132g ust. 4.

Art. 132i. Informacje o instytucji pieniądza elektronicznego oraz o wykonywanej przez nią działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczonych przez nią usługach płatniczych, w tym informacje reklamowe, publikowane przez instytucję pieniądza elektronicznego, na zlecenie instytucji pieniądza elektronicznego lub na rzecz instytucji pieniądza elektronicznego, powinny być przedstawiane w sposób rzetelny i zrozumiały.

Art. 132j. 1. Instytucja pieniądza elektronicznego oprócz działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych może:

- 1) świadczyć usługi dodatkowe ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego i świadczeniem usług płatniczych, takie jak:
 - a) usługi wymiany walut,

- b) usługi bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej,
 - c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;
- 2) prowadzić systemy płatności;
 - 3) prowadzić inną działalność gospodarczą.

2. Świadczenie przez instytucję pieniądza elektronicznego usługi przeliczenia waluty w ramach wydania pieniądza elektronicznego lub wykonania transakcji płatniczej nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe.

3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja pieniądza elektronicznego może udzielać kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3–5 i 7, oraz pod warunkiem że kredyt ten nie jest udzielany:

- 1) na okres dłuższy niż 12 miesięcy;
- 2) ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.

Art. 132k. Jeżeli instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, których przedmiotem jest wydany przez tę instytucję pieniądz elektroniczny, usługi te, dla celów obliczania funduszy własnych i określenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, uznaje się za działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

Art. 132l. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana przechowywać dokumenty związane z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub ze świadczeniem usług płatniczych przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.

Art. 132m. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru działalności prowadzonej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i usług płatniczych oraz do rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia; przepisy art. 76 ust. 2 i 3 oraz art. 77 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:

- 1) minimalnej wysokości kapitału założycielskiego;
- 2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących sumę:

- a) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego,
- b) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

3. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego udziela kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, wymóg określony w ust. 2 zwiększa się o 5% całkowitej wartości kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.

4. Kwota funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, nie może być niższa od 2% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

5. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1–3 i ust. 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na obliczenie kwoty funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

6. W przypadku krajowych instytucji pieniądza elektronicznego rozpoczynających działalność w okresie pierwszych 6 miesięcy jej prowadzenia kwotę funduszy własnych, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, oblicza się na podstawie wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu określonej w programie działalności i planie finansowym, zgodnie z art. 132a ust. 3, oraz wynikającej z wydania pieniądza elektronicznego.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, metodę obliczania kwoty, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b, uwzględniając, aby nie przekraczała ona 4% z jednej dwunastej całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, oraz biorąc pod uwagę rodzaj usług płatniczych, jakie może ona świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

8. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego:

- 1) zażądać od krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie wyższej niż 120% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7;
- 2) zezwolić krajowej instytucji pieniądza elektronicznego na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie niższej niż 80% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

Art. 132n. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny z zastosowaniem następujących zasad:

- 1) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny nie są w żadnym momencie podczas przechowywania łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego z innego tytułu;
- 2) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny są:
 - a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub
 - b) inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki są objęte ochroną w sposób określony w art. 78 ust. 2; przepisy art. 78 ust. 3–8 stosuje się odpowiednio, z tym że umowa, o której mowa w art. 78 ust. 2, obejmuje zwrot wpłat wniesionych przez stronę umowy o wydanie pieniądza elektronicznego na poczet wydania pieniądza elektronicznego w przypadku jego niewydania w wysokości odpowiadającej wartości wniesionej wpłaty, do wysokości niewydanego pieniądza elektronicznego.

3. Środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny przy użyciu instrumentu płatniczego podlegają ochronie od momentu, w którym zostaną postawione do dyspozycji instytucji pieniądza elektronicznego, nie później jednak niż w terminie 5 dni roboczych od dnia, w którym pieniądz elektroniczny został wydany.

4. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego niezwłocznie informuje KNF o wszelkich istotnych zmianach w sposobie ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny.

Art. 132o. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, kategorie aktywów, o których mowa w art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz maksymalną część środków pieniężnych, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów, mając na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych posiadaczy pieniądza elektronicznego, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego związanego z tymi aktywami.

Art. 132p. 1. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko krajowej instytucji pieniądza elektronicznego środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych użytkowników oraz rachunkach, o których mowa w art. 132n ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.

2. W razie ogłoszenia upadłości krajowej instytucji pieniądza elektronicznego środki pieniężne znajdujące się na rachunkach płatniczych użytkowników i rachunkach, o których mowa w art. 132n ust. 1, podlegają wyłączeniu z masy upadłości.

3. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje roszczeń o zwrot środków wpłaconych na wydanie pieniądza elektronicznego.

Art. 132q. Jeżeli krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych, jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy na poczet wykonania transakcji płatniczych na zasadach określonych dla krajowych instytucji płatniczych. Przepisy art. 78 i art. 80 oraz przepisy wydane na podstawie art. 79 stosuje się odpowiednio.

Art. 132r. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego przekazuje KNF roczne sprawozdania finansowe i roczne skonsolidowane sprawozdania finansowe na zasadach określonych w art. 81, a także kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące dane określone w art. 83 ust. 1 pkt 1–4 oraz informacje o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1–3. Przepisy art. 82 i art. 83 ust. 2 oraz przepisy wydane na podstawie art. 83 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 132s. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.

2. Przepisy art. 84 ust. 2, art. 85 i art. 90 stosuje się odpowiednio.

Art. 132t. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może dokonywać wykupu lub prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców.

Art. 132u. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego zapewniają, aby oddziały, przez które prowadzą działalność, oraz agenci, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze, dokonują wykupu lub prowadzą dystrybucję pieniądza elektronicznego, informowali w sposób rzetelny posiadaczy pieniądza elektronicznego i użytkowników o tym fakcie.

Art. 132v. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych z prowadzoną działalnością objętą zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Przepisy art. 86 ust. 2–6 i art. 87 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji pieniądza elektronicznego doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją pieniądza elektronicznego;
- 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.

3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji; przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. KNF może zastosować środki określone w art. 132za ust. 1 i 2, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1.

Art. 132w. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych i działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy

usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, jak za swoje własne działania. Przepisy art. 88 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 132x. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na terytorium innego państwa członkowskiego, prowadzić działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej oraz wykonywać usługi płatnicze, wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, za pośrednictwem agenta, przez oddział, lub w ramach działalności transgranicznej.

2. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej albo, w formie pisemnej, o zamiarze wydawania pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wnioski o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru. Przepisy art. 92 ust. 2–5 oraz art. 93–95 stosuje się odpowiednio.

3. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze dokonywania wykupu lub prowadzenia dystrybucji pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy. Przepisy art. 92 ust. 3–5 i art. 94 stosuje się odpowiednio.

4. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza dokonywać wykupu lub prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy;
- 2) nazwę (firmę) i siedzibę oraz adres krajowej instytucji pieniądza elektronicznego;
- 3) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta lub innego przedsiębiorcy oraz siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 4) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;

- 5) imiona i nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością agenta lub innego przedsiębiorcy;
- 6) wskazanie czynności, które krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza wykonywać na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy.

Art. 132y. Unijna instytucja pieniądza elektronicznego może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, lub świadczyć usługi płatnicze przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, w zakresie wynikającym z zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze. Przepisy art. 97 i art. 98 stosuje się odpowiednio.

Art. 132z. 1. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych prowadzona przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, w tym przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego”.

2. Celem nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego jest:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzenia Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1;

3) ochrona interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 100, art. 101, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103 i art. 104.

4. KNF w ramach sprawowanego nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego może:

- 1) wydawać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zalecenia w zakresie:
 - a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009,
 - b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 132m ust. 8,
 - c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m,
 - d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymywanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,
 - e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego;
- 2) nakazać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m.

5. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, mając na uwadze ochronę interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego i użytkowników.

Art. 132za. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 132z ust. 4 pkt 2 lub w art. 102 ust. 1 pkt 5, a także gdy działalność krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego lub użytkowników, KNF może, z zastrzeżeniem ust. 3, zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1–3. Przepisy art. 105 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF może także:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na krajową instytucję pieniądza elektronicznego karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;
- 3) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1; przepisy art. 105 ust. 4 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 132i, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:

- 1) wydać instytucji pieniądza elektronicznego zalecenie, o którym mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1 lit. a, dotyczące zaprzestania ich rozpowszechniania, przy czym nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i przepisów art. 105 ust. 1 pkt 1–3;
- 2) nakazać, w drodze decyzji, ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie; nakazując ogłoszenie sprostowania KNF może określić jego treść.

4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, KNF może nałożyć także w przypadku niewykonania nakazu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2.

5. Do nakładania kar, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:

- 1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
- 2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

Art. 132zb. 1. W przypadku gdy unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub jej agent, prowadząc działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, narusza przepisy prawa polskiego, KNF stosuje środki, o których mowa w art. 107 ust. 1. Przepis art. 107 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli mimo zastosowania środków nadzoru przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego, unijna instytucja pieniądza elektronicznego lub jej agent prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nadal nie przestrzegają przepisów ustawy, KNF może zastosować odpowiednio środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz art. 132za ust. 2 pkt 1.

3. Przepis ust. 2 stosuje się także w przypadku, gdy:

- 1) środki zastosowane przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego okazały się nieadekwatne do zaistniałego naruszenia lub niemożliwe do zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego bez uzasadnienia odmawiają zastosowania środków nadzorczych albo w sposób nieuzasadniony zwlekają z ich zastosowaniem.

4. Jeżeli zastosowanie procedury, o której mowa w ust. 1, skutkowałoby nadmierną zwłoką, mogącą bezpośrednio zagrażać ważnym interesom użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3 i w art. 132za ust. 2 pkt 1, z pominięciem tej procedury.

5. Przepisy art. 107 ust. 6–8 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zc. Do wykonywania nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego przepisy art. 108–112 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zd. Do postępowania naprawczego oraz likwidacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego i oddziałów instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 142 i art. 145–157e ustawy – Prawo bankowe. Przepis art. 117 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 132ze. 1. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn ustalonej na dzień 1 stycznia danego roku średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich dwunastu miesięcy kalendarzowych oraz stawki nieprzekraczającej 0,075%.

2. Przy obliczaniu średniej, o której mowa w ust. 1, nie uwzględnia się zobowiązań krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wynikających z realizacji czynności wyłączonych przez art. 6, bez względu czy wyłączenie zależne jest od świadczenia innych usług.

3. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego świadczące usługi płatnicze niezależnie od wpłat na pokrycie kosztów nadzoru określonych w ust. 1 są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, o których mowa w art. 113 ust. 1. Przepisy art. 113 ust. 2–5 oraz przepisy wydane na podstawie art. 115 w zakresie wpłat stosuje się odpowiednio.

4. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 132zf. 1. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, z wyjątkiem przypadku, w którym zmiana zezwolenia polega wyłącznie na ograniczeniu rodzaju usług płatniczych, do świadczenia których jest uprawniona krajowa instytucja pieniądza elektronicznego;
- 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę wpłat na pokrycie kosztów nadzoru należnych od tych instytucji zgodnie z art. 132ze; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 132zg. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w art. 132ze ust. 1,

- 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w art. 132ze ust. 1,
- 3) wysokość, sposób i terminy uiszczania opłat, o których mowa w art. 132zf – uwzględniając charakter czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat, oraz konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 132zh. 1. Prowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Do oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, z uwzględnieniem art. 132zi i art. 132zj.

Art. 132zi. 1. Oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego oprócz działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego może również świadczyć ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego usługi dodatkowe.

2. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, może być wydane, jeżeli środki przeznaczone na funkcjonowanie oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, wyodrębnione z kapitału założycielskiego zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, wynoszą co najmniej równowartość w walucie polskiej kwoty 350 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

3. Oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego nie może, na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, prowadzić działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego, w tym w ramach działalności transgranicznej.

Art. 132zj. 1. Oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn ustalonej na dzień 1 stycznia danego roku średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie

poprzednich dwunastu miesięcy kalendarzowych oraz stawki nieprzekraczającej 0,075%. Przepisy art. 132ze ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1;
- 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę wpłat na pokrycie kosztów nadzoru należnych od tych instytucji zgodnie z ust. 1; przepisy art. 114 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

4. Do wpłat, o których mowa w ust. 1, i opłat, o których mowa w ust. 2, przepisy wydane na podstawie art. 132zg stosuje się odpowiednio.

Art. 132zk. KNF zawiadamia Komisję Europejską o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.”;

55) tytuł działu VIII otrzymuje brzmienie:

„Rejestr krajowych instytucji płatniczych, krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i innych dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego”;

56) w art. 133 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rejestr składa się z:

- 1) rejestru krajowych instytucji płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 2) rejestru kas oszczędnościowo-kredytowych obejmującego również ich oddziały;
- 3) rejestru biur usług płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 4) rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego obejmującego również ich agentów i oddziały;
- 5) rejestru oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.”;

57) w art. 134:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Rejestr krajowych instytucji płatniczych zawiera odpowiednio”;

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) informację o wydawaniu przez krajową instytucję płatniczą pieniądza elektronicznego”;

- c) w pkt 4:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„dane dotyczące agentów krajowej instytucji płatniczej wykonujących działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, obejmujące:”,
 - lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;”;
- 58) w art. 135 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Rejestr kas oszczędnościowo-kredytowych zawiera odpowiednio:”;
- 59) w art. 136:
 - a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Rejestr biur usług płatniczych zawiera odpowiednio:”,
 - b) w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;”;
- 60) po art. 136 dodaje się art. 136a i art. 136b w brzmieniu:
„Art. 136a. Rejestr krajowych instytucji pieniądza elektronicznego zawiera odpowiednio:
 - 1) numer wpisu do rejestru;
 - 2) dane dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
 - 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest uprawniona, obejmujące:
 - a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, oraz jego zmiany,
 - b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1;
 - 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wykonujących działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,

- b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału;
- 6) dane dotyczące wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego w innym państwie członkowskim, obejmujące:
 - a) wykaz państw, w których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego wydaje pieniądź elektroniczny lub świadczy usługi płatnicze,
 - b) dane określone w pkt 4 lub 5 dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w innym państwie członkowskim,
 - c) wykaz świadczonych usług płatniczych.

Art. 136b. Rejestr oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) adres oddziału;
- 3) dane dotyczące działalności związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego, obejmujące datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132zh ust. 1, oraz jego zmiany.”;

61) w art. 138 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpis do rejestru krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz wpis do rejestru zmiany zakresu świadczonych przez nie usług płatniczych, a także wpis do rejestru oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego jest dokonywany z urzędu w terminie 14 dni od dnia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, art. 132a ust. 1 albo art. 132zh ust. 1, lub jego zmiany.”;

62) w art. 139 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, kasy oszczędnościowo-kredytowe, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego są obowiązane zapewnić zgodność danych wpisanych na ich wnioski do rejestru ze stanem faktycznym.”;

63) w art. 142:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, art. 132a ust. 1 i art. 132zh ust. 1;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. KNF może dokonać z urzędu wykreślenia wpisu z rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału krajowej instytucji płatniczej albo krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych goszczącego państwa członkowskiego, w którym krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych lub wydawania pieniądza elektronicznego przez danego agenta lub dany oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub świadczenie usług przez agenta lub działalność oddziału mogłaby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Wykreślenie wpisu z rejestru następuje w drodze decyzji.”;

64) w art. 150 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Kto, nie będąc uprawniony, prowadzi działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych lub w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto, nie będąc uprawniony, używa w nazwie (firmie) lub do określenia wykonywanej działalności gospodarczej albo w reklamie określeń „usługi płatnicze”, „wydawanie pieniądza elektronicznego”, „instytucja płatnicza”, „biuro usług płatniczych”, „instytucja pieniądza elektronicznego” albo „oddział zagranicznej instytucji płatniczej”.”;

65) w art. 152 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, będąc odpowiedzialny w instytucji płatniczej, biurze usług płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziale zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego za przekazywanie informacji KNF, podaje informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadza w błąd ten organ, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

66) po art. 153 dodaje się art. 153a w brzmieniu:

„Art. 153a. 1. Kto, wbrew obowiązkom określonym w ustawie, nie udziela NBP wymaganych informacji albo udziela ich w sposób niezgodny z art. 14a–14c, podlega grzywnie do 1 000 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768, z późn. zm.⁹⁾) w art. 4a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadku gdy przedmiotem nabycia tytułem darowizny lub polecenia darczyńcy są środki pieniężne, a wartość majątku nabytego łącznie od tej samej osoby w okresie 5 lat poprzedzających rok, w którym nastąpiło ostatnie nabycie, doliczona do wartości rzeczy i praw majątkowych ostatnio nabytych, przekracza kwotę określoną w art. 9 ust. 1 pkt 1 – udokumentują ich otrzymanie dowodem przekazania na rachunek płatniczy nabywcy, na jego rachunek, inny niż płatniczy, w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub przekazem pocztowym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 26 w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dowodu wpłaty na rachunek płatniczy obdarowanego lub jego rachunek w banku, inny niż rachunek płatniczy – w przypadku darowizny pieniężnej;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 18 ust. 1c otrzymuje brzmienie:

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 85, poz. 458, Nr 149, poz. 887 i Nr 171, poz. 1016.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540 oraz z 2013 r. poz. 21.

„1c. Odliczenie darowizn, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 7, oraz odliczenie wynikające z odrębnych ustaw stosuje się, jeżeli wysokość darowizny jest udokumentowana dowodem wpłaty na rachunek płatniczy obdarowanego lub jego rachunek w banku, inny niż rachunek płatniczy, a w przypadku darowizny innej niż pieniężna – dokumentem, z którego wynika wartość tej darowizny, oraz oświadczeniem obdarowanego o jej przyjęciu.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330) w art. 3 w ust. 1 w pkt 48 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 49 w brzmieniu:

„49) rachunku bankowym – rozumie się przez to rachunek płatniczy lub rachunek prowadzony przez bank lub instytucję kredytową, inny niż rachunek płatniczy.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹²⁾) w art. 297 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 585, Nr 106, poz. 622, Nr 134, poz. 781, Nr 178, poz. 1059, Nr 205, poz. 1202 i Nr 234, poz. 1389 i 1391, z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1010, 1342, 1448 i 1540 oraz z 2013 r. poz. 21.

¹²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431 oraz z 2012 r. poz. 611.

okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia,
podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto wbrew ciążącemu obowiązkowi, nie powiadamia właściwego podmiotu o powstaniu sytuacji mogącej mieć wpływ na wstrzymanie albo ograniczenie wysokości udzielonego wsparcia finansowego, określonego w § 1, lub zamówienia publicznego albo na możliwość dalszego korzystania z instrumentu płatniczego.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.¹³⁾) art. 61a otrzymuje brzmienie:

„Art. 61a. § 1. Rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa mogą, w drodze uchwały, dopuścić zapłatę podatków, stanowiących dochody odpowiednio budżetu gminy, powiatu lub województwa, instrumentem płatniczym, w tym instrumentem płatniczym, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny.

§ 2. W przypadku wymienionym w § 1 za termin dokonania zapłaty podatku uważa się dzień obciążenia rachunku płatniczego podatnika, płatnika lub inkasenta lub jego rachunku w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, innego niż płatniczy, albo dzień pobrania wartości pieniężnej z pieniądza elektronicznego.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. NBP nie może być udziałowcem albo akcjonariuszem innych osób prawnych, z wyjątkiem prowadzących działalność usługową na rzecz instytucji finansowych lub Skarbu Państwa, lub mających istotne znaczenie w zakresie działania na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 6a.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, 1385 i 1529) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust 1:
 - a) pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 848, 1101, 1342 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 35.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 410, z 2008 r. Nr 209, poz. 1315 i 1317, z 2009 r. Nr 69, poz. 589 i Nr 143, poz. 1164, z 2010 r. Nr 109, poz. 709 i Nr 257, poz. 1724, z 2011 r. Nr 75, poz. 398 i Nr 117, poz. 676 oraz z 2012 r. poz. 855, 908 i 1166.

- „4) karta płatnicza – kartę płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.¹⁵⁾);
- 5) pieniądź elektroniczny – pieniądź elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”
- b) w pkt 7 lit. e otrzymuje brzmienie:
 - „e) świadczenia usług płatniczych oraz wydawania pieniądza elektronicznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”
- c) pkt 17 otrzymuje brzmienie:
 - „17) instytucja kredytowa – podmiot mający swoją siedzibę za granicą Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, zwanych dalej „państwami członkowskimi”, prowadzący we własnym imieniu i na własny rachunek, na podstawie zezwolenia właściwych władz nadzorczych, działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów lub innych środków powierzonych pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym i udzielaniu kredytów;”;
- 2) w art. 5:
 - a) w ust. 1 uchyla się pkt 6a,
 - b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;”
 - c) uchyla się ust. 3;
- 3) uchyla się art. 63a;
- 4) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 lit. m otrzymuje brzmienie:
 - „m) wydawców instrumentów płatniczych niebędących bankami, w zakresie określonym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”;
- 5) w art. 133 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. Komisja Nadzoru Finansowego oraz osoby wykonujące czynności nadzoru bankowego nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustaw działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzorem nad działalnością banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych oraz oddziałów instytucji kredytowych.”.

¹⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

Art. 10. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 130:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Świadczenia wypłaca się osobom uprawnionym, z uwzględnieniem ust. 3:

- 1) za pośrednictwem osób prawnych prowadzących działalność w zakresie doręczania świadczeń albo
- 2) na wniosek osoby uprawnionej:
 - a) na jej rachunek płatniczy lub jej rachunek w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, inny niż rachunek płatniczy, albo
 - b) na wskazany przez nią jej instrument płatniczy, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.¹⁷⁾).”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Osobie odbywającej karę pozbawienia wolności, karę aresztu wojskowego albo karę aresztu za wykroczenie oraz osobie tymczasowo aresztowanej świadczenia wypłaca się:

- 1) za pośrednictwem osób prawnych prowadzących działalność w zakresie doręczania świadczeń pod adresem zakładu karnego lub aresztu albo
- 2) na wniosek tej osoby:
 - a) na jej rachunek płatniczy lub jej rachunek w banku, inny niż rachunek płatniczy,
 - b) na wskazany przez nią jej instrument płatniczy, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, albo
 - c) osobie przez nią wskazanej, po uprzednim pouczeniu jej o okolicznościach, o których mowa w art. 138 ust. 2 pkt 1.”;

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203, z 2012 r. poz. 118, 251, 637, 664 i 1548 oraz z 2013 r. poz. 240.

¹⁷⁾ Patrz odnośnik nr 15.

2) art. 132 otrzymuje brzmienie:

„Art. 132. Emerytowi lub renciście, który zamieszkał za granicą, świadczenie wypłaca się – na jego wniosek – osobie przez niego upoważnionej do odbioru, zamieszkałej w kraju albo na prowadzony w kraju rachunek płatniczy emeryta lub rencisty lub jego rachunek w banku, inny niż rachunek płatniczy, albo na wskazany przez niego, wydany w kraju, jego instrument płatniczy, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.”;

3) art. 138a otrzymuje brzmienie:

„Art. 138a. Podmiot prowadzący rachunek płatniczy oraz bank i spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa prowadzące rachunek inny niż płatniczy, a także wydawca instrumentu płatniczego są obowiązani zwrócić Zakładowi kwoty świadczeń przekazane na ten rachunek albo instrument płatniczy, za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy; przepis art. 144 ust. 1 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w pkt 1:

– lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, agentów rozliczeniowych, krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, oddziały unijnych instytucji płatniczych oraz działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej agentów tych podmiotów w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.¹⁹⁾),”;

– lit. p otrzymuje brzmienie:

„p) podmioty prowadzące działalność w zakresie wymiany walut,”;

– uchyla się lit. u,

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 134, poz. 779, Nr 199, poz. 1175, Nr 234, poz. 1391 i Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r. poz. 1529.

¹⁹⁾ Patrz odnośnik nr 15.

- b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
- „4) rachunku – rozumie się przez to rachunek bankowy, rachunek prowadzony w instytucji finansowej, rachunek prowadzony w instytucji kredytowej, rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, rachunek płatniczy prowadzony przez inny upoważniony podmiot, rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a także rejestr uczestników funduszu i ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego;”;
- 2) w art. 9d w ust. 1 w pkt 2 lit. d otrzymuje brzmienie:
- „d) pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, pod warunkiem że:
- maksymalna kwota wartości pieniężnej przechowywanej na instrumencie płatniczym nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 250 euro i nie jest możliwe ponowne zasilenie tego instrumentu wartością pieniężną,
 - maksymalna kwota transferu pieniądza elektronicznego nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 2 500 euro rocznie, chyba że kwota wykupu pieniądza elektronicznego stanowi co najmniej równowartość w walucie polskiej kwoty 1 000 euro w danym roku kalendarzowym;”;
- 3) w art. 33 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego, w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. oraz w stosunku do krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziałów unijnych instytucji pieniądza elektronicznego, oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, agentów rozliczeniowych, krajowych instytucji płatniczych,

oddziałów unijnych instytucji płatniczych, biur usług płatniczych oraz działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej agentów tych podmiotów w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”.

Art. 12. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) w pkt 5 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) w odniesieniu do systemów innych niż wymienione w art. 15 ust. 1 i 2 – instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁰⁾);”;

b) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) właściwe organy – organy sprawujące nadzór nad podmiotami, o których mowa w pkt 5 lit. c–g oraz i–l;”;

2) w art. 13 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 1, 2, 2a, w ust. 3 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4, uwzględniając w szczególności właściwości postępowania, w którym wydano orzeczenie, postanowienie lub decyzję, oraz możliwość wykorzystania technicznych środków łączności.”;

3) w art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, o których mowa w art. 1 pkt 5 lit. c–l, są obowiązane do udzielania każdemu, kto ma uzasadniony prawnie interes, informacji o systemach, których są uczestnikami oraz o podstawowych zasadach ich funkcjonowania.”;

4) w art. 17 w ust. 2 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) prawne powiązania pomiędzy uczestnikami systemu oraz pomiędzy podmiotem prowadzącym system a uczestnikami, związane z uczestnictwem w systemie oraz jego funkcjonowaniem.”.

²⁰⁾ Patrz odnośnik nr 15.

Art. 13. W ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.²¹⁾) w art. 3a w ust. 2 uchyla się pkt 2.

Art. 14. W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ograniczeń określonych w art. 9 nie stosuje się do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków, instytucji płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego, biur usług płatniczych lub innych podmiotów mających siedzibę w kraju, w zakresie działalności podlegającej nadzorom: bankowemu, ubezpieczeniowemu, emerytalnemu, nad instytucjami płatniczymi, instytucjami pieniądza elektronicznego, biurami usług płatniczych lub nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów, prowadzonej przez te podmioty na rachunek własny lub rachunek osób trzecich uprawnionych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego do dokonania obrotu dewizowego podlegającego tym ograniczeniom.”;

2) w art. 25:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) instytucji płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego uprawnionych do świadczenia usług płatniczych lub biur usług płatniczych, z tym że w przypadku biur usług płatniczych wyłącznie w zakresie dokonywania rozliczeń w kraju”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązek dokonywania rozliczeń zgodnie z ust. 1 nie dotyczy przypadków, w których stroną rozliczenia jest uprawniony bank, krajowa instytucja płatnicza, oddział unijnej instytucji płatniczej, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego lub oddział unijnej instytucji pieniądza elektronicznego.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 942 i 1166) w art. 2 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) agent rozliczeniowy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²²⁾);”.

²¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1371, z 2009 r. Nr 201, poz. 1540, z 2011 r. Nr 85, poz. 459 i Nr 134, poz. 779 oraz z 2012 r. poz. 1445.

Art. 16. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.²³⁾) w art. 75 w ust. 1 uchyla się pkt 21.

Art. 17. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.²⁴⁾) w art. 3 w pkt 1 uchyla się lit. d.

Art. 18. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1149, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nadzór nad instytucjami płatniczymi, biurami usług płatniczych, instytucjami pieniądza elektronicznego, oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁶⁾);”

b) uchyla się pkt 5b;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Celem nadzoru nad rynkiem finansowym jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania tego rynku, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, zaufania do rynku finansowego, a także zapewnienie ochrony interesów uczestników tego rynku, przez realizację celów określonych, w szczególności w ustawie – Prawo bankowe, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych, ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym,

²²⁾ Patrz odnośnik nr 15.

²³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766, Nr 153, poz. 902, Nr 163, poz. 981, Nr 171, poz. 1016, Nr 199, poz. 1175, Nr 204, poz. 1195 i Nr 232, poz. 1378 oraz z 2012 r. poz. 855, 1166, 1407, 1445 i 1529.

²⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2009 r. Nr 42, poz. 341 oraz z 2012 r. poz. 1385.

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1166 i 1385 oraz z 2013 r. poz. 70.

²⁶⁾ Patrz odnośnik nr 15.

ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

3) w art. 6 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określone w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawie – Prawo bankowe, ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawie o działalności ubezpieczeniowej, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego, ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,”;

4) w art. 12 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nadzoru nad instytucjami płatniczymi, instytucjami pieniądza elektronicznego i oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego w sprawach:

- a) wydawania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, krajowej instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego,
- b) wydania nakazów, o których mowa w art. 68, art. 102 ust. 1 pkt 4, art. 132g oraz art. 132z ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
- c) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, krajowej instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego,
- d) ograniczenia zakresu działalności krajowej instytucji płatniczej, krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego lub jednostek organizacyjnych tych podmiotów,
- e) nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 73b ust. 2, art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 106 ust. 2 i art. 132za ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,

- f) wydawania decyzji, o których mowa w art. 132e ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
- g) wydawania zakazu, o którym mowa w art. 132e ust. 3 i 4 oraz art. 132f ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
- h) wydawania nakazu, o którym mowa w art. 132e ust. 7 oraz art. 132f ust. 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”.

Art. 19. W ustawie z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. Nr 180, poz. 1109 oraz z 2012 r. poz. 1529) w art. 13 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) wydawać pieniądź elektroniczny i świadczyć usługi powiązane z jego wydawaniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przez oddział na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);”.

Art. 20. W ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z późn. zm.²⁷⁾) w art. 2 w pkt 4 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego – w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁸⁾),”.

Art. 21. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855 i 1166) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do rozliczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, 1385 i 1529) o bankowych rozliczeniach pieniężnych oraz przepisy ustawy z dnia

²⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2012 r. poz. 855 i 1166.

²⁸⁾ Patrz odnośnik nr 15.

19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁹⁾) w zakresie świadczenia usług płatniczych.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Kasy oraz Kasa Krajowa są uprawnione do wydawania pieniądza elektronicznego na rzecz członków kas, na zasadach określonych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

2) uchyla się art. 40.

Art. 22. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.³⁰⁾) w art. 15e:

1) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmiot zarządzający zakłady wzajemne przez sieć Internet jest obowiązany przeprowadzać transakcje wynikające z tych zakładów wyłącznie za pośrednictwem rachunku płatniczego prowadzonego w:”;

2) w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) innej instytucji upoważnionej do prowadzenia rachunku płatniczego zgodnie z ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.³¹⁾).”.

Art. 23. Na podstawie zezwoleń, o których mowa w art. 60 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, obejmujących świadczenie usług płatniczych określonych w art. 3 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, w brzmieniu dotychczasowym, może być wykonywana działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych określonych w art. 3 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 24. Podmioty wykonujące działalność, o której mowa w art. 6 pkt 11 ustawy zmienianej w art. 1, są obowiązane dostosować prowadzoną działalność do wymagań określonych w art. 41 ust. 2–4, art. 43, art. 45–48 i art. 143–149 ustawy zmienianej w art. 1 w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy; w tym okresie do tych podmiotów nie stosuje się art. 143–149 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 25. 1. Przepisy art. 14a–14c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się po raz pierwszy do przekazywania informacji za drugi okres

²⁹⁾ Patrz odnośnik nr 15.

³⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 127, poz. 857 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 779.

³¹⁾ Patrz odnośnik nr 15.

sprawozdawczy po okresie sprawozdawczym, w którym przypada dzień wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Za kwartał, w którym przypada dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, i za kwartał następujący po tym kwartale agenci rozliczeniowi, wydawcy kart płatniczych oraz banki i instytucje pieniądza elektronicznego przekazują Narodowemu Bankowi Polskiemu informacje dotyczące ich działalności w zakresie i na zasadach określonych w art. 13 ust. 1, art. 15 ust. 4 i art. 64 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 37.

Art. 26. 1. Do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do przedawnienia roszczeń o wykup pieniądza elektronicznego z tytułu umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, którego bieg nie rozpoczął się do tego dnia, stosuje się termin, o którym mowa w art. 59o ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Do przedawnienia roszczeń o wykup pieniądza elektronicznego, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się termin, o którym mowa w art. 59o ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy; jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Art. 27. Krajowe instytucje płatnicze posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, są obowiązane dostosować stosowane rozwiązania organizacyjne i wdrożyć system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz dostosować poziom środków finansowych na pokrycie funduszy własnych do wysokości określonych w art. 76 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 28. Do końca roku kalendarzowego, w którym przypada dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru, o których mowa w art. 113 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oblicza się na zasadach dotychczasowych.

Art. 29. 1. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą działalność na podstawie ustawy uchylanej w art. 37, mogą kontynuować działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych na zasadach dotychczasowych, nie dłużej jednak niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a w przypadku złożenia w tym terminie wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 albo w art. 132zh ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – do czasu rozpatrzenia wniosku.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, ustalają średnią wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, w rozumieniu art. 2 pkt 27a ustawy zmienianej w art. 1, po raz pierwszy najpóźniej na pierwszy dzień miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 30. 1. Do postępowań o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i niezakończonych do tego dnia, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do postępowań o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego, o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 37, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i niezakończonych do tego dnia, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 31. Do postępowań upadłościowych wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wobec krajowych instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziałów unijnych instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 32. 1. Funkcjonujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prawne powiązania tworzące system, inny niż wymieniony w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 12, na którego prowadzenie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jest wymagana zgoda, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12, w związku z uczestnictwem w tym systemie instytucji, o której mowa w art. 1 pkt 5 lit. 1 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mogą być kontynuowane na zasadach dotychczasowych, nie dłużej jednak niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a w przypadku złożenia

w tym terminie przez podmiot prowadzący taki system wniosku o wydanie zgody, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12 – do czasu rozpatrzenia wniosku.

2. Jeżeli upadłość podmiotu, o którym mowa w art. 1 pkt 5 lit. 1 ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, ogłoszono przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do skutków jej ogłoszenia i postępowania po ogłoszeniu upadłości nie stosuje się przepisów ustawy zmienianej w art. 12.

3. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy systemy płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12 są obowiązane przekazać do Prezesa Narodowego Banku Polskiego dokumenty wskazujące na powiązania, o których mowa w art. 17 ust. 2 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 33. Podmioty, o których mowa w art. 50 pkt 1 ustawy uchylanej w art. 37, świadczące usługi drogą elektroniczną na terenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, innego niż Rzeczpospolita Polska, są obowiązane dostosować tę działalność do zasad określonych w ustawie zmienianej w art. 13 w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 34. Wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania w sprawach, o których mowa w art. 12 ust. 2 pkt 5 ustawy zmienianej w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczących instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, prowadzone zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy przez Przewodniczącą Komisji Nadzoru Finansowego, Zastępców Przewodniczącą Komisji Nadzoru Finansowego oraz pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, mogą być kontynuowane przez te podmioty do zakończenia postępowania w danej instancji.

Art. 35. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61 ust. 3, art. 83 ust. 3, art. 115 i art. 125 ust. 8 i 9 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 61 ust. 3, art. 83 ust. 3, art. 115 i art. 125 ust. 8 i 9 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 12 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych

wydanym na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 5 i art. 64 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 37 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14d ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 36. 1. Maksymalny limit wydatków budżetu państwa na lata 2013–2022 wynosi 13 220,4 tys. zł, z tym że w roku:

- 1) 2013 – 1130 tys. zł;
- 2) 2014 – 1158,25 tys. zł;
- 3) 2015 – 1198,79 tys. zł;
- 4) 2016 – 1246,74 tys. zł;
- 5) 2017 – 1295,36 tys. zł;
- 6) 2018 – 1344,59 tys. zł;
- 7) 2019 – 1391,65 tys. zł;
- 8) 2020 – 1438,96 tys. zł;
- 9) 2021 – 1485,01 tys. zł;
- 10) 2022 – 1531,05 tys. zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, na dany rok budżetowy, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na:

- 1) ograniczeniu kosztów rzeczowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego związanych z realizacją zadań wynikających ze sprawowania nadzoru nad instytucjami pieniądza elektronicznego i oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego nad instytucjami pieniądza elektronicznego i oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.

3. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego i Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

Art. 37. Traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232).

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 35, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 47 lit. b i pkt 49 lit. a tiret pierwsze, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw mają na celu wprowadzenie nowych unormowań w zakresie wydawania, wykupu i dystrybucji pieniądza elektronicznego oraz tworzenia, organizacji i działalności instytucji pieniądza elektronicznego, a także nadzoru nad tymi podmiotami, w celu pełnego wdrożenia wymogów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE, zwanej dalej „dyrektywą 2009/110/WE”.

Dyrektywa 2009/110/WE została częściowo transponowana w ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232), dalej „ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych”, oraz implementowana w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), dalej „ustawa o usługach płatniczych”.

1. Podstawowym celem dyrektywy 2009/110/WE jest usunięcie barier wejścia zainteresowanym podmiotom na rynek pieniądza elektronicznego oraz ułatwienie podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, w celu zapewnienia równych warunków konkurencji dla wszystkich dostawców usług płatniczych.

Potrzeba zmiany regulacji instytucji pieniądza elektronicznego w kierunku liberalizacji dotychczasowych przepisów wynika z dokonanego przeglądu zasad, którym podlegały te instytucje zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/46/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, dalej „dyrektywa 2000/46/WE”. Niektóre przepisy tej dyrektywy utrudniały nie tylko powstanie jednolitego rynku dla usług w zakresie pieniądza elektronicznego, ale także sam rozwój tego rodzaju usług. W Polsce na podstawie aktu implementującego dyrektywę 2000/46/WE, tj. ustawy

o elektronicznych instrumentach płatniczych, nie doszło do utworzenia żadnej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

Dyrektywa 2009/110/WE częściowo powtarza rozwiązania dyrektywy 2000/46/WE, zastępując jej postanowienia. W związku z tym część przepisów ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych zachowuje aktualność także w świetle dyrektywy 2009/110/WE i tym samym stanowi jej częściową transpozycję do polskiego porządku prawnego. Obecnie jej zakres obejmuje przepisy dotyczące w szczególności następujących kwestii: uprawnienia do świadczenia usług operacyjnych i usług dodatkowych ściśle powiązanych z usługami płatniczymi w odniesieniu do emitowania pieniądza elektronicznego (art. 1 ust. 5 lit. a dyrektywy 2000/46/WE, art. 6 ust. 1 lit. c dyrektywy 2009/110/WE – art. 45 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych), zakaz przyjmowania depozytów od ludności (art. 2 ust. 3 dyrektywy 2000/46/WE, art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy 2009/110/WE – art. 46 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz zagwarantowania swobody transgranicznego świadczenia usług i zakładania przedsiębiorstw podmiotom z innych państw członkowskich (art. 2 dyrektywy 2000/46/WE, art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE – art. 41 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych). Ponadto przepisy prawa polskiego przewidują już obecnie wymagane w art. 13 dyrektywy 2009/110/WE pozasądowe procedury wnoszenia skarg i rozstrzygania sporów (art. 18 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym; Dz. U. z 2012 r. poz. 1149, z późn. zm.).

W tym zakresie, ze względu na istnienie norm prawa krajowego zgodnego z postanowieniami dyrektywy 2009/110/WE, nie istnieje konieczność przyjmowania nowych środków implementacyjnych. Przepisy te zostały notyfikowane w Bazie Notyfikacji Krajowych Środków Wykonawczych jako transponujące dyrektywę 2000/46/WE do polskiego porządku prawnego oraz jako przepisy transponujące część postanowień dyrektywy 2009/110/WE do polskiego porządku prawnego.

2. Wejście w życie dyrektywy 2009/110/WE wiąże się z koniecznością wprowadzenia zmian w prawie wewnętrznym w zakresie nieobjętym dotychczasowym wdrożeniem przepisów unijnych.

Częściowej implementacji dokonano w przepisach ustawy o usługach płatniczych poprzez wprowadzenie przepisów implementujących najistotniejsze wymogi

dyrektywy 2009/110/WE do ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych; zmiany te weszły w życie z dniem 24 października 2011 r. Przede wszystkim w art. 2 pkt 5 oraz w art. 36 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych – w związku z art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE – zawarto liberalizujący wymóg posiadania osobowości prawnej przez instytucje pieniądza elektronicznego. Zmodyfikowano przenoszoną do ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”, definicję pieniądza elektronicznego, tj. art. 2 pkt 10 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, która pozwoliła na objęcie definicją pieniądza elektronicznego również pieniądza serwerowego. W art. 2 pkt 11 zmodyfikowano definicję posiadacza w celu dostosowania do reżimu prawnego, jaki wprowadziła ustawa o usługach płatniczych, która zlikwidowała konstrukcję umowy o elektroniczny instrument płatniczy, stąd też należało zastąpić ją w tym przepisie umową o wydanie pieniądza elektronicznego. W związku z tym, że dyrektywa 2009/110/WE w art. 3 ust. 1 zawiera postanowienie o stosowaniu do instytucji pieniądza elektronicznego odpowiednich przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, dalej „PSD” (implementowanej ustawą o usługach płatniczych), dotyczących instytucji płatniczych (odpowiednie stosowanie do instytucji pieniądza elektronicznego następujących przepisów dyrektywy PSD: art. 5 i art. 10–15, art. 17 ust. 7 i art. 18–25), należało w przepisach zmieniających ustawę o elektronicznych instrumentach płatniczych zawrzeć stosowną regulację. Zgodnie z art. 39 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, do instytucji pieniądza elektronicznego odpowiednie zastosowanie mają obecnie przepisy działu IV rozdziału 1 ustawy o usługach płatniczych (przepisy dotyczące krajowych instytucji płatniczych w zakresie podejmowania i prowadzenia przez nie działalności). Zmiany do ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych wprowadzone ustawą o usługach płatniczych objęły przepis zmieniający art. 40 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych w związku z art. 4 dyrektywy 2009/110/WE, który obniża wysokość obowiązkowego kapitału założycielskiego dla instytucji pieniądza elektronicznego do 350 000 euro. Ponadto uchylono art. 37 ustawy o elektronicznych

instrumentach płatniczych, wymagający dla instytucji pieniądza elektronicznego w formie spółki akcyjnej trzech założycieli. Wymóg ten nie wynikał z właściwych dyrektyw i nie występował wobec innych form prawnych prowadzenia działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego. Zmodyfikowano art. 45 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z uwagi na to, że dyrektywa 2009/110/WE wyraźnie wskazuje, iż instytucje pieniądza elektronicznego mogą prowadzić każdą inną działalność niż związaną z pieniądzem elektronicznym, stosownie do treści art. 6 dyrektywy 2009/110/WE. Usunięto art. 58 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, gdyż ograniczenia, o którym mówi art. 58, nie zawiera ani dawna dyrektywa 2000/46/WE, ani przedmiotowa dyrektywa 2009/110/WE. W art. 60 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych dokonano zmian będących konsekwencją zmian powyższych przepisów, w tym art. 2 pkt 11 i rezygnacji z umowy o elektroniczny instrument płatniczy, oraz regulujących kwestie wykupu pieniądza elektronicznego, tak aby zachować zgodność z przedmiotową dyrektywą, tj. znieść dotychczasowe ograniczenia wykupu.

Wskazane w dyrektywie 2009/110/WE jako odpowiednio stosowane do instytucji pieniądza elektronicznego przepisy dyrektywy PSD, których odpowiednikiem są przepisy działu I (przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej, sądów polubownych), działu IV (w zakresie sprawozdawczości, korzystania przez krajową instytucję płatniczą z usług agentów), działu V (przepisy dotyczące podejmowania i prowadzenia przez instytucje płatnicze działalności na terytorium państwa goszczącego), działu VIII (rejestr krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców) i działu VI (nadzór nad krajowymi instytucjami płatniczymi oraz oddziałami unijnych instytucji płatniczych), są natomiast – w wymaganym zakresie – implementowane w niniejszym projekcie uzupełniającej implementacji dyrektywy 2009/110/WE.

3. Jak wskazano wyżej, dokonane zmiany ustawowe nie wyczerpują regulacji, jakie niesie ze sobą dyrektywa 2009/110/WE. Jej wejście w życie wiąże się z koniecznością wprowadzenia dalszych zmian w prawie wewnętrznym. Celem zmian jest uproszczenie przepisów w zakresie rynku płatniczego i ich ujednoczenie z przepisami ustawy o usługach płatniczych, również poprzez uchylenie obecnie obowiązującej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, oraz umieszczenie całości zagadnień związanych z wydawaniem pieniądza

elektronicznego, działalnością instytucji pieniądza elektronicznego i świadczeniem przez nie usług płatniczych, w tym ulokowanie transponowanych już rozwiązań tej dyrektywy, w ustawie o usługach płatniczych.

Należy przy tym wskazać, iż terminologia zastosowana w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych przy przeniesieniu przepisów została dostosowana do terminologii ustawy o usługach płatniczych; usunięcie przymiotnika „elektroniczny” ma jedynie wymiar techniczny, a nie rozszerzający zakres zastosowania tych przepisów.

Podstawowym uzasadnieniem dla przeniesienia zawartości ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych jest fakt, iż dyrektywa 2009/110/WE została zaprojektowana jako akt komplementarny w stosunku do PSD, zaimplementowanej w ustawie o usługach płatniczych, gdyż jej przedmiot mieści się w dużej mierze w przedmiocie regulacji PSD.

Wprawdzie w projekcie nie uznano wydawania pieniądza elektronicznego za usługę płatniczą, gdyż katalog takich usług zawarty w dyrektywie PSD tego nie obejmuje, a ponadto możliwe jest wydawanie pieniądza elektronicznego przez inny podmiot niż ten, który wydaje instrument pieniądza elektronicznego (a więc usługi te nie są tożsame), jednak wydawanie instrumentu pieniądza elektronicznego (zgodnie z terminologią przyjętą w niniejszej ustawie – instrumentu płatniczego, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny), stanowi usługę płatniczą w rozumieniu dyrektywy PSD.

Należy również zwrócić uwagę na systematykę zastosowaną przez ustawodawcę unijnego w dyrektywie 2009/110/WE, np. w art. 3 dyrektywy 2009/110/WE, w przepisie zezwalającym na prowadzenie działalności dotyczącej pieniądza elektronicznego agentom instytucji pieniądza elektronicznego, rozróżnia się w ust. 4 możliwość dystrybucji i wykupu pieniądza elektronicznego przez agentów (która to działalność nie mieści się w katalogu usług płatniczych), a w osobnym ust. 5 – możliwość „świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a” (odesłanie do katalogu usług płatniczych), przy jednoczesnym zakazaniu w tym ustępie wydawania pieniądza elektronicznego. Ponadto wskazuje na to również np. art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110/WE, który stanowi, że „w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a, niezwiązanej z emisją pieniądza elektronicznego, wymagane fundusze własne oblicza się (...)”.

Podobnie dotychczasowa definicja elektronicznego instrumentu płatniczego w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych obejmowała instrument pieniądza elektronicznego.

Zgodnie z projektem wydawanie pieniądza elektronicznego będzie uregulowane w ustawie o usługach płatniczych, z uwagi na to, że wydawanie instrumentu pieniądza elektronicznego oraz rozliczanie tego pieniądza podlega regulacji ww. ustawy, a ponadto docelowo zostanie rozważone ujęcie tej usługi w katalogu usług płatniczych. Ustawa o usługach płatniczych będzie regulowała również wykup i dystrybucję pieniądza elektronicznego jako usługi ściśle związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego oraz wydawaniem instrumentu płatniczego, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny.

4. PSD jest aktem późniejszym w stosunku do kompleksowej regulacji pieniądza elektronicznego na gruncie prawa unijnego; regulacja objęta dyrektywą 2009/110/WE nastąpiła już po przyjęciu PSD. Pozwoliło to na ich zsynchronizowanie jako, odpowiednio, *lex specialis* i *lex generalis*. W związku z powyższym także regulacja działalności instytucji pieniądza elektronicznego na gruncie dyrektywy 2009/110/WE zbliżona jest do regulacji działalności instytucji płatniczej zawartej w PSD. Komisja Europejska sygnalizowała możliwość połączenia obu dyrektyw w przyszłości.

Mając to na uwadze, w projekcie przewidziano, że z uwagi na wprowadzenie pełnej regulacji usług płatniczych w ustawie o usługach płatniczych w ramach implementacji dyrektywy 2009/110/WE zasadne jest uchylene ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, która w przeciwnym razie regulowałaby usługi płatnicze dokonywane za pomocą elektronicznych instrumentów płatniczych tylko w sposób szczątkowy, tj. w zakresie pieniądza elektronicznego i jego instytucji. Utrudniałoby to adresatom przepisów tych dwóch ściśle powiązanych ustaw ich rozumienie i stosowanie.

Odpowiednie przepisy dotyczące instytucji płatniczej będą stosowane wobec instytucji pieniądza elektronicznego, odwołania do przepisów dotyczących instytucji płatniczych oraz kwestie wymagające szczególnego uregulowania względem instytucji pieniądza elektronicznego są umieszczone w nowym dziale VIIa ustawy o usługach płatniczych.

Ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych reguluje obecnie kwestie związane z wydawaniem i używaniem elektronicznych instrumentów płatniczych, w tym instrumentów pieniądza elektronicznego, oraz określa prawa i obowiązki stron umów o elektroniczny instrument płatniczy w zakresie nieuregulowanym w ustawie o usługach płatniczych.

W związku z projektowanym uchynieniem ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych do działu III ustawy o usługach płatniczych w przedkładanym projekcie zostały przeniesione zagadnienia będące poza zakresem objętym dyrektywą 2009/110/WE w zakresie umowy o kartę płatniczą (rozdział 5), w rozdziale 6 zostały umieszczone prawa i obowiązki akceptanta oraz agenta rozliczeniowego. Nowy dział IIIa będzie dotyczył zasad wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego i stanowi implementację przepisów dyrektywy 2009/110/WE.

Pozostałe zagadnienia będące poza zakresem regulowanym przez dyrektywę 2009/110/WE, w tym regulacje dotyczące obowiązków raportowania danych dotyczących płatności do Narodowego Banku Polskiego, przeniesiono w projekcie do działu I ustawy o usługach płatniczych jako dodawane art. 14a–14d.

5. Poza implementacją dyrektywy 2009/110/WE projekt wprowadza zmiany obejmujące m.in. poszerzenie katalogu podmiotów oraz produktów możliwych do wyboru przy dystrybucji świadczeń emerytalno-rentowych, tzn. wprowadzenie możliwości wyboru dostawców innych niż banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz możliwość wyboru instrumentu płatniczego, na którym przechowywany będzie pieniądz elektroniczny. Zmodyfikowano przepisy, w których jest mowa o rachunkach bankowych, dając możliwość alternatywnego korzystania z rachunków płatniczych prowadzonych przez dostawców innych niż banki. Zmiany te mają na celu realizację zasady równego traktowania podmiotów działających na podstawie ustawy o usługach płatniczych, zgodnie z PSD, która w zakresie możliwości świadczenia usług płatniczych nie traktuje w sposób uprzywilejowany żadnej kategorii dostawców.

Część przepisów, które nie wynikają z implementacji dyrektywy 2009/110/WE, stanowią przepisy przeniesione z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, dotyczące relacji podmiotów uczestniczących w obrocie kartowym (np. uprawnienia wydawców/agentów rozliczeniowych do przekazywania między sobą informacji o użytkownikach/akceptantach).

Dodatkowe zmiany obejmą ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.; dalej „ustawa o Narodowym Banku Polskim”), w zakresie poszerzenia możliwości posiadania przez NBP akcji lub udziałów osób prawnych, również takich, które mają istotne znaczenie w zakresie działania NBP na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, co umożliwi szerszą niż dotychczas możliwość realizacji ustawowych zadań NBP w zakresie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, będzie ponadto zgodne z przepisami innych krajów europejskich, gdzie nie istnieje tak szeroki jak w ustawie o Narodowym Banku Polskim zakaz nabywania przez bank centralny akcji bądź udziałów osób prawnych.

I. SPOSÓB IMPLEMENTACJI OPCJI NARODOWYCH PRZEWIDZIANYCH W DYREKTYWIE 2009/110/WE

Dyrektywa 2009/110/WE jest dyrektywą tzw. pełnej harmonizacji. Pełna harmonizacja opiera się na restrykcyjnym wyznaczeniu treści implementowanych regulacji, zapewniającym jednolitość standardów regulacji we wszystkich państwach członkowskich. W konsekwencji proponowane przepisy w pełni odpowiadają uregulowaniom zawartym w dyrektywie 2009/110/WE. Dyrektywa ta przewiduje jednak 12 tzw. opcji narodowych, tj. rozwiązań, co do których każde z państw członkowskich może podjąć decyzję, czy zastosować je w swoim akcie transponującym wprost, zastosować po modyfikacji albo odstąpić od ich wprowadzenia do prawa wewnętrznego. Znaczna część opcji narodowych sformułowanych w dyrektywie 2009/110/WE dotyczących instytucji pieniądza elektronicznego stanowi odpowiednik opcji narodowych zawartych w przepisach PSD odnoszących się do instytucji płatniczej albo też związana jest z przepisami tej dyrektywy. W związku z powyższym proponuje się rozwiązanie polegające na przyjęciu w tym zakresie rozwiązań zaproponowanych w ustawie o usługach płatniczych, będącej implementacją PSD.

Należy wskazać, iż dyrektywa 2009/110/WE przewiduje również pewną elastyczność działania władzy nadzorczej; przepisy te podlegają implementacji (pkt 3 i 5 nie są opcjami narodowymi), ale o ich stosowaniu ma decydować zgodnie z dyrektywą 2009/110/WE władza nadzorcza, tj. w Polsce Komisja Nadzoru Finansowego (zwana dalej „KNF”).

1. Opcja z art. 1 ust. 3 dyrektywy 2009/110/WE przewiduje możliwość odstąpienia od stosowania przepisów określających wymogi dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad tą działalnością, w stosunku do instytucji wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy dotyczącej instytucji kredytowych (2006/48/WE), z wyjątkiem banków centralnych państw członkowskich oraz instytucji świadczących żyro pocztowe. W projekcie proponuje się przyjęcie tej opcji poprzez uwzględnienie w katalogu podmiotów uprawnionych do wydawania pieniądza elektronicznego (art. 4 ust. 2a i 2b ustawy o usługach płatniczych) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (w zakresie upoważnienia wynikającego z odrębnych ustaw, które również w ustawie wprowadzono) oraz banków, co oznacza uwzględnienie w nim również objętego tą opcją Banku Gospodarstwa Krajowego.
2. Artykuł 3 ust. 3 akapit szósty dyrektywy 2009/110/WE uprawnia państwo członkowskie do zwolnienia podmiotów, które zamierzają nabyć lub zbyć znaczny pakiet akcji hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego, z obowiązków informacyjnych wynikających z przeciwdziałania koncentracji znacznego pakietu akcji we władaniu jednego podmiotu oraz do wyłączenia możliwości stosowania przez właściwe organy sankcji wobec hybrydowych instytucji pieniądza elektronicznego w sytuacji nieprzestrzegania wymogów ograniczających koncentrację znacznego pakietu akcji. Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Fakt prowadzenia innej działalności gospodarczej (kwalifikującej instytucję jako hybrydową) nie powinien zwalniać jej z obowiązków wynikających z przeciwdziałania koncentracji znacznego pakietu akcji we władaniu jednego podmiotu, które to obowiązki mają umożliwiać sprawowanie wobec nich nadzoru ostrożnościowego.
3. Artykuł 5 ust. 5 dyrektywy 2009/110/WE (przepis dyspozytywny, dedykowany KNF) stanowi, iż na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji pieniądza elektronicznego, właściwe organy mogą wymagać od instytucji pieniądza elektronicznego posiadania kwoty funduszy własnych do 20% wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania odpowiedniej metody zgodnie z ust. 2, lub pozwolić instytucji pieniądza elektronicznego na posiadanie

kwoty funduszy własnych do 20% niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania odpowiedniej metody zgodnie z ust. 2. W projekcie należy implementować to rozwiązanie, gdyż nie jest to opcja narodowa i nastąpiło to w art. 132m ust. 8 ustawy o usługach płatniczych. Pozwoli to organowi nadzoru na zmniejszanie lub zwiększanie wymogów odnoszących się do obowiązku posiadania funduszy własnych w zależności od dodatkowych okoliczności dotyczących konkretnego podmiotu. Dzięki temu np. podmioty nieposiadające wystarczającego kapitału przeznaczonego na fundusze własne będą mogły stać się instytucją pieniądza elektronicznego, o ile organ nadzoru uzna, iż przedstawione przez nie rozwiązania związane z zarządzaniem ryzykiem zapewniają wystarczającą ochronę działalności, alternatywną do posiadania funduszy własnych w pełnej wysokości wymaganej ustawą.

4. Opcja z art. 5 ust. 7 dyrektywy 2009/110/WE polega na możliwości odstąpienia przez państwo członkowskie od wymogu stawianego instytucjom pieniądza elektronicznego określającego minimalne fundusze własne w stosunku do tych instytucji, które są objęte skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE, i spełniają warunki określone w art. 69 tejże dyrektywy. Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Takie rozwiązanie przyjęto także podczas prac dotyczących transpozycji dyrektywy PSD po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów – analogiczna opcja nie została uwzględniona.
5. Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2009/110/WE (przepis dyspozytywny, dedykowany KNF) przewiduje, iż właściwe organy mogą na podstawie oceny bezpieczeństwa, okresu zapadalności, wartości lub innych czynników ryzyka dotyczących aktywów, w które mogą być inwestowane środki pieniężne instytucji pieniądza elektronicznego, określić, które z nich nie stanowią bezpiecznych, obciążonych niskim ryzykiem aktywów. Określenie kategorii bezpiecznych aktywów nastąpi w akcie wykonawczym do ustawy o usługach płatniczych, zgodnie z proponowanym art. 132o. Wydanie tego rozporządzenia nastąpi po zasięgnięciu opinii KNF. Stanowi to implementację przepisu przyznającego organowi nadzoru możliwość dokonania oceny, czy aktywa, o których mowa w dyrektywie 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.

w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych, stanowią aktywa bezpieczne, obciążone niskim ryzykiem (Dz. Urz. UE L 177, str. 201).

6. Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2009/110/WE przewiduje, iż państwa członkowskie lub właściwe organy mogą również ograniczyć wymogi ochronne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE do środków pieniężnych tych użytkowników usług płatniczych, których indywidualne środki przekraczają próg 600 euro. Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie w celu zapewnienia zgodności z przepisami ustawy o usługach płatniczych implementującymi PSD oraz zwiększenia ochrony posiadaczy pieniądza elektronicznego (bez względu na wartość pieniądza elektronicznego znajdującego się na instrumencie płatniczym).
7. Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy 2009/110/WE przewiduje, iż państwa członkowskie mogą określić metodę ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wyemitowany pieniądz elektroniczny oraz środków pieniężnych przeznaczonych na realizację usług płatniczych. W projekcie przewiduje się przyjęcie tej opcji w art. 132n i art. 132q w zw. z art. 78 ustawy o usługach płatniczych, w celu zapewnienia zgodności z podejściem do podobnej opcji wynikającej z PSD w stosunku do krajowych instytucji płatniczych oraz w celu wprowadzenia skutecznej ochrony środków pieniężnych.
8. Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE (dwie opcje) daje możliwość państwom członkowskim odstąpienia od konieczności spełnienia przez instytucje pieniądza elektronicznego wymogów dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności określonych w tytule II tej dyrektywy, pod warunkiem łącznego spełnienia dwóch wymogów. Pierwszy dotyczy dopuszczalnej maksymalnej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, która może wynosić maksymalnie 5 mln euro. Drugi wymóg dotyczy osób odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem, które nie mogą być skazane za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu lub za inne przestępstwa finansowe. W projekcie przewiduje się przyjęcie tej opcji poprzez umożliwienie świadczenia usług wydawania pieniądza elektronicznego w ograniczonym zakresie, przewidzianym w tej opcji, przez krajowe instytucje płatnicze przy limicie średniej wartości pieniądza elektronicznego w obiegu – 5

mln euro (art. 73a ustawy o usługach płatniczych). Przyjęcie tej opcji jest motywowane potrzebą rozwoju pieniądza elektronicznego, a decyzja o przyznaniu takich uprawnień podmiotom, które świadczą już inne usługi płatnicze, wydaje się najwłaściwszą z punktu widzenia bezpieczeństwa i ochrony użytkowników.

9. Artykuł 9 ust. 4 dyrektywy 2009/110/WE uprawnia państwa członkowskie do ograniczenia możliwości prowadzenia dodatkowych rodzajów działalności określonych w art. 6 dyrektywy w stosunku do osób prawnych zarejestrowanych zgodnie z art. 9, tj. mimo niespełnienia wymogów określonych w tytule II (ogólnych zasad ostrożnościowych, wymogu posiadania minimalnego kapitału założycielskiego w wysokości 350 000 euro, funduszu własnego wyliczonego na podstawie art. 5 i specjalnych wymogów ochrony środków pieniężnych). Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie, gdyż skorzystanie z opcji z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE polegać ma na przyznaniu uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego podmiotom już uprawnionym do świadczenia innych usług płatniczych (krajowym instytucjom płatniczym). Odebranie im możliwości prowadzenia działalności, do których są uprawnione na mocy wydanego już zezwolenia/wpisu do rejestru, skutkowałoby odebraniem uprawnienia nabytego wcześniej.
10. Artykuł 18 ust. 2 dyrektywy 2009/110/WE daje możliwość wprowadzenia przepisu pozwalającego na automatyczne udzielanie zezwolenia oraz automatyczny wpis do rejestru instytucji pieniądza elektronicznego, w przypadku gdy właściwy organ posiada dokumentację potwierdzającą spełnianie przez instytucje pieniądza elektronicznego wymogów określonych w art. 3–5 dyrektywy 2009/110/WE. Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Takie rozwiązanie przyjęto także podczas prac dotyczących transpozycji PSD – analogiczna opcja nie została uwzględniona, przy poparciu KNF, jako organu udzielającego zezwoleń
11. Artykuł 19 dyrektywy 2009/110/WE wprowadza zmiany w art. 11(5)d dyrektywy 2005/60/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz. Urz. UE L 309, str. 15). Opcja polega na możliwości stosowania przez państwo członkowskie pewnych odstępstw od wymogów należytej

staranności w odniesieniu do pieniądza elektronicznego przez instytucje pieniądza elektronicznego. W projekcie ustawy, w art. 11, który wprowadza zmiany do ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.) przewidziano, że instytucje pieniądza elektronicznego będą zwolnione ze stosowania względem użytkowników środków bezpieczeństwa finansowego wymienionych w art. 8b ust. 3 pkt 1–3 tej ustawy w stosunku do pieniądza elektronicznego w określonym w art. 9d ust. 1 pkt 2 lit. d tej ustawy zakresie uzależnionym od wartości pieniądza elektronicznego przechowywanego na instrumencie płatniczym. Nie będą jednak zwolnione ze stosowania względem użytkowników środka bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 8b ust. 3 pkt 4 (polegającym na bieżącym monitorowaniu stosunków gospodarczych z użytkownikiem), co jest wynikiem generalnego przyjęcia przez ustawodawcę nieodstępowania od obowiązku stosowania tego środka bezpieczeństwa w stosunku do instytucji zobowiązanych w rozumieniu tej ustawy (art. 9d ust. 1). Natomiast opcja polegająca na możliwości zwiększenia progu (z 250 euro do 500 euro), do którego instytucje byłyby zwolnione ze stosowania ww. środków względem krajowych transakcji płatniczych, nie została zaimplementowana w projekcie w celu niewprowadzania uprzywilejowań dla takich transakcji względem transakcji wykonywanych na terenie innych państw członkowskich.

12. Opcja z art. 22 (3) PSD, do której odsyła dyrektywa 2009/110/WE, przewiduje możliwość odpowiedniego uwzględnienia zasad dotyczących przestrzegania tajemnicy przewidzianych w art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, dalej „dyrektywa 2006/48/WE”. Opcja ta jest już transponowana, nastąpiło to poprzez zmianę art. 16 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1149, z późn. zm.). Ponadto art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE zostały implementowane w ustawie o Narodowym Banku Polskim, w ustawie – Prawo bankowe, w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 711, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r. poz. 1112, z późn. zm.).

II. UZASADNIENIE SZCZEGÓŁOWE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw zawiera 38 artykułów.

1. Art. 1 obejmuje zmiany, których wprowadzenie proponuje się w ustawie o usługach płatniczych.

- 1) Proponuje się nowe brzmienie art. 1 określającego zakres przedmiotowy ustawy. Zmiana polega na jego rozszerzeniu o wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego, zasady prowadzenia działalności instytucji pieniądza elektronicznego, działających poprzez oddział zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego i ich agentów oraz nadzór nad tymi podmiotami.
- 2) Potrzeba zmiany art. 2 wynika z konieczności wprowadzenia definicji nowych pojęć, związanych z działalnością instytucji pieniądza elektronicznego.

Podstawową zmianą jest nowa systematyka i definicje w zakresie samej instytucji pieniądza elektronicznego. W projekcie wprowadzono spójny – w stosunku do istniejących definicji instytucji płatniczych – podział na krajowe i unijne instytucje pieniądza elektronicznego. Proponuje się odrębną definicję zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, uzyskując w ten sposób przejrzystość przepisów dotyczących tych instytucji w stosunku do stanu prawnego istniejącego na tle ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. W związku z liberalizującymi przepisami dyrektywy 2009/110/WE proponuje się również (na wzór hybrydowych instytucji płatniczych) definicję hybrydowej instytucji pieniądza elektronicznego, wykonującej inne rodzaje działalności gospodarczej oprócz tych objętych zezwoleniem lub do których taka instytucja jest uprawniona w związku z posiadaniem zezwoleniem. Wprowadzono także definicję biura usług płatniczych oraz zmodyfikowano definicję hybrydowego biura usług płatniczych (dostosowując ją do zakresu usług płatniczych, które świadczy takie biuro).

Do istotnych definicji, które proponuje się w słowniczku, należy definicja „średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu”. Definicja ta, zgodna z dyrektywą 2009/110/WE, pełni kluczową rolę, gdyż średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu jest

podstawą do obliczenia wymaganych funduszy własnych instytucji pieniądza elektronicznego na cele działalności polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego.

Projekt nie dokonuje modyfikacji definicji rachunku płatniczego. Należy jednocześnie zastrzec, że wszystkie rodzaje rachunków płatniczych wykorzystywanych do wykonywania transakcji płatniczych podlegają reżimowi ustawy o usługach płatniczych. Wyłączeniami są objęte te rachunki, których funkcja w praktyce obrotu nie polega na realizacji transakcji płatniczych, a mają charakter czysto oszczędnościowy (np. rachunki oszczędnościowe, rachunki lokat). Rachunek płatniczy to rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych. W zakresie czynności stanowiącej usługę płatniczą funkcję rachunku płatniczego w rozumieniu art. 2 pkt 25 ustawy o usługach płatniczych pełnią wszystkie rachunki, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1–3 ustawy – Prawo bankowe. W odniesieniu do lokat terminowych traktowane są jako rachunek płatniczy tylko rachunki lokat pozwalających na dokonanie przez klienta w każdym czasie samodzielnego jej zasilenia lub wycofania środków bez jakichkolwiek ograniczeń i restrykcji w czasie trwania umowy.

Do słowniczka została dodana także definicja wydawcy instrumentu płatniczego.

Proponuje się przeniesienie z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, dostosowanych do terminologii ustawy o usługach płatniczych, definicji – agenta rozliczeniowego, akceptanta oraz karty płatniczej, zmodyfikowanej poprzez uwzględnienie w niej instrumentów podobnych (w tym zakresie dokonano fuzji terminu „karta płatnicza” i terminu „instrument podobny” w stosunku do dyrektywy PSD, która się nimi posługuje, nie definiując ich).

Definicja instrumentu pieniądza elektronicznego nie została przeniesiona do projektu, gdyż jest ona konsumowana przez definicję instrumentu płatniczego. Pojęcie elektronicznego instrumentu płatniczego zostało zastąpione pojęciem instrumentu płatniczego, ponieważ na gruncie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, elektronicznym instrumentem

płatniczym jest każdy instrument płatniczy zgodnie z terminologią przyjętą w ustawie o usługach płatniczych (która odnosi się do instrumentów elektronicznych poprzez określenia zakresu zastosowania). Ponadto została przeniesiona i zmodyfikowana (w oparciu o wymogi implementacji) definicja pieniądza elektronicznego; nowe brzmienie jest bardziej zrozumiałe, odpowiadające dyrektywie i technicznie neutralne. Zakres tej definicji jest bardzo szeroki, bowiem w intencji ustawodawcy unijnego obejmuje nie tylko wszystkie produkty z zakresu pieniądza elektronicznego dostępne obecnie na rynku, ale także te produkty, które mogą pojawić się w przyszłości. Zapewniono przy tym zgodność projektowanej definicji z przepisami regulującymi działalność Narodowego Banku Polskiego, które przewidują, że jedynie NBP ma prawo emisji znaków pieniężnych i tylko te znaki pieniężne są prawnym środkiem płatniczym na terenie Rzeczypospolitej (por. art. 31 i 32 ustawy o Narodowym Banku Polskim). Definicje z dyrektywy 2009/110/WE dostosowano do terminologii przyjętej w polskim systemie prawnym.

Nie przeniesiono definicji posiadacza, jednak ustawa posługuje się pojęciem posiadacza pieniądza elektronicznego. Definicja karty płatniczej została natomiast zmodyfikowana w celu uwzględnienia postępu technologicznego i objęcia funkcjonujących na rynku rozwiązań, które nie przybierają zewnętrznej postaci karty (np. zbliżeniowe karty płatnicze w postaci różnych urządzeń, np. breloczków, zegarków itp.). Funkcjonują one analogicznie (mogą nie być odróżniane przez systemy transakcyjne) do tradycyjnie rozumianych plastikowych kart płatniczych. Definicję karty płatniczej pozostawiono dla uzyskania czytelności w odniesieniu do pojęcia i definicji instrumentu płatniczego, który obejmuje również instrument płatniczy, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny. Jednym natomiast z ostatnich elementów wyróżniających kartę płatniczą od innych instrumentów płatniczych jest fakt uregulowania podstawowych zasad dokonywania i rozliczania transakcji płatniczych realizowanych za pomocą takich kart przez krajowe i międzynarodowe organizacje płatnicze.

Ze względu na rozszerzenie zakresu przedmiotowego ustawy dostosowano definicje – agenta, macierzystego państwa członkowskiego, oddziału,

goszczącego państwa członkowskiego, właściwych organów nadzorczych, osoby zarządzającej oraz odpowiednio zmodyfikowano katalog dostawców usług płatniczych. W definicji agenta odwołano się do wykonywania działalności polegającej na wykupie pieniądza elektronicznego, z pominięciem jego dystrybucji, która nie będzie w sposób szczególny regulowana w ustawie o usługach płatniczych.

Przeniesienie definicji agenta rozliczeniowego z jednoczesną zmianą systemową polegającą na zniesieniu obowiązku uzyskania zgody NBP na prowadzenie działalności składającej się dotychczas częściowo na wykonywanie działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych (*acquiring'u*) – tj. prowadzenie systemów autoryzacji i rozliczeń, a co za tym idzie zniesieniu odrębnego licencjonowania działalności agentów rozliczeniowych oraz usunięciem pojęcia „system autoryzacji i rozliczeń”, wraz z modyfikacją opisu działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych.

Prowadzenie systemów rozliczeń w razie gdyby niebankowy agent rozliczeniowy zdecydował się również na taką działalność oprócz działalności w zakresie *acquiringu* określonym w projekcie – podlega reżimowi licencjonowania z ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743, z późn. zm., dalej „ustawa o ostateczności rozrachunku”). Jednocześnie określono, iż każdy podmiot świadczący usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, jest agentem rozliczeniowym, w związku z czym będzie mogła nim być również instytucja pieniądza elektronicznego, co stanowi implementację dyrektywy 2009/110/WE.

Utrzymanie definicji agenta rozliczeniowego i akceptanta, mimo usunięcia pojęcia „system autoryzacji i rozliczeń”, jest podyktowane – w stosunku do akceptanta – potrzebą zachowania przejrzystości przy określaniu statusu prawnego charakterystycznej grupy podmiotów będących akceptantami (punktów usługowo-handlowych), którzy stanowią dużą i charakterystyczną grupę użytkowników usług płatniczych (odbiorców), a w stosunku do agenta rozliczeniowego – utrzymaniem szczególnych regulacji odnoszących się do

tej kategorii dostawców (art. 12a, art. 59e–59i). Pojęcie agenta rozliczeniowego, w stosunku do funkcjonującego na gruncie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, obejmuje poza bankami, instytucjami kredytowymi i instytucjami płatniczymi każdego innego dostawcę świadczącego usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych.

Zdefiniowano również pojęcie środków finansowych, istotne dla właściwej interpretacji przepisów o funduszach własnych krajowej instytucji płatniczej.

Z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych nie przeniesiono definicji bankomatu z uwagi na to, że znaczenie tego terminu nie budzi wątpliwości i nie jest potrzebne do prawidłowej wykładni przepisów.

W związku ze zniesieniem licencjonowania przez NBP prowadzenia działalności polegającej na prowadzeniu systemu autoryzacji i rozliczeń nie przeniesiono definicji systemu autoryzacji i rozliczeń.

- 3) Proponowana zmiana art. 3 ust. 1 pkt 5, tj. określenia zakresu usługi płatniczej, o której mowa w pkt 5 (tzw. *acquiring*), jest związana z usunięciem pojęcia system autoryzacji i rozliczeń, w związku z czym doprecyzowano, co wchodzi w zakres tej usługi (obsługa autoryzacji transakcji inicjowanych przy pomocy instrumentów płatniczych, przesyłanie zleceń płatniczych do podmiotu, który zapewnia rozliczenie i rozrachunek w systemach płatniczych, których jest uczestnikiem). Definicja *acquiring'u* została skonstruowana w taki sposób, aby nie obejmowała czynności właściwych dla systemów płatności. Chodzi o dokonywanie rozliczenia lub rozrachunku, czynności te charakteryzują bowiem systemy płatności, o których mowa w art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, a ich prowadzenie podlega nadzorowi sprawowanemu przez Prezesa NBP. Jeżeli agent rozliczeniowy dokonuje rozliczenia lub rozrachunku, nie jest to działalność *acquiring'u*, (podobnie nie stanowiło to czynności w ramach prowadzenia systemu autoryzacji i rozliczeń), ale dodatkowa działalność regulowana ww. ustawą. Podmioty, które posiadają zgodę na prowadzenie systemu autoryzacji i rozliczeń, mają obowiązek uzyskania zezwolenia na świadczenie usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o usługach

płatniczych, zgodnie z obowiązkiem nałożonym tą ustawą na wszystkie podmioty świadczące usługi płatnicze.

Usunięcie pojęcia system autoryzacji i rozliczeń spowoduje także zniesienie podwójnego obowiązku licencyjnego nałożonego na podmioty świadczące usługę *acquiring'u* (zezwoleń KNF na świadczenie usługi płatniczej i zgoda Prezesa NBP na prowadzenie systemu autoryzacji i rozliczeń).

Zmiana definicji usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, nie będzie wiązała się z koniecznością ubiegania się o nowe zezwolenia na świadczenie tej usługi przez instytucje płatnicze, które uzyskały takie zezwolenie przed wejściem w życie ustawy. W obecnym stanie prawnym obowiązują podwójne obowiązki licencyjne (zezwoleń KNF i zgoda NBP), natomiast po wejściu w życie ustawy zgoda NBP, wydawana na podstawie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, zostanie zastąpiona wydaniem przez NBP opinii w toku postępowania o wydanie zezwolenia na świadczenie usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5. Ciągłość wpływu banku centralnego na udzielenie zgody na świadczenie tej usługi pozostanie zachowana. Zmiana art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. b jest związana z rozszerzeniem definicji karty płatniczej, która obejmie również instrumenty podobne.

Zmiana definiowania usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7, ma na celu dostosowanie definicji do definicji zawartej w dyrektywie 2007/64/WE oraz ma związek ze zmianą brzmienia art. 6 pkt 12 (w którym zastępuje się pojęcie „pośrednik” pojęciem „dostawca usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych”).

- 4) Proponowane brzmienie art. 4 dostosowuje jego postanowienia do rozszerzonego zakresu przedmiotowego ustawy o usługach płatniczych. W szczególności dodawane ust. 2a i 2b wprowadzają zamknięty katalog wydawców pieniądza elektronicznego. Uwzględniono w tym katalogu również spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w tym Krajową SKOK. Katalog uwzględnia również oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/110/WE. Należy jednak wskazać, iż kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Poczta Polska S.A. będą mogły świadczyć usługi związane z wydawaniem pieniądza elektronicznego tylko w związku z upoważnieniem zawartym w ustawach

w sposób szczegółowo regulujących ich działalność. W tym celu proponuje się dokonanie zmian ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 885 i 1166) – zmiana objęta art. 21 projektu, oraz ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. Nr 180, poz. 1109 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zmiana objęta art. 19 projektu.

- 5) Uzupełnienie art. 5 ust. 2 o wskazanie art. 14a–14c, do których nie będzie się stosowało ograniczenia, o którym mowa w tym przepisie, ma na celu zapewnienie NBP dostępu do odpowiednich danych dotyczących rynku płatniczego (bez ograniczeń wynikających ze stosowania ustawy wyłącznie w przypadku, gdy dostawcy prowadzą działalność na terenie państw członkowskich). Zmiana ust. 3 wynika z potrzeby uzyskiwania przez NBP na podstawie art. 14a–14c informacji o usługach wykonywanych w każdej walucie. Zmiana ust. 4 wynika z tego, iż dyrektywa 2009/110/WE nie wprowadza ograniczenia walutowego (ma ona zastosowanie do pieniądza elektronicznego wydawanego w każdej walucie).

Usunięto ust. 5, tj. przepis o stosowaniu Kodeksu cywilnego, ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawy – Prawo bankowe. Przepisy tych ustaw stosuje się wprost; w tym zakresie zatem istniejące odesłanie jest zbędne.

- 6) Zmiana w art. 6 (wprowadzenie do wyliczenia) w związku z nowym art. 6a wynika z faktu, iż pewne przepisy będą stosowane do usług niestanowiących usług płatniczych w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych. W art. 6 zmodyfikowano pkt 8, m.in. poprzez dodanie zwrotu „pomiędzy”. Obecnie obowiązujący przepis mógł prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych, a nawet sprzeczności, umożliwiając interpretację polegającą na wyłączeniu wszystkich transakcji płatniczych we wszystkich systemach płatności spod zakresu ustawy, stanowiąc tym samym szerszy (niż określony w PSD) zakres wyłączenia. Wyłączenie określone w art. 3 pkt h PSD ma bowiem węższy zakres, ograniczony do transakcji pomiędzy „profesjonalnymi” uczestnikami systemów płatności. Poprzednia redakcja przepisu mogła przyczynić się do powstawania daleko idących interpretacji wyłączających spod zakresu ustawy

również transakcje płatnicze inicjowane przez użytkowników (wszystkie transakcje w systemach płatności dokonywane są w toku ich realizacji za pośrednictwem jednego z wymienionych w przepisie podmiotów).

Zmiana pkt 11 wynika ze zmiany definiowania usługi *acquiring'u*.

Zmiana pkt 12 ma na celu poszerzenie wyłączenia stosowania ustawy o usługach płatniczych o urządzenia, które tylko pozwalają na pobranie treści cyfrowej lub na skorzystanie z niej. Dotychczasowe brzmienie uzależniało bowiem wyłączenie od tego, czy urządzenie jest starszym, czy nowszym modelem (użycie zwrotu „tego” decyduje bowiem obecnie, że wyłączenie dotyczy urządzenia, które pobiera treść cyfrową i ją wykorzystuje). Nowe brzmienie (użycie słowa „takiego”) jest zgodne z motywem szóstym PSD oraz z oryginalnym brzmieniem dyrektywy.

- 7) Proponowany art. 6a jest związany z tym, że niektóre przepisy ustawy dotyczące ochrony użytkownika i wykonywania obowiązków informacyjnych wobec NBP będą stosowane także w przypadku usług dotychczas wyłączonych (art. 6 pkt 11). Ma to na celu zapewnienie NBP dostępu do odpowiednich danych dotyczących rynku płatniczego, m. in. na potrzeby sprawowania funkcji nadzorczej nad systemami płatniczymi zgodnie z art. 127 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz ma na celu zapewnienie ochrony nie tylko użytkowników usług płatniczych, ale też usług do nich zbliżonych, a wyłączonych z katalogu usług płatniczych. Wyłączenie z PSD oznacza bowiem, iż ustawodawca unijny nie odnosi się do tego zakresu, a ustawodawca krajowy może wprowadzić dowolny reżim prawny w tym zakresie, w tym ochronny, np. zbliżony (jak w tym przypadku) do reżimu zaprojektowanego w PSD. Przepis ten stanowi częściowo odpowiednik art. 1 ust. 3 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Obowiązek stosowania przepisów ustawy o usługach płatniczych przez podmioty prowadzące działalność wyłączonej spod jej zakresu będzie wymagał okresu przejściowego na dostosowanie się do tych obowiązków, do których na gruncie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych nie były one zobowiązane (art. 24).
- 8) Zmiana art. 7 jest zgodna z przepisami zarówno dyrektywy 2009/110/WE, jak i dyrektywy 2000/46/WE; stanowi co do zasady przeniesienie przepisów

ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Określa zakres obowiązków wydawcy pieniądza elektronicznego wynikających z zawarcia umowy o wydanie pieniądza elektronicznego. Z art. 12 dyrektywy 2009/110/WE wynika zakaz oferowania odsetek lub jakichkolwiek innych korzyści związanych z długością okresu, w jakim posiadacz pieniądza elektronicznego posiada pieniądz elektroniczny. W związku z tym art. 7 ust. 4 stanowi, że środki pieniężne przekazane w zamian za pieniądz elektroniczny wydawcy pieniądza elektronicznego nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków uzależnionych od okresu posiadania pieniądza elektronicznego. Ponadto instytucja pieniądza elektronicznego (podobnie jak instytucja płatnicza) nie może prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe (art. 7 ust. 2). Pieniądz elektroniczny jest bowiem elektronicznym substytutem monet i banknotów, służącym dokonywaniu płatności, zazwyczaj na ograniczoną kwotę, a nie instrumentem oszczędnościowym. Ponadto w art. 7 ust. 3 poszerzono istniejący względem instytucji płatniczych zakaz oprocentowywania rachunków płatniczych o rachunki prowadzone przez instytucje pieniądza elektronicznego.

Zmiana art. 8 wynika z przyjęcia przez projektodawcę założenia, że umowa o wydanie pieniądza elektronicznego nie stanowi umowy o usługę płatniczą, stąd konieczne było rozszerzenie przepisu ustanawiającego nieważność postanowień umowy o wydanie pieniądza elektronicznego sprzecznych z ustawą. Wprowadzenie pojęcia posiadacza pieniądza elektronicznego (osoby posiadającej pieniądz elektroniczny) wymaga odpowiedniego dostosowania przepisów odnoszących się do użytkownika usług płatniczych.

- 9) i 10) Zmiany art. 11 i 12 mają na celu objęcie obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej wszystkich wydawców pieniądza elektronicznego w zakresie usług niestanowiących usługi płatniczej, tj. wydawania, wykupu i dystrybucji pieniądza elektronicznego oraz wynikają z konieczności odniesienia przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej do informacji o posiadaczu pieniądza elektronicznego. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej obejmie też nowe podmioty (przedsiębiorców, innych niż agenci,

dokonujących wykupu lub prowadzących dystrybucję pieniądza elektronicznego).

- 11) Artykuł 12a odpowiada przeniesionemu z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych art. 68. Uprawnia wydawców pieniądza elektronicznego do wymiany między sobą informacji o użytkownikach nienależycie wykonujących umowy o wydanie instrumentu płatniczego, a także agentów rozliczeniowych do wymiany informacji o akceptantach nienależycie wykonujących obowiązki umowne (z którymi umowy zostały rozwiązane).
- 12) Zmieniony art. 14 dotyczący nadzoru uwzględnia rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy o usługach płatniczych. Ponadto zmiana art. 14 polega na określeniu, że nadzór KNF lub innego organu sprawującego nadzór nad dostawcami jest wykonywany w zakresie zgodności ich działalności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009. Zgodnie bowiem z art. 10 rozporządzenia 260/2012 państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania tego rozporządzenia.
- 13) Dodane art. 14a–14d powtarzają przepisy z uchylanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (z pewnymi modyfikacjami – np. rezygnacja z przekazywania informacji o próbach przeprowadzenia transakcji zmierzających do naruszenia prawa, natomiast dodanie informacji o wartości przeprowadzonych transakcji naruszających prawo). Przepisy te nakładają na agenta rozliczeniowego obowiązek przekazywania do NBP informacji dotyczących liczby akceptantów, liczby urzędzeń akceptujących instrumenty płatnicze, liczby i wartości wykonanych transakcji płatniczych, wykonanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa albo reguły uczciwego obrotu oraz wartości spowodowanych w związku z tym strat. Informacje określone w art. 14a ust. 1 pkt 1–2 mają pomóc NBP w ustaleniu rozmiarów działalności prowadzonej przez poszczególnych agentów rozliczeniowych. Podając liczbę urzędzeń akceptujących instrumenty płatnicze, należy uwzględnić m.in. bankomaty. Z kolei art. 14a ust. 1 pkt 3

pełni funkcję sygnalizującą istnienie ewentualnych luk natury prawnej lub technicznej w istniejącym systemie rozliczeń. Na podstawie przedstawionego rozróżnienia widać wyraźnie, że w projekcie ujęto szeroko obowiązki agenta rozliczeniowego co do przekazywania informacji zagrażających bezpieczeństwu systemu rozliczeń pieniężnych. Powyższe obowiązki będą sprecyzowane w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych (art. 14d). Sprecyzowano, że NBP przekazuje wskazane informacje do Komisji Nadzoru Finansowego.

Przeniesiono z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych art. 15 ust. 4 i art. 64 poprzez dodanie przepisów dotyczących obowiązków informacyjnych wobec NBP dla wydawców instrumentów płatniczych oraz wydawców pieniądza elektronicznego. Zamieniono zwrot „banki i instytucje pieniądza elektronicznego” na szersze pojęcie „wydawcy pieniądza elektronicznego” (obejmujący m.in. także spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe).

- 14) Zmiana art. 15 polega na objęciu tym przepisem (uprawniającym do wniesienia skargi do organu nadzoru) również działalności wydawcy pieniądza elektronicznego.
- 15) Zmiana art. 16 ma związek z dodawanym art. 32a (przenoszonym z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych art. 23) i wyłączeniem możliwości wyłączenia jego stosowania w stosunkach z użytkownikiem niebędącym konsumentem.
- 16) Zmiana w art. 17 ust. 3 stanowi wyraz ujednoczenia w ustawie o usługach płatniczych zapisu o opłatach i polega na zastąpieniu dotychczasowego zapisu, zgodnie z którym opłata uwzględnia stopień pracochołności usługi oraz faktycznych kosztów ponoszonych przez dostawcę, ogólnym terminem „koszty ponoszone przez dostawcę”. Zmiana ta ma na celu lepsze odzwierciedlenie zapisu dotyczącego kosztów z PSD (koszty adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi) i generalnie nie ma na celu zmiany zakresu kosztów.
- 17) Zmiana art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a ma związek z dodawanym art. 32a i ma na celu zapewnienie, by w przypadku wydawania kart płatniczych o ograniczonym limicie, informacja o sposobie oznaczenia akceptantów oraz

bankomatów i innych miejsc, w których mogą być dokonywane transakcje płatnicze, była zawsze udostępniana przez dostawcę płatnikowi.

- 18) Proponowany ust. 1a w art. 28 nakłada na agentów rozliczeniowych obowiązek przekazania akceptantowi (na jego żądanie) informacji dotyczącej wysokości i rodzajów opłat nakładanych przez agenta na akceptanta z wyszczególnieniem wchodzących w ich skład opłat na rzecz organizacji kartowej oraz opłat na rzecz wydawcy karty. Ma to na celu udostępnienie akceptantom pełnej informacji o kosztach związanych z przyjmowaniem płatności kartą płatniczą. Przepis ten jest odpowiedzią na brak przejrzystości w określaniu kosztów, którymi są obciążone transakcje wykonywane przy pomocy kart płatniczych. Odniesienie się w tym przepisie wyłącznie do opłat związanych z kartami płatniczymi wiąże się z sytuacją na polskim rynku, charakteryzującym się wysokimi i nietransparentnymi kosztami obsługi transakcji płatniczych wykonywanymi przy pomocy instrumentów płatniczych będących kartami płatniczymi.
- 19) Art. 32a stanowi odpowiednik przenieszonego z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych art. 23 i utrzymuje tym samym obowiązek wydawcy karty płatniczej informowania użytkownika o sposobie oznaczenia akceptantów oraz bankomatów i innych miejsc, w których mogą być dokonywane transakcje płatnicze przy użyciu karty płatniczej.
- 20) Zmiana w art. 36 ust. 2 stanowi wyraz ujednolicenia w ustawie o usługach płatniczych zapisu o opłatach i polega na zastąpieniu dotychczasowego zapisu, zgodnie z którym opłata uwzględnia stopień pracochłonności usługi oraz faktycznych kosztów ponoszonych przez dostawcę, terminem ogólnym „koszty ponoszone przez dostawcę”.
- 21) Nowy art. 39a jest wzorowany na przepisach ustawy – Prawo bankowe. Reguluje wypłatę środków pieniężnych w postaci pieniądza elektronicznego znajdujących się na instrumencie płatniczym oraz wypłatę środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku płatniczym w przypadku śmierci użytkownika, z przeznaczeniem na koszty pogrzebu, zwrot świadczeń nienależnie wypłaconych na ten instrument płatniczy lub rachunek płatniczy przez organ wypłacający świadczenie z ubezpieczenia lub zabezpieczenia społecznego albo uposażenie w stanie spoczynku (za okres po śmierci

użytkownika). Przepis ma zastosowanie do rachunków płatniczych, w zakresie nieuregulowanym w ustawach regulujących działalność banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Ustęp 3 zdanie drugie zawiera enumeratywnie wymienione dane, które mogą być przekazywane przez dostawcę organowi wypłacającemu świadczenie.

- 22) Zmiana w art. 46 ust. 6 ma charakter korekty legislacyjnej, koniecznej z uwagi na uchylenie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Podobny charakter mają pozostałe zmiany redakcyjne, które wprowadzono w projekcie ustawy (zmiana pojęcia „operacja” na pojęcie „transakcja płatnicza”).
- 23) Zmiana art. 52 ust. 5 wynika z rozszerzenia definicji karty płatniczej, która obejmie podobne instrumenty płatnicze.
- 24) Proponowany art. 55b wynika z uchylanego w ustawie – Prawo bankowe przepisu art. 63a i dotyczy czasu wykonywania transakcji płatniczych związanych z wpłatami z tytułu składek pobieranych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Przepis określa dodatkowy – w stosunku do określonego w art. 54 ust. 1 – wymóg w odniesieniu do terminu wykonywania transakcji wynikających z transferu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne (niezwłocznie). Utrzymanie takiego zapisu (przeniesionego z ustawy – Prawo bankowe) jest zgodne z motywem 43 PSD, zgodnie z którym państwa członkowskie mają możliwość ustalania przepisów określających krótszy termin od stosowanego co do zasady, w celu zapobieżenia obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym. Artykuł 55a ust. 1 polega na objęciu transakcji płatniczych wynikających z należności, do których stosuje się ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 227, z późn. zm.) wyłączeniem możliwości przedłużania ich realizacji o jeden dzień w przypadku otrzymania zlecenia w postaci papierowej. Ustępy 2 i 3 art. 55a przenoszą odpowiedzialność z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na dostawcę, w przypadku zwłoki z wypłatą tych świadczeń świadczeniobiorcy, w razie niedochowania przez dostawcę terminu, o którym mowa w art. 54 ust. 1.

25) Nowy rozdział 5 w dziale III („Karty płatnicze”) zawiera przeniesione z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych przepisy szczegółowe w zakresie umowy o kartę płatniczą. Odstąpiono od definiowania umowy o kartę płatniczą, gdyż ta zawiera się w ogólnej umowie o usługę płatniczą. Art. 59a reguluje, że umowa o kartę płatniczą wskazuje osoby upoważnione do jej używania (co stanowi odpowiednik art. 20 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych). Nie przeniesiono do projektu przepisu stanowiącego, że wydawca jest właścicielem instrumentu płatniczego. Pozostawiono to do regulacji umownych. Instrumentem płatniczym może być „zbiór procedur”, co powoduje, że przedmiotowy przepis mógłby budzić istotne problemy interpretacyjne. Przeniesiono natomiast przepis art. 70 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (i doprecyzowano jego treść), zgodnie z którym (art. 59d) wydawca może wykonywać prawa pokrzywdzonych – użytkowników karty płatniczej, w postępowaniu karnym. Przepis art. 59c został przeniesiony z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych i określa, kiedy użytkownik może odstąpić od umowy o wydanie karty płatniczej.

Kolejna zmiana polega na dodaniu w dziale III rozdziału 6 („Prawa i obowiązki akceptanta i agenta rozliczeniowego”). Przepisy te stanowią przeniesienie przepisów ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych w odniesieniu do praw i obowiązków agentów rozliczeniowych i akceptantów, jak również obowiązków akceptanta wobec innych użytkowników usług płatniczych. Dokonano jednocześnie niezbędnych zmian terminologicznych – zmiana pojęcia „operacja” na pojęcie „transakcja płatnicza”, „nieważny instrument płatniczy” na „upływ terminu, do którego możliwe jest korzystanie z instrumentu płatniczego”. Art. 59i stanowi analogiczny przepis do art. 59d (będzie miał on zastosowanie do akceptanta i agenta rozliczeniowego).

26) W nowym dziale IIIa („Wydawanie i wykup pieniądza elektronicznego”) zawarto przepisy dotyczące wydawania pieniądza elektronicznego oraz jego wykupu. Częściowo są to przeniesione z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (już implementowane) przepisy dotyczące określania w przejrzystej formie i w sposób wyraźny w umowie o wydanie

pieniądza elektronicznego warunków wykupu pieniądza elektronicznego, w tym opłat za jego wykup.

Art. 59k ust. 2, art. 59l–59n dokonują implementacji uzupełniającej, przy czym należy wskazać, iż art. 59m ust. 3 dokonuje implementacji motywu 18 zdanie 5 preambuły dyrektywy 2009/110/WE.

W art. 59k ust. 1 zastosowano określenie „jednocześnie i w sposób zrozumiały”, co jest zgodne z dyrektywą 2009/110/WE, która wprowadza warunek informowania o warunkach wykupu w sposób jasny i wyraźny.

Art. 59o określa 5-letni termin przedawnienia roszczeń o wykup pieniądza elektronicznego. W powiązaniu z tym przepisem wprowadzono 2 przepisy przejściowe określające, na jakich zasadach przedawniają się roszczenia o wykup pieniądza elektronicznego na podstawie umów sprzed wejścia w życie niniejszej ustawy (art. 25 ust. 2 i 3).

Art. 59p ustanawia zasadę, że pieniądz elektroniczny nie może być wydawany za pośrednictwem agentów ani innych podmiotów.

Zawarcie tego przepisu w rozdziale dotyczącym wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego wynika z faktu, iż będzie on miał zastosowanie do wszystkich wydawców pieniądza elektronicznego.

- 27) Art. 60 ust. 3 wprowadza przepis, zgodnie z którym przy udzielaniu zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, KNF będzie zasięgał opinii Prezesa NBP. Stanowi to doprecyzowanie sposobu wdrożenia art. 10 ust. 2 PSD, umożliwiającego przeprowadzenie przez organy właściwe do wydania zezwolenia konsultacji z krajowym bankiem centralnym. Zmiana ta wiąże się z rezygnacją z obowiązku uzyskania zgody na prowadzenie systemu autoryzacji i rozliczeń udzielanej dotychczas przez Prezesa NBP i jednocześnie koniecznością utrzymania pewnej formy kontroli NBP nad usługą *acquiring'u*, wynikającej m.in. z art. 127 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- 28) Zmiana art. 61 ust. 1 pkt 6 jest wynikiem wprowadzenia nowego przepisu art. 64a. Zmiany w pkt 8 i 9 wiążą się z przekazywaniem we wniosku o wydanie zezwolenia dla krajowej instytucji płatniczej informacji o skazaniu oraz toczących się postępowaniach wobec osób zarządzających lub

wnioskodawcy. Informacje te są konieczne dla dokonania oceny, czy wnioskodawca lub te osoby dają rękojmię prowadzenia spraw krajowej instytucji płatniczej w sposób zabezpieczający interesy użytkowników, są w dobrej kondycji finansowej, czy zapewnią przestrzeganie przez krajową instytucję płatniczą wymogów ostrożnościowych. Informacje te będą odpowiednio składane w przypadku wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego. Uzyskanie informacji objętych proponowanymi lit. b i c w pkt 9 jest konieczne dla dokonania przez KNF oceny bezpieczeństwa przyszłej działalności krajowej instytucji płatniczej (odpowiednio instytucji pieniądza elektronicznego). Charakter tych informacji przesądza, że podstawę ich pozyskiwania przez organ nadzoru powinien stanowić przepis ustawy. Dlatego też niezbędne było doprecyzowanie w ustawie, że dokumenty te są każdorazowo składane przez wnioskodawcę w celu oceny zapewniania rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania daną instytucją.

- 29) Art. 61a jest wynikiem zniesienia obowiązku uzyskania zgody NBP na prowadzenie działalności dotychczas określanej jako prowadzenie systemu autoryzacji i rozliczeń, co powoduje zniesienie nadzoru NBP nad agentami rozliczeniowymi. Wiąże się z proponowanym art. 60 ust. 3, który przewiduje udział NBP w udzielaniu zezwolenia na świadczenie usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy (*acquiring*), poprzez zasięgnięcie przez KNF opinii Prezesa NBP. Ponadto pozyskiwanie przez NBP, w wyniku realizacji powyższej funkcji, informacji o stosowanych przez agentów rozliczeniowych rozwiązaniach technicznych i prawnych służących zabezpieczeniu samych instrumentów, jak i opartych na nich usług płatniczych, ma czynić zadość stawianym przez Europejski Bank Centralny wymogom obejmowania nadzorem Eurosystemu również instrumentów płatniczych. Obowiązek zasięgnięcia przez KNF opinii Prezesa NBP nie będzie stanowił podstawy do przedłużenia 3-miesięcznego terminu na udzielenie zezwolenia.
- 30) Zmiana w art. 64 ust. 1 pkt 3 ma charakter korekty wynikającej z dodania art. 64a.
- 31) Nowy art. 64a określa, czym jest system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej, którego opis będą obowiązane

złożyć podmioty, ubiegając się o zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, jak i krajowej instytucji pieniądza elektronicznego. Zastąpi to m. in. dotychczasowe odesłanie do opisu rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz ma ułatwić KNF stosowanie przepisów mających zastosowanie przy procedurze udzielania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego.

- 32) Zmiana brzmienia pkt 2 w art. 65 stanowi uzupełniającą implementację PSD w zakresie pojęcia funduszy własnych. Nowy ustęp 2 jest wynikiem konieczności sprecyzowania, pod jakim kątem powinno być badane dawanie rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją płatniczą przez wnioskodawcę, osoby zarządzające lub posiadające znaczny pakiet akcji lub udziałów. Zmiana ust. 1 pkt 5 wynika z faktu, że część przepisów o krajowych instytucjach płatniczych będzie odpowiednio stosowana w przypadku krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w związku z tym konieczne było zastąpienie przesłanek szczególnych odnoszących się tylko do instytucji płatniczych (tu np. tylko do świadczenia usług płatniczych) przesłankami bardziej ogólnymi (odniesienie się do działalności objętej zezwoleniem).
- 33) Zmiany w art. 68 wiążą się z przyznaniem krajowym instytucjom płatniczym uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, a w związku z tym wyodrębnienie działalności hybrydowej instytucji płatniczej powinno dotyczyć, obok działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych, również tej związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego.
- 34) Zmiany w art. 69 wiążą się z przyznaniem krajowym instytucjom płatniczym uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego. Uprawnienie KNF do cofnięcia zezwolenia powinno mieć miejsce również w sytuacji, gdy działalność krajowej instytucji płatniczej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego będzie zagrażała stabilności systemu płatności.
- 35) Proponowane przepisy art. 73a–73e wprowadzają uprawnienie do wydawania pieniądza elektronicznego w ograniczonym zakresie przez krajowe instytucje

płatnicze posiadające kapitał założycielski w wysokości 125 000 euro. Zgodnie z art. 73a ust. 2 i 4 działalność ta może być wykonywana jedynie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, średnia wartość pieniądza elektronicznego nie może przekroczyć równowartości 5 000 000 euro miesięcznie.

Projekt przyznaje to uprawnienie krajowym instytucjom płatniczym z uwagi na fakt, iż podmioty te spełniają wymogi wynikające z PSD, z tytułu świadczenia usług płatniczych, w tym już do wydawania instrumentu pieniądza elektronicznego oraz przeprowadzania transakcji z jego udziałem, które zdaniem projektodawcy są wystarczającym zabezpieczeniem ryzyka wynikającego z wydawania pieniądza elektronicznego.

Do posiadania funduszy własnych w określonej wysokości krajowa instytucja płatnicza jest zobowiązana na podstawie art. 76 z tytułu świadczenia usług płatniczych. Poza tym krajowa instytucja płatnicza do wniosku o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych jest zobowiązana dołączyć szereg dokumentów (art. 61), które mają potwierdzić rękojmię prawidłowego i bezpiecznego wykonywania działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych. Na krajowe instytucje płatnicze świadczące usługę wydawania pieniądza elektronicznego zostały jednak nałożone obowiązki informacyjne dotyczące wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, tj. obowiązek informowania KNF, co miesiąc, o średniej wartości wydanego pieniądza elektronicznego, w tym obowiązek zgłoszenia przekroczenia średniej wartości pieniądza elektronicznego, która zgodnie z art. 73a ust. 4 nie może być większa niż 5 000 000 euro oraz raz w roku o całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu (art. 73b). Proponowana częstotliwość przekazywania informacji ma umożliwić sprawowanie przez KNF efektywnego nadzoru nad podmiotami wydającymi pieniądz elektroniczny i korzystającymi ze zwolnienia z szeregu wymogów stawianych innym wydawcom pieniądza elektronicznego przez dyrektywę 2009/110/WE. Niezgłoszenie przekroczenia maksymalnej dozwolonej średniej wartości pieniądza elektronicznego będzie zagrożone karą pieniężną. Przepisy dotyczące kar nakładanych na krajowe instytucje płatnicze w związku z nadzorem sprawowanym przez KNF będą stosowane

odpowiednio (zgodnie z art. 73b ust. 2). Art. 73c określa tryb postępowania w razie naruszenia przez krajową instytucję płatniczą wymogu, o którym mowa w art. 73a ust. 4. Art. 73d nakłada na krajowe instytucje płatnicze obowiązek ochrony środków pieniężnych, które zostały im powierzone, w zamian za pieniądź elektroniczny, na zasadach analogicznych do przypadku krajowych instytucji pieniądza elektronicznego.

Zgodnie z art. 73e KNF będzie informowała Komisję Europejską o liczbie krajowych instytucji płatniczych wydających pieniądź elektroniczny oraz o wartości pieniądza elektronicznego w obiegu (informacje te uzyska od krajowych instytucji płatniczych zgodnie z art. 73b ust. 1 pkt 2).

- 36) W art. 74 wyrażenie „krajowa instytucja płatnicza” zastąpiono wyrażeniem „instytucja płatnicza”. Przepis ten usunie wątpliwość interpretacyjną, wyraźnie obejmując również unijną instytucję płatniczą. Jest to zgodne z art. 16 PSD, który uprawnia do świadczenia usług dodatkowych instytucję płatniczą uprawnioną do wykonywania działalności na obszarze wszystkich krajów członkowskich, po spełnieniu wymogu notyfikacyjnego. Zmiana ust. 3 stanowi korektę przepisu implementującego jeden z przepisów PSD (art. 16 ust. 3) i polega na zmianie zakresu usług płatniczych, na poczet wykonania których może być udzielany kredyt płatniczy.
- 37) Zakres art. 75 zobowiązujący krajowe instytucje płatnicze do przechowywania dokumentów związanych z prowadzoną działalnością poszerzono o działalność związaną z wydawaniem pieniądza elektronicznego.
- 38) Zmiany art. 76 stanowią uzupełniającą implementację PSD w zakresie pojęcia środków finansowych zaliczanych do funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej (odpowiednio krajowej instytucji pieniądza elektronicznego).
- 39) Zmiana art. 77 wiąże się z rozdzieleniem pojęcia instytucji pieniądza elektronicznego od pojęcia zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego (zgodnie z definicją, w przeciwieństwie do definicji funkcjonującej w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych, instytucją pieniądza elektronicznego jest krajowa instytucja lub unijna).
- 40) Proponuje się zmiany w art. 78 (zmiana ust. 3), zgodnie z którymi wysokość świadczenia z tytułu gwarancji lub ubezpieczenia ma być ograniczona do

wysokości wpłat wniesionych przez użytkowników. Zmiana ta precyzuje, że zakres umowy obejmuje nie więcej niż wysokość środków służących wykonaniu transakcji płatniczej (powinien być analogiczny do zakresu ochrony na podstawie ust. 1) i obejmuje zwrot wpłat wniesionych na poczet wykonania transakcji. Zmiana ust. 5 w art. 78 wiąże się z rezygnacją z obowiązku składania do KNF oryginałów dokumentów potwierdzających zawarcie ww. umów na rzecz możliwości złożenia kopii dokumentu bądź złożenia innego dokumentu, z którego wynika zawarcie umowy.

- 41) Zmiany w art. 80 wynikły z potrzeby wyjaśnienia wątpliwości związanych z tym, jakich rachunków (bankowych czy również płatniczych prowadzonych przez instytucje płatnicze) dotyczy wyłączenie z masy upadłości środków pieniężnych zgromadzonych na tych rachunkach oraz niepodleganie ich zajęciu na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.
- 42) Zmiana w art. 83 ust. 1 pkt 1 wynika ze zdefiniowania środków finansowych jako środki charakteryzujące się pewnym stopniem płynności.
- 43) Zmiana w art. 84 (dodanie ust. 1a) wynika z przyznania krajowym instytucjom płatniczym uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, w związku z czym zakres czynności wykonywanych przez potencjalnych agentów tych instytucji ulega poszerzeniu o wykup i dystrybucję pieniądza elektronicznego (bez możliwości jego wydawania poprzez agenta zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 59p). Dodatkowo czynności te mogą być wykonywane również przez przedsiębiorców innych niż agenci.
- 44) Zmiana art. 86 uwzględnia możliwość powierzania przez krajową instytucję płatniczą wykonywania określonych czynności operacyjnych związanych z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.
- 45) Zmiany w art. 88 uwzględniają możliwość powierzania przez krajowe instytucje płatnicze innym podmiotom niż agentom działalności w zakresie dystrybucji i wykupu pieniądza elektronicznego, w związku z czym poszerzony zostanie krąg podmiotów, wobec których działań krajowa instytucja płatnicza odpowiada jak za własne działania.
- 46) Zmiana art. 89 wynika z przyznania krajowym instytucjom płatniczym uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, w związku z czym

podmioty prowadzące wykup lub dystrybucję pieniądza elektronicznego będą zobowiązane informować użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego o fakcie wykonywania tych działalności jako podmiot powiązany odpowiednią umową z instytucją płatniczą.

- 47) Zmiana art. 99 ust. 2 pkt 2 wynika z obowiązującego od dnia 31 marca 2012 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009. Zgodnie z przepisami art. 10 rozporządzenia 260/2012, państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania tego rozporządzenia. W związku z tym, w art. 99 ust. 2 pkt 2 należało dodać, iż KNF wykonuje również czynności nadzorcze wobec dostawców usług płatniczych, poprzez badanie zgodności ich działania z przepisami rozporządzenia 260/2012. Zmiana ust. 1 wynika z przyznania nowego uprawnienia krajowym instytucjom płatniczym – do wydawania pieniądza elektronicznego, która to działalność będzie objęta nadzorem KNF. Ponadto nadzór KNF będzie mógł objąć również przedsiębiorców innych niż agenci, dokonujących wykupu lub prowadzących dystrybucję pieniądza elektronicznego.
- 48) Zmiana brzmienia art. 100 pkt 2 oraz uchylenie pkt 3 ma związek z wprowadzonymi przepisami o badaniu przez KNF systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej (art. 64a).
- 49) Zmiana art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a wynika z obowiązującego od dnia 31 marca 2012 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009. Zgodnie z przepisami art. 10 rozporządzenia 260/2012 państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania tego rozporządzenia. W związku z tym w art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a należało dodać, iż KNF wydaje krajowej instytucji płatniczej zalecenia w zakresie zapewnienia zgodności ich działania z przepisami rozporządzenia 260/2012.

Ponadto nadzór KNF obejmie w pewnym zakresie wydawanie pieniądza elektronicznego, stąd zmiana ust. 1 pkt 3 lit. e (możliwość wydawania przez KNF zaleceń mających służyć ochronie posiadaczy pieniądza elektronicznego), ust. 2 (możliwość wydawania przez KNF rekomendacji, mając na uwadze ochronę interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego).

- 50) Zmiana w art. 105 stanowi poszerzenie możliwości stosowania przez KNF środków, o których mowa w tym przepisie, w sytuacji gdy działalność krajowej instytucji płatniczej stwarza zagrożenie interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego.
- 51) Zmiana brzmienia art. 113 ust. 3 ma na celu uniknięcie konieczności uiszczania przez krajowe instytucje płatnicze wpłat na pokrycie kosztów nadzoru z tytułu wydawania instrumentów płatniczych lub świadczenia usługi tzw. *acquiring'u* (tj. umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych zainicjowanych instrumentem płatniczym płatnika przez akceptanta lub za jego pośrednictwem) oraz jednocześnie z tytułu świadczonych usług płatniczych z nim związanych (np. z tytułu świadczenia usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. b, tj. wykonywania transakcji płatniczych przy użyciu instrumentu płatniczego). Zmiana ta wymaga wprowadzenia przepisu przejściowego, określającego moment, od którego zasady obliczania kosztów nadzoru ulegną zmianie (art. 27). Natomiast zmiana brzmienia ust. 2 precyzuje, iż stawka 0,05% ma zastosowanie, w przypadku gdy instytucja prowadzi wyłącznie jedną z usług płatniczych wymienionych w tym przepisie. Zmiana ta jest zgodna z obecnym rozumieniem tego przepisu i nie wymaga przepisu przejściowego.
- 52) Zmiana art. 119 wynika z wprowadzenia nazw poszczególnych rejestrów zgodnie ze zmianami art. 133 ust. 3.
- 53) W zakresie art. 125 dokonana została zmiana ust. 3, zgodnie z którą wysokość świadczenia z tytułu gwarancji lub ubezpieczenia ma być ograniczona do wysokości wpłat wniesionych przez użytkowników. Zmiana ta precyzuje, że zakres umowy obejmuje nie więcej niż wysokość środków pieniężnych podlegających ochronie na podstawie ust. 1. Ponadto dokonano zmiany ust. 6, zgodnie z którą biuro usług płatniczych nie będzie zobowiązane do składania do KNF oryginału dokumentów potwierdzających

zawarcie umowy ubezpieczenia czy gwarancji. Dodawany ust. 8a wprowadza upoważnienie dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia określającego wzory formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej. W stosunku do analogicznej umowy w przypadku krajowych instytucji płatniczych nie ma potrzeby wprowadzania wzorów formularzy. Biura usług płatniczych nie mają alternatywnego sposobu ochrony środków pieniężnych (poza zawarciem umowy, o której mowa w art. 125 ust. 2), w przeciwieństwie do krajowych instytucji płatniczych (art. 78). Biura usług płatniczych ponadto są zwykle małymi podmiotami, nieposiadającymi silnej zdolności negocjacyjnej w stosunku do ubezpieczycieli. Z uwagi na dużą ilość tych podmiotów, ich z reguły niski zakres działalności oraz możliwe problemy związane z zawarciem umów gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych, postanowiono określić aktem wykonawczym wyłącznie wzory formularzy umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej dla biur usług płatniczych.

- 54) Dodawany dział VIIa reguluje zagadnienia związane z instytucjami pieniądza elektronicznego oraz oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego; stanowi bezpośrednią implementację dyrektywy 2009/110/WE.

Proponowane przepisy dotyczą działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

Zgodnie z art. 132a ust. 1 prowadzenie działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych, w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego, wymaga zezwolenia KNF. W związku z zawartym w art. 3 dyrektywy 2009/110/WE odesłaniem do odpowiednich przepisów dyrektywy PSD, w projekcie posłużono się odesłaniami do odpowiednich przepisów dotyczących krajowych instytucji płatniczych. W związku z tym odpowiednio stosowane (bądź poprzez bezpośrednie odwołanie do przepisów działu IV, bądź przeniesienie przepisów z pewnymi modyfikacjami) będą przepisy w zakresie: procedury uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego (art. 132a ust. 3–4, art. 132b ust. 2–3), hybrydowych

instytucji płatniczych (art. 132g), obowiązków sprawozdawczych (art. 132r), możliwości powierzenia innemu przedsiębiorcy wykonywania czynności operacyjnych (art. 132v), sposobów ochrony środków pieniężnych związanych z działalnością w zakresie usług płatniczych (art. 132q), ponoszenia przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego odpowiedzialności za działania jej agentów lub innych przedsiębiorców, poprzez których wykonuje działalność objętą zezwoleniem (art. 132w), podejmowania i prowadzenia działalności przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego (w tym za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców) (art. 132x), prowadzenia działalności przez unijne instytucje pieniądza elektronicznego na terytorium RP (art. 132y), nadzoru KNF nad instytucjami pieniądza elektronicznego (art. 132z i art. 132za, art. 132zc), możliwych środków nadzorczych KNF wobec unijnych instytucji pieniądza elektronicznego (art. 132zb), likwidacji i postępowania naprawczego (art. 132zd).

Kwestie funduszy własnych oraz gospodarki finansowej instytucji pieniądza elektronicznego regulują przepisy art. 132m. Zgodnie z tym przepisem, do obliczania funduszy własnych instytucji pieniądza elektronicznego w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych niezwiązanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego będzie miała zastosowanie analogiczna metoda jak wobec instytucji płatniczych, zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/110/WE.

Ponadto, w związku ze szczególnym charakterem pieniądza elektronicznego, w art. 132m ust. 4 wprowadzono dodatkową metodę obliczania kapitału bieżącego, mającą zastosowanie tylko do działalności polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego.

Przepis art. 132m ust. 8 przewiduje możliwość żądania przez KNF od instytucji pieniądza elektronicznego zwiększenia funduszy własnych, jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania określonej w ustawie i rozporządzeniu metody obliczania funduszy własnych. Żądanie takie powinno być uzasadnione negatywnymi wynikami przeprowadzonej uprzednio analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej

krajowej instytucji pieniądza elektronicznego. Analogicznie do żądania zwiększenia funduszy własnych, przewiduje się możliwość zezwolenia krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie maksymalnie o 20% jej funduszy własnych. Rozwiązanie takie istnieje już w odniesieniu do instytucji płatniczych. Zgodnie z art. 132m ust. 1 do funduszy własnych krajowych instytucji pieniądza elektronicznego nie można wielokrotnie zaliczać tych samych elementów; zasada ta została uregulowana wobec instytucji pieniądza elektronicznego poprzez odesłanie do odpowiednich przepisów dotyczących instytucji płatniczej. Regulacja tego, jakie środki finansowe mogą być zaliczane na poczet funduszy własnych krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, została uregulowana przez odesłanie do przepisów o krajowych instytucjach płatniczych (art. 132m ust. 1).

Art. 5 ust. 7 dyrektywy 2009/110/WE wprowadza opcję, zgodnie z którą „w przypadku gdy spełnione są warunki określone w art. 69 dyrektywy 2006/48/WE, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu ust. 2 i 3 niniejszego artykułu (metody obliczania funduszy własnych instytucji pieniądza elektronicznego) wobec instytucji pieniądza elektronicznego objętych skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE”. Taka sama opcja narodowa została zaproponowana w PSD wobec instytucji płatniczych. W związku z nieprzyjęciem tej opcji w ustawie o usługach płatniczych wobec instytucji płatniczych, nie proponuje się jej wprowadzenia także w przypadku instytucji pieniądza elektronicznego.

Przepisy proponowanego art. 132n oraz 132q regulują zagadnienia dotyczące wymogów ochronnych, które stosuje się do krajowych instytucji pieniądza elektronicznego. Instytucja pieniądza elektronicznego prowadząca działalność w zakresie usług płatniczych zobowiązana jest do ochrony środków pieniężnych otrzymanych na poczet wykonania transakcji płatniczych, na analogicznych zasadach, jak instytucja płatnicza. Podobnie, w odniesieniu do środków otrzymanych w zamian za pieniądź elektroniczny, będzie ona zobowiązana do zastosowania ochrony jak dla środków wpłaconych na poczet usług płatniczych (zgodnie z art. 7 dyrektywy 2009/110/WE zawierającym odesłanie do sposobu ochrony środków

pieniężnych stosowanych wobec środków przeznaczonych na wykonanie usług płatniczych). Dodatkowo przepis art. 132n ust. 1 pkt 1 wprowadza zasadę dotyczącą sposobu ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądź elektroniczny, tj. środki te nie mogą być łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego z innego tytułu, w szczególności środki te nie są przechowywane wspólnie w gotówce ani nie są przechowywane na tym samym rachunku.

Przepis art. 132n ust. 3 wskazuje moment, od którego środki pieniężne (wplacone w zamian za pieniądź elektroniczny) muszą zostać objęte ochroną instytucji pieniądza elektronicznego; środki pieniężne podlegają ochronie od momentu, w którym zostaną udostępnione instytucji pieniądza elektronicznego, z tym że w każdym przypadku podlegają ochronie nie później niż po upływie 5 dni roboczych od dnia, w którym instytucja pieniądza elektronicznego wydała pieniądź elektroniczny.

Art. 132j reguluje zagadnienia dotyczące działalności gospodarczej innej niż wydawanie pieniądza elektronicznego, do której wykonywania uprawniona jest instytucja pieniądza elektronicznego. Implementacja w tym zakresie została dokonana (podobnie jak w przypadku wymaganej wysokości kapitału założycielskiego) już w momencie wejścia w życie ustawy o usługach płatniczych. Projekt jedynie dokonuje przeniesienia przepisów z uchylanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Przepis art. 132k, zgodnie z którym usługi płatnicze, których przedmiotem jest wydany pieniądź elektroniczny, uznaje się za działalność przynależną do wydawania pieniądza elektronicznego, ma na celu uniknięcie podwójnego naliczania funduszy własnych i wpłat na pokrycie kosztów nadzoru (tj. jednocześnie z tytułu wydawanego pieniądza elektronicznego i z tytułu usług płatniczych mających za przedmiot wydany pieniądź elektroniczny).

W sposób odrębny reguluje się wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru wynikającego z wydawania pieniądza elektronicznego (art. 132ze ust. 1). Przyjęta stawka w wysokości 0,075% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu została wzorowana na stawce podstawowej, która ma zastosowanie do transakcji płatniczych

wykonywanych przez krajowe instytucje płatnicze. W przypadku świadczenia usług płatniczych instytucje pieniądza elektronicznego będą obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w wysokości obowiązującej instytucje płatnicze (art. 132ze ust. 3).

Przepisy nie wprowadzają ograniczeń dotyczących zakresu działalności prowadzonej przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego. Odmienne uregulowana jest kwestia prowadzenia działalności przez oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego. Dopuszczalny zakres tej działalności został bowiem ograniczony i unormowany w art. 132zh i art. 132zi. Przepis ten reguluje zasady dotyczące oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego (mających siedzibę główną poza państwami z Europejskiego Obszaru Gospodarczego); oddział jest uprawniony do wydawania pieniądza elektronicznego oraz świadczenia usług ściśle powiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego jedynie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po uzyskaniu zezwolenia. Podstawowym celem takiej regulacji jest uniemożliwienie powstania sytuacji, w której oddział instytucji pieniądza elektronicznego mającej siedzibę poza EOG będzie traktowany korzystniej niż oddział instytucji pieniądza elektronicznego, która ma siedzibę w jednym z państw członkowskich. Jednakże Unia Europejska ma możliwość zawierania umów z państwami trzecimi, przewidujących stosowanie zasad, które zapewniają oddziałom instytucji pieniądza elektronicznego mających siedzibę główną poza EOG, tożsame warunki traktowania w całym EOG.

W art. 132zk wprowadzono obowiązek informowania Komisji Europejskiej przez KNF o wydanych zezwoleniach ww. instytucjom, zgodnie z wymogami dyrektywy 2009/110/WE.

Instytucje pieniądza elektronicznego uprawnione są do prowadzenia działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych za pośrednictwem agentów, co stanowi bezpośrednią implementację dyrektywy 2009/110/WE. Agenci będą mogli jednak świadczyć usługi w ograniczonym zakresie związanym z pieniądzem elektronicznym; upoważnieni będą do dystrybucji i wykupu pieniądza elektronicznego (podobnie jak inni przedsiębiorcy, którzy będą mogli prowadzić taką działalność na podstawie umowy innej niż

agencyjna) (art. 132t). Stanowi to bezpośrednią implementację dyrektywy 2009/110/WE.

Natomiast przy wydawaniu pieniądza elektronicznego instytucja pieniądza elektronicznego (jak i każdy inny wydawca pieniądza elektronicznego) nie będzie mogła korzystać nawet z pośrednictwa agentów (odpowiednio stosowany art. 59p). Stanowi to bezpośrednią implementację dyrektywy 2009/110/WE.

W sposób analogiczny do przyjętego dla instytucji płatniczych uregulowano opłaty wnoszone przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego (art. 132zf). Zawarto odesłanie do przepisów regulujących maksymalną wysokość opłat oraz przepisu, zgodnie z którym należności z tytułu opłat nie podlegają egzekucji administracyjnej.

Art. 132c–132f stanowią transpozycję art. 3 ust. 3 dyrektywy 2009/110/WE, którego celem jest przeciwdziałanie koncentracji znacznego pakietu akcji lub udziałów instytucji pieniądza elektronicznego we władaniu jednego podmiotu. Odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Prawo bankowe (przeniesione z pewnymi modyfikacjami bądź do których bezpośrednio odsyła ustawa o usługach płatniczych).

- 55) Zmiana tytułu działu VIII jest wynikiem rozszerzenia zakresu podmiotowego rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców o instytucje pieniądza elektronicznego i innych wydawców pieniądza elektronicznego.
- 56) W art. 133 w ust. 3 dodanie pkt 4 i 5 ma na celu uzupełnienie rejestru o wydawców pieniądza elektronicznego, zgodnie z wymogami dyrektywy 2009/110/WE, co stanowi jej bezpośrednią implementację. Ponadto wprowadzono nazwy dla poszczególnych rejestrów.
- 57) i 59) Zmiany w art. 134 pkt 4 lit. b i art. 136 pkt 3 lit. b mają na celu ograniczenie informacji publikowanych w rejestrze krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców o agentach krajowych instytucji płatniczych i biur usług płatniczych. Ich celem jest to, aby nie podlegała ogólnodostępnej publikacji informacja o miejscu zamieszkania agenta będącego osobą fizyczną. Ma to na celu ochronę danych osobowych agenta będącego osobą fizyczną.
- 58) Zmiana w art. 135 wynika z wprowadzenia odrębnych nazw dla poszczególnych rejestrów zgodnie ze zmianami w art. 133 ust. 3.

- 60) Dodawane art. 136a i art. 136b regulują zakres informacji, które będą zawarte w rejestrze krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.
- 61)–63) Zmiany w art. 138 ust. 1, art. 139 ust. 1, art. 142 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 są wynikiem wprowadzenia do rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców części dotyczących krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, a w związku z tym konieczności odpowiedniego dostosowania wskazanych przepisów.
- 64) Proponuje się rozszerzenie zakresu art. 150 ust. 2 o podmioty, które, nie będąc do tego uprawnionymi, w stosunku do wykonywanej przez siebie działalności, używają określeń: „instytucja pieniądza elektronicznego” lub „oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego”. Ponadto uregulowano kwestię sankcji za wydawanie pieniądza elektronicznego przez podmiot do tego nieuprawniony. Jest to konieczne w związku z tym, że wydawca pieniądza elektronicznego nie musi być dostawcą usług płatniczych, dlatego też samo wydawanie pieniądza elektronicznego przez podmiot do tego nieuprawniony nie byłoby sankcjonowane w oparciu o art. 150 ust. 1 w brzmieniu obecnym. Tymczasem jest to konieczne dla zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa działalności polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego, analogicznie do działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych. Sankcja karna za wydawanie pieniądza elektronicznego bez uprawnienia pozwoli w sposób bardziej efektywny wypełnić obowiązek państw członkowskich zakazania wydawania pieniądza elektronicznego podmiotom niebędącym do tego uprawnionym (zgodnie z art. 10 dyrektywy 2009/110/WE).
- 65) Dotychczasowy art. 152 uzupełniono o instytucję pieniądza elektronicznego i oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego i tym samym wprowadzono wobec tych podmiotów sankcje za przekazywanie błędnych informacji KNF.
- 66) Projekt przewiduje przeniesienie z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych przepisu karnego (art. 72). Art. 153a reguluje więc

odpowiedzialność za nieudzielenie NBP wymaganych informacji lub za udzielenie ich niezgodnie z art. 14a–14c.

2. Zmiany zaproponowane w art. 2 w ustawie z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768, z późn. zm.) mają na celu zrównanie statusu rachunku płatniczego z rachunkiem bankowym w zakresie, w jakim ta ustawa odnosi się wyłącznie do wpłat środków na rachunek bankowy lub w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej przy dokumentowaniu dokonanej darowizny pieniężnej, co wynika z przyjęcia jednolitej regulacji dla całego sektora usług płatniczych, niezależnie od rodzaju podmiotu świadczącego usługi płatnicze. Obecna regulacja nie pozwala na skorzystanie ze zwolnienia podatkowego za pośrednictwem rachunku płatniczego prowadzonego przez niebankowe instytucje.
3. Art. 3 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.), które mają na celu zrównanie statusu rachunku płatniczego z rachunkiem bankowym, co wynika z przyjęcia jednolitej regulacji dla całego sektora usług płatniczych, niezależnie od rodzaju podmiotu świadczącego usługi płatnicze. Obecna regulacja uznaje za dowód dokonania darowizny pieniężnej wyłącznie wpłatę na rachunek bankowy.
4. Art. 4 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.), które podobnie jak powyższe zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych mają na celu zrównanie statusu rachunku płatniczego z rachunkiem bankowym.
5. Art. 5 modyfikuje w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330) ogólny przepis, zgodnie z którym zapisy odnoszące się do rachunku bankowego odpowiednio należy odnosić do rachunku płatniczego w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych.
6. Art. 6 wprowadza zmiany do ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) wynikające z zastąpienia pojęcia „elektroniczny instrument płatniczy” występującego w uchylanej ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych pojęciem „instrument płatniczy”,

które jednak nie stanowi zmiany merytorycznej, gdyż zmodyfikowany zwrot zachowuje ten sam zakres pojęciowy.

7. Art. 7 wprowadza zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.). Mając na względzie różnorodność form, jakie przybierają instrumenty płatnicze oraz kierując się względami niedyskryminowania poszczególnych rodzajów instrumentów płatniczych, przepis przewidujący możliwość dokonywania płatności podatków lokalnych kartami płatniczymi został poszerzony o wszelkie instrumenty płatnicze.

W tym też zakresie dostosowano § 2 określający termin dokonania zapłaty podatku przy użyciu instrumentu płatniczego, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny.

8. Art. 8 wprowadza zmiany do ustawy o Narodowym Banku Polskim, w celu umożliwienia NBP posiadania udziałów lub akcji osób prawnych mających istotne znaczenie w zakresie stabilności krajowego systemu finansowego. Umożliwi to NBP szerszą niż dotychczas możliwość realizacji ustawowych zadań NBP w zakresie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, będzie ponadto zgodne z przepisami innych krajów europejskich, gdzie nie istnieje tak szeroki zakaz nabywania przez bank centralny akcji bądź udziałów.

9. Art. 9 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.). Zmiana obejmuje definicję pieniądza elektronicznego i karty płatniczej przez odesłanie do ustawy o usługach płatniczych oraz dodanie do katalogu rodzajów działalności wykonywanej przez instytucje finansowe działalności polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego.

Dodatkowo zmodyfikowano definicję instytucji kredytowej, implementując w ten sposób bezpośrednio dyrektywę 2009/110/WE. Na podstawie obowiązującej dotychczas regulacji instytucje pieniądza elektronicznego uważa się za instytucje kredytowe pomimo tego, że nie są one uprawnione do przyjmowania depozytów od klientów ani do udzielania kredytów ze środków otrzymanych od klientów. W związku z tym, że dyrektywa 2009/110/WE wprowadza nowy system dotyczący instytucji pieniądza elektronicznego, za uzasadnioną należy uznać

proponowaną zmianę definicji instytucji kredytowej zamieszczonej obecnie w ustawie – Prawo bankowe w taki sposób, aby instytucje pieniądza elektronicznego nie były uważane za instytucje kredytowe. Jednak instytucje kredytowe nadal pozostają uprawnione do wydawania pieniądza elektronicznego i prowadzenia takiej działalności w EOG, pod warunkiem że działalność taka będzie wzajemnie uznawana i zostanie poddana kompleksowemu systemowi nadzoru ostrożnościowego stosowanemu w przypadku instytucji kredytowych, zgodnie z przepisami unijnymi w zakresie bankowości.

Zmiana art. 5 dotyczącego zakresu czynności, do których uprawnione są wyłącznie banki, polega na usunięciu z katalogu czynności bankowych czynności wydawania pieniądza elektronicznego (zgodnie z tym, iż nie jest to czynność zastrzeżona dla banków) oraz włączeniu do katalogu czynności bankowych, o ile są wykonywane przez banki, świadczenia usług płatniczych, zastępując tym zapis o wydawaniu kart płatniczych.

Uchylenie art. 63a ma związek z wprowadzaniem do ustawy o usługach płatniczych art. 55b i odniesieniem go do wszystkich dostawców.

W art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. m zastąpiono odesłanie do ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych odesłaniem do ustawy o usługach płatniczych. Zmiana art. 133 ust. 4 wynika z uchylecia ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w tym z likwidacji systemu autoryzacji i rozliczeń.

10. Art. 10 wprowadza zmiany do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 227, z późn. zm.) polegające na poszerzeniu katalogu produktów możliwych do wyboru przy wyborze przez uprawnionych sposobu dystrybucji świadczeń emerytalnych i rentowych i podmiotów, które ich dostarczają – o odpowiednio instrument płatniczy, na którym jest przechowywany pieniądz elektroniczny i wydawców pieniądza elektronicznego oraz rachunek płatniczy i instytucje upoważnione do prowadzenia takich rachunków zgodnie z ustawą o usługach płatniczych. Związanie Polski umowami międzynarodowymi umożliwiającymi wzajemną wypłatę świadczeń emerytalno-rentowych ze wszystkimi krajami należącymi do Europejskiego Obszaru Gospodarczego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; Dz. Urz. UE L

200, str. 1) czyni odwołanie się do rachunków krajowych niewprowadzającym faktycznej dyskryminacji dostawców z innych państw członkowskich. Przepis bowiem pozwala na dokonywanie wypłaty emerytom lub rencistom zamieszkałym za granicą za pośrednictwem rachunków/instrumentów płatniczych innych niż krajowe, w sytuacji gdy umowy międzynarodowe na to pozwalają.

11. Art. 11 wprowadza zmiany do ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.) poprzez implementację art. 19 dyrektywy 2009/110/WE. Podwyższono maksymalną kwotę pieniądza elektronicznego przechowywanego na nośniku, który nie może zostać ponownie naładowany, ze 150 euro do 250 euro, wobec którego instytucje pieniądza elektronicznego nie mają obowiązku stosowania wymogów ostrożnościowych określonych w ustawie. Wprowadzono również zmiany techniczne w związku z uchynieniem ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.

Projekt dokonuje również zmiany w katalogu instytucji zobowiązanych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (art. 2 pkt 1 lit. p), poprzez zmianę zwrotu „podmioty prowadzące działalność kantorową” na „podmioty prowadzące działalność w zakresie wymiany walut”, co ma na celu uwzględnienie w katalogu instytucji zobowiązanych podmiotów dokonujących wymiany walut wyłącznie za pośrednictwem Internetu, która to działalność nie stanowi działalności kantorowej.

W związku z tym, w celu usunięcia możliwych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących stosowania ustawy do takich podmiotów na podstawie aktualnego brzmienia art. 2 pkt 1 lit. p, przesądzono jednoznacznie, iż zakresem ustawy objęte są podmioty prowadzące działalność przez Internet. Zapewnia to niebudzącą wątpliwości spójność z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Jednocześnie nie proponuje się przepisu przejściowego, z uwagi na istniejące *vacatio legis* ustawy i założenie, że podmioty dokonujące wymiany

walut przez Internet spełniają obowiązki ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Dodatkowo projekt dokonuje zmiany art. 2 pkt 1 lit. e i lit. u w wyniku połączenia regulacji instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego w jednej ustawie.

12. Art. 12 wprowadza zmiany do ustawy o ostateczności rozrachunku. Niezbędna jest bowiem zmiana przepisów związanych z korektą implementacji przepisów PSD w ustawie o usługach płatniczych.

Zgodnie z art. 28 PSD, transponowanym w art. 9 ustawy o usługach płatniczych, istnieje wymóg zapewnienia dostępu do systemów płatności dostawcom usług płatniczych. Katalog instytucji, które mogą być uczestnikami systemu płatności, przewiduje art. 1 pkt 5 ustawy o ostateczności rozrachunku. Pełne uwzględnienie normy przewidzianej w art. 9 wymaga więc stosownego uzupełnienia listy potencjalnych uczestników systemów płatności o instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego.

Kolejną proponowaną zmianą jest poszerzenie zakresu informacji składanych przez podmioty ubiegające się o zgodę na prowadzenie systemu płatności. Zakres zmian obejmie informacje dotyczące prawnych powiązań pomiędzy uczestnikami systemu i pomiędzy podmiotem prowadzącym system a uczestnikami, związane z uczestnictwem w systemie oraz z jego funkcjonowaniem. Informacje te są niezbędne do ustalenia zasad funkcjonowania systemu płatności.

Ponadto projekt wprowadza zmiany do ww. ustawy wynikające z rozszerzenia katalogu instytucji o instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego; rozszerzenie polega na stosowaniu w definicji właściwych organów odesłania do punktu, w którym jest mowa o tych podmiotach oraz na objęciu ich obowiązkiem informowania o systemach, których są uczestnikami.

Dodatkowa zmiana polega na objęciu rozporządzeniem Rady Ministrów, o którym mowa w art. 13 ust. 5, również sposobu powiadamiania m. in. o ogłoszeniu upadłości uczestnika pośredniego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych.

13. Art. 13 wprowadza zmianę do ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.) wynikającą z uchylecia art. 50 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.

14. Art. 14 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826) polegające na rezygnacji ze stosowania w art. 25 ust. 1 pkt 2 sformułowania „krajowe instytucje płatnicze i oddziały unijnych instytucji płatniczych” – sformułowanie „instytucje płatnicze” w odniesieniu do instytucji unijnych spowoduje, że przepis będzie uwzględniał możliwość dokonywania przekazów również za pośrednictwem agentów takich instytucji oraz transgranicznie, oraz polegające na umożliwieniu dokonywania rozliczeń za pośrednictwem instytucji pieniądza elektronicznego świadczących usługi płatnicze, w związku z generalną równością tych podmiotów jako dostawców, odzwierciedloną w treści dyrektywy PSD i dyrektywy 2009/110/WE, a także – w zakresie rozliczeń w kraju – za pośrednictwem biur usług płatniczych.
15. Art. 15 – zmiana w ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 942 i 1166) jest wynikiem uchylecia ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych i przeniesienia regulacji dotyczących agenta rozliczeniowego do ustawy o usługach płatniczych.
16. Art. 16 zmienia ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1227, z późn. zm.) w związku z uchYLENIEM ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.
17. Art. 17 zmienia ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.) w zakresie polegającym na usunięciu nadzoru nad instytucjami pieniądza elektronicznego wobec utraty przez nie statusu instytucji kredytowych. Ustawa ta dokonywała implementacji dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie nadzoru uzupełniającego nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym oraz w sprawie zmian dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. WE L 035 z 11.02.2003), która wymaga objęcia nadzorem uzupełniającym instytucji kredytowych, które w jej rozumieniu oznaczają przedsiębiorstwa, których działalność polega na przyjmowaniu od ludności

depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi oraz na udzielaniu kredytów na własny rachunek. Zgodnie zaś z art. 7 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych instytucje pieniądza elektronicznego nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów.

18. Art. 18 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1149, z późn. zm.). Konieczność wprowadzenia zmian związana jest z uchYLENIEM ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych; dokonano modyfikacji polegających na zastąpieniu odesłania do ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych odesłaniem do ustawy o usługach płatniczych.

Ponadto zmiany w art. 12 ww. ustawy polegają na poszerzeniu kręgu podmiotów objętych wyłączną kompetencją Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie czynności przez nią sprawowanych o krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego oraz dodania do czynności objętych wyłączną kompetencją Komisji Nadzoru Finansowego, wydawania decyzji w ramach kompetencji KNF do przeciwdziałania koncentracji akcji lub udziałów we władaniu jednego podmiotu.

19. Art. 19 wprowadza zmianę do ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” (Dz. U. Nr 180, poz. 1109 oraz z 2012 r. poz. 1529) polegającą na przyznaniu Poczcie Polskiej S.A. uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług z tym związanych. Ma to związek z uznaniem Poczty Polskiej S.A. za wydawcę pieniądza elektronicznego w zakresie wynikającym z upoważnienia określonego w odrębnych ustawach. Poczta Polska S.A. będzie uprawniona do wydawania pieniądza elektronicznego na terenie kraju, a na terenie innych państw członkowskich poprzez oddział.
20. Art. 20 – zmiana w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z późn. zm.) jest wynikiem uchYLENIA ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych i przeniesienia regulacji dotyczących krajowych instytucji pieniądza elektronicznego do ustawy o usługach płatniczych.

21. Art. 21 wprowadza zmianę do ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855 i 1166) polegającą na przyznaniu spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym oraz Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej uprawnienia do wydawania członkom kasy pieniądza elektronicznego i świadczenia usług z tym związanych. Ma to związek z uznaniem spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych za wydawców pieniądza elektronicznego w zakresie wynikającym z upoważnienia określonego w odrębnych ustawach. Druga zmiana polega na uchyleniu przepisu określającego odmienny termin – w stosunku do ogólnych zasad ustawy o usługach płatniczych – na realizację przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe transakcji wynikających z realizacji należności podatkowych i celnych. Zmiana art. 3 ust. 2 jest zmianą wynikającą z faktu, że rozliczenia finansowe, do których dokonywania uprawnione są kasy, są w głównej mierze rozumiane jako usługi płatnicze uregulowane w ustawie o usługach płatniczych, tymczasem do tej pory w ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych znajdowało się wyłącznie odesłanie do rozliczeń bankowych regulowanych ustawą – Prawo bankowe (w której znajdują się jednak odesłania do ustawy o usługach płatniczych).
22. Art. 22 zmienia ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.) w ten sposób, że dodaje instytucje upoważnione do prowadzenia rachunków płatniczych do grupy podmiotów, które mogą prowadzić rachunki, za pośrednictwem których podmioty zarządzające zakłady wzajemne przez Internet przeprowadzają transakcje (dotychczas takie rachunki mogły prowadzić wyłącznie banki i instytucje kredytowe).
23. Art. 23 odnosi się do wydanych przed wejściem w życie ustawy zezwoleń na prowadzenie działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych (*acquiring*), które mimo zmiany w definiowaniu tej usługi oraz mimo wprowadzenia, zgodnie z art. 61a, udziału NBP (wydania przez Prezesa NBP opinii) w wydawaniu tego zezwolenia, pozostają ważne. Ma to związek z tym, iż do wejścia w życie ustawy działalność ta, stanowiąca system autoryzacji i rozliczeń, wymagała zgody Prezesa NBP, na podstawie art. 67 uchylanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.

24. Art. 24 wprowadza regulację przejściową wiążącą się ze stosowaniem przepisów ustawy dotyczących ochrony użytkownika i odpowiedzialności dostawców do usług dotychczas wyłączonych z zakresu ustawy (ograniczone sieci wydawców kart płatniczych).
25. Art. 25 reguluje, od kiedy podmioty zobowiązane przekazują informacje do NBP na podstawie art. 14a–14c. Zgodnie z ust. 2 w kwartale, w którym ustawa wejdzie w życie, oraz w kwartale kolejnym będą obowiązywały obowiązki sprawozdawcze na gruncie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.
26. Art. 26 ust. 1 wprowadza przepis, zgodnie z którym przedawnienie z umów o elektroniczny instrument płatniczy, zawartych przed wejściem w życie ustawy następuje na zasadach obowiązujących przed jej wejściem w życie (tzn. w ciągu 2 lat). Ustępy 2 i 3 odnoszą się do zasad przedawniania roszczeń o wykup pieniądza elektronicznego z umów zawartych przed wejściem w życie ustawy (rozdzielając je na roszczenia, których bieg przedawnienia się rozpoczął przed tym okresem i na takie, których bieg do tej pory się nie rozpoczął).
27. Art. 27 wprowadza regulację przejściową dotyczącą obowiązku dostosowania się w okresie 12 miesięcy przez istniejące już krajowe instytucje płatnicze do zmian w zasadach określania środków finansowych stanowiących ich fundusze własne oraz do wprowadzenia obowiązku posiadania systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.
28. Art. 28 odnosi się do zmian zasad liczenia kosztów nadzoru, zgodnie ze zmianą art. 113 ust. 3. Nowe przepisy będą stosowane od początku roku kalendarzowego, po którym ustawa wejdzie w życie.
29. Art. 29 zawiera przepisy przejściowe regulujące sytuację podmiotów, które podjęły działalność przed dniem wejścia w życie ustawy, a prowadzą działalność na podstawie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Podmioty prowadzące dotychczas działalność w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego są uprawnione do kontynuowania działalności przez 6 miesięcy oraz, jeśli w tym okresie złożą wniosek o wydanie zezwolenia, mogą kontynuować działalność do czasu rozpatrzenia tego wniosku (ust. 1) (zapewni to możliwość nieprzerwanego wykonywania działalności objętej zezwoleniem). Termin 6-miesięczny został ustanowiony analogicznie do terminu z dyrektywy 2009/110/WE (tam jednak odniesiono się do daty 30 października 2011 r. – tj.

6 miesięcy od wejścia w życie dyrektywy). Ponadto ust. 2 pozwala instytucjom pieniądza elektronicznego, które przed wejściem w życie ustawy nie musiały na podstawie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych liczyć każdego dnia średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, na obliczenie tej średniej po raz pierwszy najpóźniej po 6 miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy, w związku z czym od dnia wejścia w życie ustawy (30 dni po jej ogłoszeniu) będą musiały obliczać codziennie wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

30. Art. 30 wprowadza przepis, zgodnie z którym do postępowań o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie ustawy będą miały zastosowanie nowe przepisy, co pozwoli uniknąć konieczności weryfikacji spełniania przez podmioty nowo zarejestrowane wymogów wprowadzonych niniejszym projektem (ust. 2). Podobna regulacja (ust. 1) będzie miała zastosowanie w przypadku postępowań o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, w związku ze zmianami objętymi m.in. nowym art. 60 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych czy wprowadzanymi regulacjami dotyczącymi systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej (art. 64a).
31. Art. 31 ma związek z odebraniem instytucjom pieniądza elektronicznego statusu instytucji kredytowej, w związku z czym do instytucji pieniądza elektronicznego nie będą miały zastosowania przepisy szczególne z ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r. poz. 1112 i 1529), mające zastosowanie przy postępowaniach upadłościowych instytucji kredytowych. Jednak do wszczętych przed wejściem w życie ustawy postępowań te przepisy powinny znaleźć zastosowanie.
32. Art. 32 ust. 1 wprowadza 6-miesięczny okres przejściowy na dostosowanie działalności przez podmioty tworzące powiązanie, które zgodnie ze zmianą ustawy o ostateczności rozrachunku (dodanie instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego do katalogu instytucji), będą tworzyły tym samym system płatności. Podmioty te, chcąc kontynuować działalność (tworzyć system płatności), muszą w okresie 6 miesięcy złożyć wniosek o zgodę na prowadzenie systemu płatności. Ustęp 3 ma związek ze zmianą ustawy o ostateczności

rozzrachunku polegającą na dodaniu do katalogu dokumentów składanych przy wniosku o zgodę na prowadzenie systemu płatności, dokumentów wskazujących na prawne powiązania między uczestnikami systemu bądź między uczestnikiem a podmiotem prowadzącym system.

33. Art. 33 wprowadza regulację przejściową dla podmiotów, o których mowa w art. 50 pkt 1 uchylanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych prowadzących działalność poza granicami RP, które będą miały 6 miesięcy na dostosowanie zasad świadczenia usług drogą elektroniczną do ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.), w związku z tym, iż nie będą one objęte już wyłączeniem stosowania prawa państwa pochodzenia.
34. W art. 34 odniesiono się do wszczętych przed wejściem w życie ustawy i niezakończonych postępowań dotyczących instytucji pieniądza elektronicznego prowadzonych, na podstawie upoważnienia KNF, przez przewodniczącego Komisji, zastępców przewodniczącego oraz pracowników Urzędu Komisji, co do których, w analogicznych postępowaniach dotyczących instytucji płatniczych, istnieje zakaz delegowania podobnego upoważnienia przez KNF. Przepis stanowi, iż postępowania takie mogą być kontynuowane przez dotychczasowy podmiot do momentu zakończenia postępowania w danej instancji.
35. Art. 35 w ust. 1 i 2 utrzymuje w mocy akty wykonawcze, które w związku ze zmianami (w tym pośrednimi) przepisów ustawy o usługach płatniczych i ustawy o ostateczności rozrachunku, na podstawie których akty te były wydane, będą musiały zostać zmienione.

Ustęp 3 utrzymuje w mocy akty wykonawcze wydane na podstawie uchylanej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w związku z tym, iż rozporządzenie, o którym mowa w art. 14d, nie zostanie wydane w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, a istnieje potrzeba nieprzerwanego stosowania przepisów o obowiązkach informacyjnych podmiotów względem NBP.

36. Art. 36 stanowi spełnienie wymogu określonego w art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.).

37. Art. 37 przewiduje utratę mocy obowiązującej przez ustawę o elektronicznych instrumentach płatniczych.
38. W art. 38 określono termin wejścia w życie ustawy. Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Ze względu na zakres zmian objętych ustawą wprowadzono przepisy przejściowe zarówno dla podmiotów świadczących obecnie usługi jako instytucja pieniądza elektronicznego, jak i podmiotów, które rozpoczną ich świadczenie według nowych zasad. W związku z tym nie zachodzi konieczność zachowania dłuższego *vacatio legis*. Nie zastosowano żadnego *vacatio legis* w stosunku do przepisów ustanawiających nadzór KNF nad działalnością dostawców w świetle zgodności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, które powinny wejść w życie do dnia 1 lutego 2013 r. W związku z tym zastosowano najwcześniejszy możliwy termin wejścia w życie tych przepisów (z dniem wejścia w życie ustawy). Zastosowano 3-miesięczne *vacatio legis* w zakresie wejścia w życie przepisów, zgodnie z którymi krajowe instytucje płatnicze mogłyby wydawać pieniądz elektroniczny w ograniczonym zakresie, w związku z koniecznością dostosowania się organu nadzoru do tych nowych regulacji.

III.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W lipcu 2012 r. z wnioskiem lobbingsowym dotyczącym prac nad projektem wystąpił Pan Marcin Piechocki, osoba niewykonywująca zawodowo działalności lobbingsowej. Pierwsza kwestia dotyczy przyjęcia interpretacji umożliwiającej świadczenie usług typu *escrow* jako instytucja płatnicza pod nadzorem KNF zgodnie z ustawą o usługach płatniczych. Druga kwestia dotyczy przepisu określającego wymagania w zakresie posiadania odpowiedniego doświadczenia przez osoby zarządzające instytucją płatniczą, świadczącą wyłącznie jedną usługę (np. *escrow*) bądź w przypadku nieprzekraczania określonego limitu obrotu przez taką instytucję.

Usługodawca usługi *escrow*, który wchodzi w posiadanie środków pieniężnych, świadczy usługę płatniczą. Zasadność powyższego została potwierdzona na forum europejskim, gdzie stwierdzono, że w przypadku działalności *escrow*, fakt wchodzenia w posiadanie środków przez usługodawcę wyklucza stosowanie do takiej usługi wyłączenia, o którym mowa w art. 3 lit. b ustawy o usługach płatniczych. W związku z powyższym, uznanie usługi *escrow* za usługę płatniczą w opinii MF nie wymaga zmiany ustawy, gdyż działalność składająca się na *escrow* jest objęta reżimem ustawy o usługach płatniczych.

W zakresie drugiej kwestii poruszonej przez wnioskodawcę – dokonania wykładni zapisu o wymaganym doświadczeniu osób zarządzających instytucjami płatniczymi, uzależniającej poziom wymagań od zakresu działalności zakładanej instytucji płatniczej – MF stoi na stanowisku, że obecne brzmienie art. 61 ust. 1 pkt 9 ustawy nie stoi na przeszkodzie przyjęcia takiej interpretacji.

W sierpniu 2012 r. wpłynął wniosek lobbingowy Polskiej Izby Handlu, w którym autorzy postulują uzupełnienie projektu o zapisy ustalające górne limity opłat pobieranych przez agenta doliczeniowego od akceptanta, bądź też za jego pośrednictwem, w związku z akceptacją transakcji przy użyciu karty płatniczej na poziomie odpowiednio 0,82% wartości transakcji dla kart debetowych oraz 0,98% wartości transakcji dla kart kredytowych. Zaproponowane przez Polską Izbę Handlu podejście dotyczy regulacji całości opłaty akceptanta (OA – opłata akceptanta bank lub niebankowy agent rozliczeniowy dzieli się z bankiem wydawcą karty, który pobiera IF stanowiącą przeważający udział w OA).

Z uwagi na opóźnienia w implementacji dyrektywy stanowiącej przedmiot nowelizacji, toczące się w Sejmie prace nad innymi projektami ustaw regulujących przedmiotową kwestię opłaty *interchange fee* oraz to, że regulacja całości opłaty akceptanta nie wpisuje się w stanowisko projektodawcy, co zostało zaproponowane we wniosku, zdecydowano nie uwzględniać go w projekcie.

Zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem, w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa stanowią załącznik do przedkładanego projektu ustawy.

Projekt ustawy został skonsultowany z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC), który wydał opinię w zakresie tych postanowień projektu, które odnoszą się do NBP i systemów płatności i rozliczeń, a które wykraczają poza ściśle rozumiany

zakres transpozycji dyrektywy 2009/110/WE. EBC pozytywnie ocenił konsolidację przepisów dotyczących rynku usług płatniczych w jednym akcie prawnym. Pozytywnie ocenił również sposób zdefiniowania roli banku centralnego w procesie licencjonowania instytucji płatniczych zamierzających świadczyć usługę *acquiring'u*. EBC wskazał również na to, że projekt modyfikuje termin przedawnienia roszczeń o wykup pieniądza elektronicznego, wprowadzając termin pięcioletni.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych i niektórych innych ustaw będzie oddziaływał na następujące podmioty: osoby prawne, które będą podejmowały i prowadziły w przyszłości działalność w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego albo oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, ponadto na banki krajowe, polskie oddziały banków zagranicznych, instytucje kredytowe, polskie oddziały podmiotu świadczącego pocztowe usługi płatnicze w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, Poczta Polska S.A., spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, Krajową Kasę SKOK, KNF i Urząd KNF, NBP, jednostki samorządu terytorialnego, instytucje płatnicze, biura usług płatniczych.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przekazany do konsultacji społecznych m. in. następującym podmiotom: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych S.A., Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komunikacji Elektronicznej, Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, Najwyższej Izbie Kontroli, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Rzecznikowi Ubezpieczonych, Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Komitetowi Agentów Rozliczeniowych, Giełdzie Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie, Radzie Banków Depozytariuszy, Izbie Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Radzie Krajowej Federacji Konsumentów, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Radzie Wydawców Kart Bankowych, Fundacji Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Koalicji na Rzecz Obrotu Bezgotówkowego i Mikropłatności, Komitetowi Agentów Rozliczeniowych, Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji, organizacji: VISA,

MasterCard Europe, PPUP Poczcie Polskiej, Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Payback Sp. z o.o., przedstawicielom okienek kasowych.

Projekt został przekazany i uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W czasie konsultacji społecznych wszystkie uwagi partnerów społecznych zostały rozpatrzone, w większości uwzględnione.

Większość uwag zgłoszonych w toku konsultacji społecznych dotyczyła kwestii związanej z utrzymaniem bądź zniesieniem odrębnego od usług płatniczych systemu autoryzacji i rozliczeń, kwestii dotyczących kart płatniczych (należało zdecydować, w jakim zakresie przenieść przepisy dotyczące kart płatniczych z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, a w jakim je uchylić).

Pojawiło się kilka kwestii wynikających ze sprawowania przez KNF nadzoru nad krajowymi instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych, w świetle ustawy o usługach płatniczych, mających na celu doprecyzowanie przepisów bądź ich zmianę.

Istotną kwestią do rozstrzygnięcia była kwestia biur usług płatniczych (tzw. okienka kasowe domagały się zmniejszenia wymogów dotyczących warunków prowadzenia przez nie działalności w charakterze biur usług płatniczych, co zostało w dużej mierze uwzględnione). Został zgłoszony postulat zrównania statusu rachunku bankowego z rachunkiem płatniczym na gruncie ustaw odwołujących się, do tej pory, wyłącznie do rachunków prowadzonych przez banki, który został uwzględniony.

Środowisko akceptantów (reprezentowane przez Polską Organizację Handlu i Dystrybucji, Fundację Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Polską Organizacją Przemysłu Handlowego i Naftowego, Izbę Gospodarczą Hotelarstwa Polskiego, Polską Izbę Paliw Płynnych) zgłosiło szereg propozycji legislacyjnych związanych z relacjami umownymi akceptantów i dostawców (w tym agentów rozliczeniowych). Proponowano wprowadzić do ustawy o usługach płatniczych przepisy zwiększające przejrzystość kosztów zapłaty przy pomocy instrumentów płatniczych, zakaz wymagania od akceptantów stosowania zasady *honour all cards rule* przy przyjmowaniu płatności kartami płatniczymi (w związku z czym akceptanci mogliby rezygnować z akceptacji drogich kart płatniczych), zakaz narzucania akceptantom ujednolicania opłat w związku z przyjmowaniem płatności kartami płatniczym

(*blending*), a także przepis o możliwości przerzucania opłaty *interchange fee* na konsumenta (tzw. *surcharge* bezgotówkowy). Środowisko akceptantów zgłosiło również propozycję ustawowego uregulowania stawki opłaty *interchange fee*.

Organizacja Pracodawcy RP zgłosiła propozycję wprowadzenia przepisu umożliwiającego pobieranie opłat dodatkowych przy wypłacie gotówki z bankomatu bądź przy korzystaniu z opłaty *cash back* (*surcharge* gotówkowy).

Do tego przepisu po etapie konsultacji społecznych negatywnie odniosła się organizacja płatnicza VISA, sprzeciwiając się zarówno samej opłacie dodatkowej, jak i zasadności jej pobierania, w szczególności przy usłudze typu *cash back*. Organizacja VISA sprzeciwiła się również wprowadzonemu do projektu (w ślad za uwagą środowiska akceptantów) przepisowi zakazującemu wymagania od akceptantów akceptacji wszystkich kart płatniczych (przepis zakazujący wymagania stosowania zasady *honour all cards rule*) i zaproponowała zastąpić ten przepis, przepisem zakazującym stosowania zasady niedyskryminacji w umowach pomiędzy agentem rozliczeniowym a akceptantem (tzw. *non discrimination rule*), zgodnie z którym możliwe stałoby się stosowanie różnych zasad przy akceptacji różnych kart płatniczych (np. możliwe stałoby się stosowanie *surcharg'u* bezgotówkowego w odniesieniu do kart wydawcy, którego regulamin na to zezwala).

Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego już po zakończeniu etapu konsultacji społecznych zgłosiła propozycję włączenia do projektu przepisów regulujących w sposób szczegółowy opłaty pobierane przez agentów rozliczeniowych od akceptantów, w związku z przyjmowaniem płatności przy pomocy kart płatniczych (w tym *interchange fee*). Przepisy wprowadzałyby wymóg przejrzystości opłat mających odzwierciedlenie w rzeczywistych kosztach. Ponadto o maksymalnej wysokości opłat pobieranych przez agentów rozliczeniowych od akceptantów decydowałoby rozporządzenie wydane przez Ministra Finansów. Propozycje te nie zostały uwzględnione, z uwagi na obawę, iż próba regulacji tych istotnych kwestii w projekcie mogłyby znacznie opóźnić wejście w życie przepisów unijnych, ponadto nie mają związku z implementacją.

3. Wyniki analizy wpływu aktu normatywnego na:

- a) sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Objęcie nadzorem instytucji pieniądza elektronicznego i oddziałów zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego będzie wymagało zwiększenia rocznego budżetu Urzędu KNF, jak wynika z wyliczeń Urzędu KNF – o kwotę ponad 1,1 mln zł.

Wyliczenia (poniżej uszczegółowione) zostały oparte o ostrożne szacunki dotyczące rozmiaru poddanego projektowanej regulacji sektora rynku. Zgodnie z wstępną oceną KNF realizacja przez organ nadzoru zadań przewidzianych w projektowanej ustawie wiąże się z koniecznością zwiększenia zatrudnienia o docelowo 5 etatów (przede wszystkim pracowników bezpośrednio zaangażowanych w czynności nadzorcze, ale także pracowników zaplecza niezbędnego do prawidłowego realizowania funkcji nadzorczych: prawnego, informatycznego i administracyjnego). Na szacowane koszty nadzoru składają się zarówno koszty osobowe (wynagrodzenia, pochodne i narzuty), jak i wydatki bieżące oraz majątkowe przypadające na dodatkowe etaty. Szacowane koszty nadzoru określono na poziomie wydatków roku 2013.

	Średni roczny koszt na 1 etat	Liczba nowych etatów	SUMA
Koszty osobowe (wynagrodzenia, pochodne i narzuty)	127 tys. zł	5	635 tys. zł
Koszty bieżące i majątkowe	99 tys. zł	5	495 tys. zł
Koszty ogółem	226 tys. zł	5	1,13 mln zł

Projektowana ustawa przewiduje zastosowanie w odniesieniu do sektora usług płatniczych rozwiązań funkcjonującego w Polsce modelu finansowania nadzoru nad rynkiem finansowym. Analogicznie jak w przypadku kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, wydatki Urzędu KNF pokrywane będą z budżetu państwa i w całości równoważone wpłatami wnoszonymi przez podmioty nadzorowane działające w danym sektorze, w tym przypadku przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego. Należy zaznaczyć, że koszty nadzoru nad poszczególnymi sektorami rozliczane są odrębnie, a roczny koszt, który łącznie obciążą krajowe instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego będzie kosztem rzeczywistym poniesionym na nadzór nad tym sektorem w danym roku.

W związku z powyższym koszty związane z wprowadzeniem nadzoru nad instytucjami pieniądza elektronicznego i oddziałami zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego będą neutralne dla budżetu państwa, zwiększą natomiast, w stosunku do stanu obecnego, koszty funkcjonowania poszczególnych przedsiębiorców objętych obowiązkiem dokonywania wpłat. Koszty prowadzenia działalności przez objętych nadzorem przedsiębiorców wzrosną w przypadku instytucji pieniądza elektronicznego o kwotę nie większą niż wskazany w ustawie odsetek obrotów. Ustawa przewiduje upoważnienie dla Prezesa Rady Ministrów do określenia, w drodze rozporządzeń, terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat. Przepisy rozporządzeń określą w granicach maksimum ustawowego wysokość wskaźnika określającego rzeczywisty poziom kosztów nadzoru.

Niemniej jednak należy wskazać, że proponowana liczba nowych etatów powinna wynikać z odpowiedniej analizy, w tym powinna być powiązana z kosztami nadzoru. Liczba nowych etatów powinna być pochodną nowych obowiązków UKNF i proporcjonalna do faktycznego zapotrzebowania opartego na precyzyjnych wyliczeniach. Koszty nadzoru powinny być rozliczane w oparciu o rzeczywiste koszty poniesione na nadzór nad instytucjami pieniądza elektronicznego.

Należy ponadto wziąć pod uwagę, że dochodem, który będzie częścią środków przekazywanych z budżetu państwa na zadania nadzorcze UKNF, będą również opłaty o charakterze publicznoprawnym pobierane z tytułu udzielonych zezwoleń i wpisów do rejestru, określone w stosownym rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów przez instytucje pieniądza elektronicznego. Zgodnie z art. 132zf opłacie podlega też dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Należy podkreślić, że suma opłat dokonanych w danym roku przez instytucje pieniądza elektronicznego pomniejsza łączną kwotę należnych od tych instytucji zgodnie z art. 132ze projektu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Kwota dodatkowych dochodów z tytułu opłaty, należnej od zezwoleń, nie jest na chwilę obecną możliwa do oszacowania, ponieważ nie jest wiadoma liczba podmiotów, które wystąpią o udzielenie zezwolenia w Polsce (mogą to zrobić

w innym kraju – zależy to od siedziby osoby prawnej i wyboru jej założyciela w tym zakresie).

W art. 33 projektu, zgodnie z art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), określono limity wydatków finansowych wynikających z projektu dla budżetu państwa. Maksymalny limit wydatków obliczono, biorąc pod uwagę wydatki w latach 2013–2022. Obszarem, w którym przewidziane jest wystąpienie skutków finansowych, są wydatki organu nadzoru nad dostawcami usług płatniczych. Przyjęty został limit wydatków na jeden rok w kwocie 1,13 mln zł. Obliczenia limitu wydatków na każdy kolejny rok dokonano w oparciu o art. 50 w związku z art. 112a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Kwotę wskazaną w art. 33 zmienianej ustawy zwaloryzowano na kolejne lata, przyjmując – zgodnie z wytycznymi dotyczącymi wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw – jako wskaźnik waloryzacji, wskaźnik PKB dynamika realna. W art. 33 określono również mechanizm korygujący, który ma mieć zastosowanie w przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków.

b) rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy ułatwi podejmowanie i prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego, zatem umożliwi wejście na rynek nowym podmiotom, co w konsekwencji powinno spowodować wzrost liczby miejsc pracy.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane przepisy dotyczące funkcjonowania pieniądza elektronicznego i jego instytucji ułatwią dostęp do rynku pieniądza elektronicznego. Liberalizacja działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego w konsekwencji powinna doprowadzić do dalszego rozwoju rynku pieniądza elektronicznego oraz do zwiększenia efektywności całego systemu płatniczego, co z kolei powinno korzystnie wpłynąć na dynamikę wzrostu gospodarczego. Nowe kreatywne rozwiązania powinny sprzyjać rozwojowi innowacji, zwiększeniu szybkości realizacji płatności przez użytkowników pieniądza elektronicznego, a także przynieść inne korzyści, w tym konsumentom i innym uczestnikom życia

gospodarczego, przyczyniając się do dalszego rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Podstawowym celem projektu jest bowiem unowocześnienie i uproszczenie regulacji w zakresie pieniądza elektronicznego. Innowacyjne rozwiązania ułatwią podejmowanie i prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego, a tym samym doprowadzą do powstania rzeczywistej i skutecznej konkurencji pomiędzy uczestnikami rynku pieniądza elektronicznego oraz umożliwią szersze wykorzystanie potencjału pieniądza elektronicznego. Ponadto proponowane zmiany, poprzez popularyzację metod płatniczych będących alternatywą dla gotówki, sprzyjać będą rozwojowi obrotu bezgotówkowego, służącemu stymulowaniu wydatków konsumpcyjnych i wzrostu gospodarczego.

d) sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa może wywrzeć wpływ na rozwój regionalny w wyniku przyznania organom jednostek samorządu terytorialnego uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego, zgodnie z zapisem, iż wydawcą pieniądza elektronicznego mogą być organy administracji publicznej.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowana ustawa przewiduje zastosowanie do instytucji pieniądza elektronicznego istniejącego modelu finansowania nadzoru nad podmiotami rynku finansowego. Polega on na wnoszeniu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru przez instytucje nadzorowane. Mechanizm finansowania opiera się na zaliczkowym uiszczaniu należnej wpłaty, co zmniejsza bieżące obciążenia finansowe podmiotów nadzorowanych. Jednocześnie mechanizm ten skorelowany jest z sukcesywnym ponoszeniem przez KNF kosztów działalności. Koszty te pokrywane są z kolejnych transz wypłacanych z budżetu państwa i podlegają kompensacie przez wpłaty wnoszone przez podmioty nadzorowane. Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami, podstawą naliczania wpłat z tytułu kosztów nadzoru nad działalnością związaną z wydawaniem pieniądza elektronicznego będzie wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, pochodząca z wydawania pieniądza elektronicznego przez dany podmiot, na poziomie stawki 0,075% jako podstawowej dla pełnej działalności w zakresie usług płatniczych. Dochodem, który będzie częścią środków przeznaczonych na pokrycie kosztów nadzoru, będą również opłaty pobierane z tytułu udzielonych zezwoleń i wpisów do rejestru.

Koszty nadzoru nad poszczególnymi sektorami (banki, ubezpieczenia, fundusze emerytalne, rynek kapitałowy) rozliczane są odrębnie. Roczny koszt, który łącznie obciąża te podmioty, jest kosztem rzeczywistym, poniesionym na nadzór nad tym sektorem w danym roku.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:

projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw

TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ

Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konie cz ność wdrożeń T/N	Jedn red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 (1)	Przedmiot i zakres 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące prowadzenia działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego (...)	T	Art. 1 pkt 1	1) w art. 1: a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego, w tym:”, b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) warunki wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego;”, c) pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) zasady prowadzenia działalności przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym za pośrednictwem agentów, oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.”;	
Art. 1(2)	2. W tytule II niniejszej dyrektywy określono zasady odnoszące się do podejmowania i prowadzenia działalności oraz do nadzoru ostrożnościowego nad działalnością instytucji pieniądza elektronicznego.				
Art. 1 (1)	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące prowadzenia działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego, w którym to celu państwa członkowskie uznają następujące kategorie emitentów pieniądza elektronicznego:	T	Art. 1 pkt 4	4) w art. 4: a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) instytucja pieniądza elektronicznego;”, b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:	

- a) instytucje kredytowe określone w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE, w tym, zgodnie z prawem krajowym, ich oddział w rozumieniu art. 4 pkt 3 tej dyrektywy, jeżeli oddział ten znajduje się na terytorium Wspólnoty, a jego siedziba główna znajduje się poza Wspólnotą, zgodnie z art. 38 tej dyrektywy;
- b) instytucje pieniądza elektronicznego określone w art. 2 pkt 1 niniejszej dyrektywy, w tym, zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy i z prawem krajowym, ich oddział, w przypadku gdy taki oddział znajduje się na terytorium Wspólnoty, a jego siedziba główna znajduje się poza Wspólnotą;
- c) instytucje świadczące zyro pocztowe, które są uprawnione do emisji pieniądza elektronicznego zgodnie z prawem krajowym;
- d) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, jeżeli nie działają one w charakterze władz monetarnych lub innych organów publicznych;
- e) państwa członkowskie albo ich organy regionalne lub lokalne, jeżeli nie działają one w charakterze organów publicznych.

Art. 1 (3) 3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania N wszystkich lub niektórych przepisów tytułu II niniejszej dyrektywy wobec instytucji, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2006/48/WE, z wyjątkiem instytucji, o których mowa w tiret pierwszym i drugim tego artykułu.

„2a. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i jego wykupu może być wykonywana wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.

2b. Wydawcą pieniądza elektronicznego może być wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6–8, oraz:

- 1) oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do wydawania pieniądza elektronicznego oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego;
- 3) kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego.”

Art. 1 pkt 4 2b. Wydawcą pieniądza elektronicznego może być wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6–8, oraz:

- 1) oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do wydawania pieniądza elektronicznego oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego;
- 3) kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego.”

Opcja została zaimplementowana poprzez włączenie do katalogu wydawców pieniądza elektronicznego (bez konieczności spełniania wymogów ustanowionych w dyrektywie 2009/11/WE dla instytucji pieniądza elektronicznego) banków (w tym Banku Gospodarstwa Krajowego) oraz SKOK-ów.

Art. 1 (4) i (5) 4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wartości pieniężnej przechowywanej przy użyciu instrumentów objętych wyłączeniem, określonych w art. 3 lit. k) dyrektywy 2007/64/WE.

5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wartości pieniężnej wykorzystywanej do dokonywania transakcji płatniczych objętych wyłączeniem, określonych w art. 3 lit. l) dyrektywy 2007/64/WE.

Art. 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) "instytucja pieniądza elektronicznego" oznacza osobę prawną, której udzielono zezwolenia na emisję pieniądza elektronicznego na podstawie tytułu II;

2) "pieniądz elektroniczny" oznacza wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, stanowiącą prawo do roszczenia wobec emitenta, która jest emitowana w zamian za środki pieniężne w celu dokonywania transakcji płatniczych określonych w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2007/64/WE i akceptowana przez osoby fizyczne lub prawne inne niż emitent pieniądza elektronicznego;

T

Art. 6 pkt 11 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. Nr 199, poz. 1175 i Nr 291, poz. 1707).

pkt
11 i
12
uup

Art. 6 pkt 12 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. Nr 199, poz. 1175 i Nr 291, poz. 1707).

T

Art. 1 pkt 1 „10a) instytucja pieniądza elektronicznego – krajową instytucję pieniądza elektronicznego i unijną instytucję pieniądza elektronicznego;”,

Art. 1 pkt 2 15b) krajowa instytucja pieniądza elektronicznego – osobę prawną, która zgodnie z art. 132a ust. 1 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego;”,

„31a) unijna instytucja pieniądza elektronicznego - osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na wydawanie pieniądza elektronicznego;”,

j) po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:

„21a) pieniądz elektroniczny - wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, wydawaną, z obowiązkiem jej wykupu, w celu dokonywania transakcji płatniczych, akceptowaną przez podmioty inne niż wyłącznie wydawca pieniądza elektronicznego;”,

2b. Wydawcą pieniądza elektronicznego może być wyłącznie podmiot, o którym mowa w ust. 2 pkt 1–4 i 6–8, oraz:

3) "emitent pieniądza elektronicznego" oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, instytucje korzystające ze zwolnienia zgodnie z art. 1 ust. 3 oraz osoby prawne korzystające ze zwolnienia zgodnie z art. 9;

4) "średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu" oznacza średnią wartość całkowitej kwoty zobowiązań finansowych związanych z pieniądzem elektronicznym emitowanym na koniec każdego dnia kalendarzowego w ciągu poprzednich sześciu miesięcy kalendarzowych, obliczaną na pierwszy dzień kalendarzowy każdego miesiąca kalendarzowego i stosowaną do tego miesiąca kalendarzowego.

Art. 3 (1)

Ogólne zasady ostrożnościowe

1. Bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy, art. 5 i art. 10–15, art. 17 ust. 7 i art. 18–25 dyrektywy 2007/64/WE stosują się odpowiednio do instytucji pieniądza elektronicznego.

Art. 5 dyrektywy 2007/64/WE

Art. 10-12, 14

1) oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego;

2) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do wydawania pieniądza elektronicznego oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego;

3) kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają ją do wydawania pieniądza elektronicznego.”,

l) po pkt 27 dodaje się pkt 27a i 27b w brzmieniu:

„27a) średnia wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – ustalana na pierwszy dzień kalendarzowy każdego miesiąca średnią arytmetyczną sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich sześciu miesięcy kalendarzowych;

T

Art.

1

pkt

54

Art. 132a. 3. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 61 ust. 1 i przepisy wydane na podstawie art. 61 ust. 3, z tym że w programie działalności i planie finansowym podaje się również informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

4. Do wnioskodawcy i krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przepis art. 61 ust. 2 stosuje się odpowiednio..

Art. 132b. 2. Przepisy art. 64 ust. 1 pkt 2–4 i ust. 3 oraz art. 64a stosuje się odpowiednio, z tym że system zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, zawiera ponadto opis zasad postępowania ze środkami pieniężnymi otrzymywanymi w zamian za wydany pieniądz

elektroniczny zgodnie z art. 132n i opis procedur rozpatrywania skarg posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, zmiany zakresu usług płatniczych określonych w zezwoleniu, wygaśnięcia zezwolenia w związku z nieprowadzeniem działalności objętej tym zezwoleniem oraz do cofnięcia zezwolenia, a także do postępowania w sprawie wydania, zmiany, wygaśnięcia i cofnięcia zezwolenia stosuje się odpowiednio art. 61a–63, art. 65–67 i art. 69–71, z tym że rękojmia, o której mowa w art. 65 ust. 2 pkt 1, dotyczy również należytego zabezpieczenia interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego.

Art. 13

Art. 4. ust. 3. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego oraz ich oddziały i agenci tych podmiotów wykonujący działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, a także kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz ich oddziały podlegają wpisowi do rejestru krajowych instytucji płatniczych, krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i innych dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, zwanego dalej „rejestrem”.

55) tytuł działu VIII otrzymuje brzmienie:

„Rejestr krajowych instytucji płatniczych, krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i innych dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego.”;

56) w art. 133 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rejestr składa się z:

- 1) rejestru krajowych instytucji płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały,
- 2) rejestru kas oszczędnościowo-kredytowych obejmującego również ich oddziały,
- 3) rejestru biur usług płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały,
- 4) rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego obejmującego również ich agentów i oddziały,
- 5) rejestru oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego.”;

60) po art. 136 dodaje się art. 136a i art. 136b w brzmieniu:

„Art. 136a. Rejestr krajowych instytucji pieniądza elektronicznego zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
- 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest uprawniona, obejmujące:
 - a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, oraz jego zmiany,
 - b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1;
- 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wykonujących działalność agencyjną w zakresie świadczenia usług płatniczych, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału;
- 6) dane dotyczące wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego w innym państwie członkowskim, obejmujące:
 - a) wykaz państw, w których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego wydaje pieniądź elektroniczny lub świadczy usługi płatnicze;
 - b) dane określone w pkt 4 lub 5 dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w innym państwie członkowskim;
 - c) wykaz świadczonych usług płatniczych.

Art. 136b. Rejestr oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) adres oddziału;
- 3) dane dotyczące działalności związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego, obejmujące datę wydania zezwolenia,

o którym mowa w art. 132zk ust. 1, oraz jego zmiany.

Art. 15

Art. 132r. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego przekazuje KNF roczne sprawozdania finansowe i roczne skonsolidowane sprawozdania finansowe na zasadach określonych w art. 81, a także kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące dane określone w art. 83 ust. 1 pkt 1–4 oraz informacje o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1–3. Przepisy art. 82 i art. 83 ust. 2 oraz przepisy wydane na podstawie art. 83 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 17 ust. 7

Art. 132v. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych z prowadzoną działalnością objętą zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Przepisy art. 86 ust. 2–6 i art. 87 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji pieniądza elektronicznego doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją pieniądza elektronicznego;
- 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.

3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji; przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. KNF może zastosować środki określone w art. 132za ust. 1 i 2, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w ust. 1.

Art. 18

Art. 132w. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych i działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na

podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, jak za swoje własne działania. Przepisy art. 88 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 19

Art. 132l. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana przechowywać dokumenty związane z działalnością w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub ze świadczeniem usług płatniczych przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.

Art. 20 - 21

Art. 132z. 1. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych prowadzona przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, w tym przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego”.

2. Celem nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego jest:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1;
- 3) ochrona interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego.

3. Do nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 100, art. 101, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103 i art. 104.

4. KNF w ramach sprawowanego nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego może:

1) wydawać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zalecenia w zakresie:

a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009,

b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 132m ust. 8,

c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m,

d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymywanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,

e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników i posiadaczy pieniądza elektronicznego;

2) nakazać krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 132b ust. 1 i art. 132m.

5. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, mając na uwadze ochronę interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego i użytkowników.

Art. 132za. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja pieniądza elektronicznego nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 132z ust. 4

pkt 2 lub w art. 102 ust. 1 pkt 5, a także gdy działalność krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów posiadaczy pieniądza elektronicznego lub użytkowników, KNF może, z zastrzeżeniem ust. 3, zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1–3. Przepisy art. 105 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF może także:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na krajową instytucję pieniądza elektronicznego karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;
- 3) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1; przepisy art. 105 ust. 4 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 132i, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:

- 1) wydać instytucji pieniądza elektronicznego zalecenie, o którym mowa w art. 132z ust. 4 pkt 1 lit. a, dotyczące zaprzestania ich rozpowszechniania, przy czym nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i przepisów art. 105 ust. 1 pkt 1–3;
- 2) nakazać, w drodze decyzji, ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie; nakazując ogłoszenie sprostowania KNF może określić jego treść.

4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, KNF może nałożyć także w przypadku niewykonania nakazu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2.

5. Do nakładania kar, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:

- 1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
- 2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

9) w art. 11:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do zachowania tajemnicy zawodowej dotyczącej działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w charakterze dostawcy, a także działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego oraz działalności polegającej na świadczeniu

Art. 22

usług ściśle powiązanych z usługami płatniczymi lub wydawaniem pieniądza elektronicznego, są obowiązane:

- 1) osoby zarządzające oraz inne osoby wchodzące w skład organów statutowych dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego;
- 2) osoby pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku pracy;
- 3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego, inni przedsiębiorcy dokonujący wykupu lub prowadzący dystrybucję pieniądza elektronicznego oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 lub art. 132w ust. 1;
- 4) osoby lub podmioty pozostające w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze z podmiotem pozostającym z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku, o którym mowa w pkt 3.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Tajemnica zawodowa, w rozumieniu ust. 1, obejmuje informacje dotyczące użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego w związku ze świadczonymi mu usługami płatniczymi, wydawanym mu pieniądzem elektronicznym lub udzielonym mu kredytem zgodnie z art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3, w tym oznaczenie rachunku płatniczego użytkownika oraz stan tego rachunku, a także inne informacje związane z transakcjami płatniczymi oraz zawieranymi z użytkownikiem lub posiadaczem pieniądza elektronicznego umowami, jeżeli nieuprawnione ujawnienie takiej informacji mogłoby narazić na szkodę prawnie chroniony interes użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;

10) w art. 12 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) organowi sprawującemu nadzór lub kontrolę nad dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w związku z czynnościami podejmowanymi w zakresie nadzoru lub kontroli;”,

b) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) innym dostawcom, wydawcom pieniądza elektronicznego, użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego, w ramach świadczenia usług płatniczych lub wydawania pieniądza

elektronicznego, zgodnie z otrzymanym zleceniem płatniczym lub zawartą umową;

4) za wyrażoną na piśmie zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;

Art. 23

Jest zagwarantowane z uwagi na to że do decyzji KNF stosuje się KPA. Art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze stanowi, że do postępowania KNF stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 24

Art. 132zc. Do wykonywania nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego przepisy art. 108–112 stosuje się odpowiednio.

Art. 25

Art. 132x. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może, na terytorium innego państwa członkowskiego, prowadzić działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział lub w ramach działalności transgranicznej oraz wykonywać usługi płatnicze, wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, za pośrednictwem agenta, przez oddział, lub w ramach działalności transgranicznej.

2. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej albo, w formie pisemnej, o zamiarze wydawania pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru. Przepisy art. 92 ust. 2–5 oraz art. 93–95 stosuje się odpowiednio.

Art. 3 (2)

T

2. Instytucje pieniądza elektronicznego z wyprzedzeniem informują właściwe organy o wszelkich istotnych zmianach odnoszących się do środków przyjmowanych w celu ochrony środków pieniężnych otrzymywanych w zamian za wyemitowany pieniądz elektroniczny.

Art. 132c. 1. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio nabyć albo objąć akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie odpowiednio 10%, 20%, 30% lub 50% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, lub jeżeli na skutek nabycia albo objęcia akcji lub udziałów instytucja taka stałaby się jednostką zależną lub współzależną względem tego podmiotu, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić KNF o takim zamiarze.

Art. 3 (3)

T

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, która podjęła decyzję o nabyciu lub zbyciu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji, w rozumieniu art. 4 pkt 11 dyrektywy 2006/48/WE, instytucji pieniądza elektronicznego lub też o dalszym zwiększeniu lub zmniejszeniu, bezpośrednio lub pośrednio, takiego znacznego pakietu akcji, wskutek czego proporcja kapitału lub praw głosu osiągnęłaby, przekroczyła lub spadła poniżej 20 %, 30 % lub 50 % lub wskutek czego dana instytucja pieniądza elektronicznego stałaby się lub przestałaby być podmiotem zależnym danej osoby fizycznej lub prawnej, informuje właściwe organy o swoim zamiarze przed takim nabyciem, zbyciem, zwiększeniem lub zmniejszeniem.

Proponowany nabywca przekazuje właściwemu organowi informacje o wielkości pakietu, który zamierza nabyć, oraz odpowiednie informacje, o których mowa w art. 19a ust. 4 dyrektywy 2006/48/WE.

W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby, o których mowa w akapicie drugim, może okazać się niekorzystny z punktu widzenia ostrożnego i rzetelnego zarządzania daną instytucją, właściwe organy wyrażają sprzeciw lub podejmują inne odpowiednie środki w celu doprowadzenia do ustania tej sytuacji. Środki takie mogą obejmować nakazy, kary nakładane na członków kierownictwa lub zarządu lub na zawieszeniu korzystania z praw głosu wynikających z liczby akcji posiadanych przez akcjonariuszy lub danych członków.

Podobne środki mają zastosowanie do osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełnią określonego w niniejszym ustępie obowiązku wcześniejszego przekazania informacji.

Jeżeli pomimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia pakietu akcji, właściwe organy, niezależnie od wszelkich innych kar, które mają być zastosowane, przewidują zawieszenie praw głosu nabywcy, nieważność głosów oddanych, lub też możliwość unieważnienia tych głosów.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7–9, art. 25a ust. 1 i 2, art. 25c–25e i art. 25g ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio, z tym że przepisy dotyczące podmiotu dominującego, zależnego lub współzależnego, o których mowa w tych przepisach, stosuje się do jednostki dominującej, zależnej lub współzależnej.

3. W przypadku gdy podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest:

1) unijną instytucją pieniądza elektronicznego, unijną instytucją płatniczą, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, instytucją kredytową, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska, lub

2) jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku wobec unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, unijnej instytucji płatniczej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska

– przedstawia w zawiadomieniu odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności nazwę i siedzibę podmiotów, o których mowa w pkt 2, w stosunku do których jest jednostką dominującą lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku; jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w pkt 1 i 2, zawiadomienie zawiera stosowne oświadczenie w tym zakresie.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, KNF występuje na piśmie do właściwych organów nadzorczych o przekazanie informacji w zakresie określonym w art. 65 ust. 2, w celu ustalenia, czy zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 132e ust. 1 pkt 3.

5. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio zbyć znaczny pakiet akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub zbyć pakiet akcji lub udziałów, w wyniku czego nastąpiłby spadek poniżej 10%, 20%, 30% lub 50% jego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany powiadomić o tym zamiarze KNF. W przypadku gdy statut krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przewiduje uprzywilejowanie lub ograniczenie akcji lub udziałów co do prawa głosu, powiadomienie powinno również dotyczyć udziału w kapitale zakładowym w wysokości odpowiadającej wielkościom określonym w zdaniu pierwszym i odpowiadającej mu liczbie

głosów bez przywilejów i ograniczeń; przepisy art. 25 ust. 2, 3 i 7 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

Art. 132d. 1. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 132c ust. 1, przedstawia wraz z zawiadomieniem informacje:

1) pozwalające na identyfikację podmiotu składającego zawiadomienie oraz ustalenie tożsamości osób zarządzających jego działalnością oraz osób przewidzianych do objęcia funkcji osób zarządzających krajowej instytucji pieniądza elektronicznego – o ile podmiot składający zawiadomienie planuje zmiany w tym zakresie;

2) określone w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c dotyczące podmiotu składającego zawiadomienie oraz osób, o których mowa w pkt 1;

3) pozwalające na identyfikację krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w art. 132c ust. 1;

4) dotyczące działalności zawodowej, gospodarczej lub statutowej podmiotu składającego zawiadomienie i osób, o których mowa w pkt 1, a w szczególności przedmiotu tej działalności, zakresu i miejsca jej prowadzenia oraz dotychczasowego jej przebiegu, a także wykształcenia posiadanego przez podmiot składający zawiadomienie, będący osobą fizyczną, i osób, o których mowa w pkt 1;

5) dotyczące grupy, do której należy podmiot składający zawiadomienie, a w szczególności jej struktury, należących do niej podmiotów, prawnych i faktycznych powiązań kapitałowych, finansowych i osobowych z innymi podmiotami;

6) dotyczące sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu składającego zawiadomienie;

7) dotyczące działań zmierzających do nabycia albo objęcia akcji lub udziałów w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie poziomów określonych w art. 132c ust. 1, albo uzyskanie pozycji jednostki dominującej wobec krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, a w szczególności docelowego udziału w ogólnej liczbie głosów w organie stanowiącym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, związanych z tym udziałem uprawnień, sposobu i źródeł finansowania nabycia albo objęcia akcji lub udziałów, zawartych w związku z tymi działaniami umów oraz działania w porozumieniu z innymi podmiotami;

8) dotyczące zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do przyszłej działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w zakresie planów marketingowych, operacyjnych, finansowych oraz dotyczących organizacji i zarządzania;

9) dotyczące ewentualnych zobowiązań podmiotu składającego zawiadomienie w zakresie ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

2. Informacje w zakresie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, a także informacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c, nie są wymagane w odniesieniu do podmiotu składającego zawiadomienie i osób zarządzających jego działalnością, jeżeli podmiot składający zawiadomienie jest bankiem krajowym, instytucją kredytową, instytucją płatniczą, instytucją pieniądza elektronicznego, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, domem maklerskim, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności w państwie członkowskim, o ile okoliczność ta zostanie wykazana w zawiadomieniu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty, które należy załączyć do zawiadomienia w celu przedstawienia informacji określonych w ust. 1, mając na względzie zapewnienie proporcjonalności wymaganych informacji w zależności od zamierzonego wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Fakt prowadzenia innej działalności gospodarczej (kwalifikującej instytucję jako hybrydową) nie powinien zwalniać jej z obowiązków wynikających z przeciwdziałania koncentracji znacznego pakietu akcji we władaniu jednego podmiotu, by to obowiązki umożliwiały sprawowanie wobec hybrydowych instytucji nadzoru ostrożnościowego.

Art. 132e. Art. 132e. 1. KNF zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw co do nabycia lub objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, wskazanego w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 132c ust. 1, jeżeli:

1) podmiot składający zawiadomienie nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków w zawiadomieniu lub dokumentów i informacji załączanych do zawiadomienia,

2) podmiot składający zawiadomienie nie przekazał w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez KNF,

3) jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na możliwy niekorzystny wpływ podmiotu składającego zawiadomienie na tę instytucję lub z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu składającego zawiadomienie – przy czym przepisy art. 25h ust. 2 i 4–6 oraz art. 25i–25k ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF uwzględnia również podjęte zobowiązania podmiotu składającego zawiadomienie, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9.

3. W przypadku nabycia lub objęcia akcji lub udziałów:

1) z naruszeniem art. 132c ust. 1 albo

- 2) pomimo zgłoszenia przez KNF sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
 - 3) przed upływem terminu uprawniającego KNF do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, albo
 - 4) po wyznaczonym przez KNF terminie, o którym mowa w art. 25h ust. 5 ustawy – Prawo bankowe, na nabycie akcji lub udziałów w zakresie określonym w art. 132c ust. 1
– nie może być wykonywane prawo głosu z tych akcji lub udziałów.
4. Jeżeli skutkiem nabycia lub objęcia akcji w przypadkach, o których mowa w ust. 3, jest wykonywanie uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, osoby zarządzające krajową instytucją pieniądza elektronicznego powołane przez jednostkę dominującą lub będące członkami zarządu, prokurentami lub osobami pełniącymi kierownicze funkcje w jednostce dominującej nie mogą uczestniczyć w czynnościach z zakresu reprezentacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego; w przypadku gdy nie można ustalić, które osoby zarządzające zostały powołane przez jednostkę dominującą, powołanie organu odpowiedzialnego za zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego jest bezskuteczne od dnia uzyskania przez ten podmiot uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.
5. Uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podjęte z naruszeniem ust. 3 są nieważne, chyba że spełniają wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.
6. Czynności z zakresu reprezentacji krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podejmowane z udziałem osób zarządzających z naruszeniem ust. 4 są nieważne. Przepis art. 58 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się odpowiednio.
7. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 lub 4, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w wyznaczonym terminie.
8. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 7, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art.

105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

9. W przypadku gdy wymagają tego interesy użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego, a wnioskodawca wykaże, że nie zachodzi przesłanka, o której mowa w ust. 1 pkt 3, KNF może, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w drodze decyzji, wydanej na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, uchylić zakazy, o których mowa w ust. 3 lub 4. Do wniosku wnioskodawca dołącza informacje, o których mowa w art. 132d ust. 1.

Art. 132f. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania krajową instytucją pieniądza elektronicznego, z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu, który uzyskał bezpośrednio lub pośrednio prawo wykonywania głosu w jej organie stanowiącym na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 albo, wskutek nabycia lub objęcia akcji lub udziałów, stał się bezpośrednio lub pośrednio jednostką dominującą krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, lub z uwagi na możliwy wpływ tego podmiotu na tę instytucję, a w szczególności w przypadku stwierdzenia, że podmiot ten nie dochowuje podjętych zobowiązań, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9, KNF może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania prawa głosu z akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego posiadanych przez ten podmiot lub wykonywania uprawnień jednostki dominującej przysługujących temu podmiotowi. Przy dokonywaniu oceny przesłanki wydania tego zakazu art. 132e ust. 2 i przepisy art. 25h ust. 2 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

2. Uchwała organu stanowiącego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego jest nieważna, jeżeli przy jej podejmowaniu wykonano prawo głosu z akcji lub udziałów, w stosunku do których KNF wydał decyzję, o której mowa w ust. 1, chyba że uchwała spełnia wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. Prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały przysługuje również KNF. Przepisy art. 425 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli KNF wydał na podstawie ust. 1 decyzję w przedmiocie zakazu wykonywania uprawnień jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, przepisy art. 132e ust. 4 i 6 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji lub udziałów w

wyznaczonym terminie.

5. Jeżeli akcje lub udziały nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 4, KNF może nałożyć na akcjonariusza lub udziałowca krajowej instytucji pieniądza elektronicznego karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł lub cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1. Do nakładania kar przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

6. Na wniosek akcjonariusza, udziałowca lub jednostki dominującej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego KNF uchyla decyzję wydaną na podstawie ust. 1, jeżeli ustały okoliczności uzasadniające wydanie tej decyzji.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji lub udziałów na poziomach określonych w art. 132c ust. 1 lub wykonywanie uprawnień jednostki dominującej.

N

Państwa członkowskie mogą, całkowicie lub częściowo, zwolnić z obowiązków na mocy niniejszego ustępu w odniesieniu do instytucji pieniądza elektronicznego, które prowadzą co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w art. 6 ust. 1 lit. e), lub zezwolić swoim właściwym organom na odstąpienie od stosowania części lub całości tych obowiązków.

Opcja nieimplementowana.

Art. 3 (4)

4. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego na dystrybucję i wykup pieniądza elektronicznego za pośrednictwem osób fizycznych lub prawnych działających w ich imieniu.

T

Art. 132t. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może dokonywać wykupu lub prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów lub innych przedsiębiorców.

Art. 132x. 3. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zawiadamia KNF o zamiarze dokonywania wykupu lub prowadzenia dystrybucji pieniądza elektronicznego na terytorium innego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy. Przepisy art. 92 ust. 3–5 i art. 94 stosuje się odpowiednio.

4. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza dokonywać wykupu lub prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy;
- 2) nazwę (firmę) i siedzibę oraz adres krajowej instytucji

W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego zamierza prowadzić dystrybucję pieniądza elektronicznego w innym państwie członkowskim przy udziale takiej osoby fizycznej lub prawnej, stosuje ona procedurę ustanowioną w art. 25 dyrektywy 2007/64/WE.

Art. 3 (5) 5. Niezależnie od ust. 4, instytucje pieniądza elektronicznego nie mogą emitować pieniądza elektronicznego za pośrednictwem agentów. Instytucjom pieniądza elektronicznego zezwala się na świadczenie usług płatniczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), za pośrednictwem agentów jedynie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 17 dyrektywy 2007/64/WE

Art. 4 **Kapitał założycielski**
Państwa członkowskie wymagają od instytucji pieniądza elektronicznego posiadania, w czasie wydawania zezwolenia, kapitału założycielskiego, na który składają się pozycje określone w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE¹, wynoszącego nie mniej niż 350 000 EUR.

Art. 5 (1) **Fundusze własne**
1. Fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego, określone w art. 57–61, 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE, nie mogą być niższe od wyższej z kwot wymaganych zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu lub art. 4 niniejszej dyrektywy.

pieniądza elektronicznego;
3) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta lub innego przedsiębiorcy oraz siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
4) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
5) imiona i nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością agenta lub innego przedsiębiorcy;
6) wskazanie czynności, które krajowa instytucja pieniądza elektronicznego zamierza wykonywać na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, za pośrednictwem agenta lub innego przedsiębiorcy.

Art. 132s. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.
2. Przepisy art. 84 ust. 2, art. 85 i art. 90 stosuje się odpowiednio.

Art. 59p. Wydawanie pieniądza elektronicznego nie może następować za pośrednictwem agentów ani innych podmiotów.

T Art. 132b. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 132a ust. 1, może być wydane podmiotom posiadającym kapitał założycielski w wysokości co najmniej równoważności w walucie polskiej kwoty 350 000 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

T Art. 132m. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru działalności prowadzonej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i usług płatniczych oraz do rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia; przepisy art. 76 ust. 2 i 3 oraz art. 77 ust. 1 stosuje się odpowiednio.
2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:
1) minimalnej wysokości kapitału założycielskiego;

2. W odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a, niezwiązanej z emisją pieniądza elektronicznego, wymagane fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego oblicza się zgodnie z jedną z trzech metod (A, B lub C) określonych w art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/64/WE. Odpowiednią metodę określają właściwe organy zgodnie z przepisami krajowymi.

W odniesieniu do działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego wymagane fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego oblicza się zgodnie z metodą D określoną w ust. 3.

Instytucje pieniądza elektronicznego zawsze dysponują funduszami własnymi co najmniej równymi sumie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2.

2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących sumę:

- a) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego,
- b) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:

(...)

2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących sumę:

(...)

b) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, metodę obliczania kwoty, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b, uwzględniając, aby nie przekraczała ona 4% z jednej dwunastej całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego oraz biorąc pod uwagę rodzaj usług płatniczych, jakie może ona świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

Art. 132m. 2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:

(...)

2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących sumę:

a) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego,

art. 132m. 2. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego nie może być niższa odpowiednio od wyższej z wartości:

- 1) minimalnej wysokości kapitału założycielskiego;
- 2) minimalnej wysokości funduszy własnych stanowiących

Art. 5 (3) 3. Metoda D: Fundusze własne instytucji pieniądza elektronicznego na cele działalności polegającej na emisji pieniądza elektronicznego są równe co najmniej 2 % średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

4. W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi jakiegokolwiek rodzaju działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), niezwiązaną z emisją pieniądza elektronicznego, lub którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b)–e), a kwota pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest wcześniej znana, właściwe organy zezwalają tej instytucji pieniądza elektronicznego na obliczenie jej wymaganych funduszy własnych na podstawie reprezentatywnej części przeznaczanej na emisję pieniądza elektronicznego, pod warunkiem że taka reprezentatywna część może zostać rozsądnie oszacowana na podstawie danych historycznych i w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.

W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego nie prowadzi działalności dostatecznie długo, jej wymagane fundusze własne obliczane są na podstawie przewidywanej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wykazanej w planie biznesowym tej instytucji, z zastrzeżeniem wszelkich dostosowań tego planu wymaganych przez właściwe organy.

Art. 5(5) 5. Na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji

sumę:

a) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego,

b) kwoty funduszy własnych przeznaczonych na działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

Art. 132m. 4. Kwota funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, nie może być niższa od 2% średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

Art. 132m. 5. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność, w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 132j ust. 1 pkt 1–3 i ust. 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na obliczenie kwoty funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

6. W przypadku krajowych instytucji pieniądza elektronicznego rozpoczynających działalność w okresie pierwszych 6 miesięcy jej prowadzenia kwotę funduszy własnych, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a, oblicza się na podstawie wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu określonej w programie działalności i planie finansowym, zgodnie z art. 132a ust. 3 oraz wynikającej z wydania pieniądza elektronicznego.

Art. 132m. 8. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji

pieniądza elektronicznego, właściwe organy mogą wymagać od instytucji pieniądza elektronicznego posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania odpowiedniej metody zgodnie z ust. 2, lub pozwolić instytucji pieniądza elektronicznego na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania odpowiedniej metody zgodnie z ust. 2.

Art. 5(6) 6. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych:

a) w przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego należy do tej samej grupy co inna instytucja pieniądza elektronicznego, instytucja kredytowa, instytucja płatnicza, przedsiębiorstwo inwestycyjne, spółka zarządzająca aktywami lub zakład ubezpieczeń bądź reasekuracji;

b) w przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi rodzaje działalności inne niż emisja pieniądza elektronicznego.

Art. 5 (7) 7. W przypadku gdy spełnione są warunki określone w art. 69 dyrektywy 2006/48/WE, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu ust. 2 i 3 niniejszego artykułu wobec instytucji pieniądza elektronicznego objętych skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE.

Art. 6 (1) **Rodzaje działalności**

1. Oprócz emisji pieniądza elektronicznego, instytucje pieniądza elektronicznego uprawnione są do prowadzenia następujących rodzajów działalności:

pieniądza elektronicznego:

1) zażądać od krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie wyższej niż 120% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7;

2) zezwolić krajowej instytucji pieniądza elektronicznego na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie niższej niż 80% kwoty, która stanowiłaby sumę kwot obliczonych zgodnie z ust. 4–6 i zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7.

T Art. 132m. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru działalności prowadzonej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i usług płatniczych oraz do rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia; przepisy art. 76 ust. 2 i 3 oraz art. 77 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

N Opcja nieimplementowana

Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Takie rozwiązanie przyjęto także podczas prac dotyczących transpozycji dyrektywy 2007/64/WE po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów - analogiczna opcja nie została uwzględniona.

T Art. 132j. 1. Instytucja pieniądza elektronicznego oprócz działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych może:

1) świadczyć usługi dodatkowe ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego i świadczeniem usług płatniczych,

a) świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku do dyrektywy 2007/64/WE;

b) udzielania kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w pkt 4, 5 lub 7 załącznika do dyrektywy 2007/64/WE, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w art. 16 ust. 3 i 5 tej dyrektywy;

c) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych w odniesieniu do emitowania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych, o których mowa w lit. a);

d) prowadzenie systemów płatności określonych w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2007/64/WE, bez uszczerbku dla art. 28 tej dyrektywy;

e) działalności gospodarczej innej niż emisja pieniądza elektronicznego, z uwzględnieniem mającego zastosowanie prawa wspólnotowego i krajowego.

Kredytu, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie udziela się ze środków otrzymanych w zamian za pieniądz elektroniczny i przechowywanych zgodnie z art. 7 ust. 1.

Art. 6 (2) 2. Instytucje pieniądza elektronicznego nie przyjmują od T ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE.

takie jak;

a) usługi wymiany walut,

b) usługi bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej,

c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;

2) prowadzić systemy płatności;

3) prowadzić inną działalność gospodarczą.

2. Świadczenie przez instytucję pieniądza elektronicznego usługi przeliczenia waluty w ramach wydania pieniądza elektronicznego lub wykonania transakcji płatniczej nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe.

3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja pieniądza elektronicznego może udzielać kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3, wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3–5 i pkt 7, oraz pod warunkiem że pożyczka ta nie jest udzielana:

1) na okres dłuższy niż 12 miesięcy;

2) ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.

Art. 1 „Art. 7. 1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje T płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza 1 elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza 8, 26 elektronicznego w związku ze świadczeniem usług płatniczych oraz w zamian za wydawany pieniądz elektroniczny nie stanowią depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 726 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.5)).

2. Instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe.

Art. 6 (3) 3. Wszelkie środki otrzymywane przez instytucje T
pieniądza elektronicznego od posiadacza pieniądza
elektronicznego są niezwłocznie wymieniane na
pieniądz elektroniczny. Takie środki nie stanowią
depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków
otrzymywanych od ludności w rozumieniu art. 5
dyrektywy 2006/48/WE.

Art.6 (4) 4. Artykuł 16 ust. 2 i 4 dyrektywy 2007/64/WE ma T
zastosowanie do środków pieniężnych otrzymywanych
na działalności, o których mowa w ust. 1 lit. a)
niniejszego artykułu, niezwiązanych z działalnością
polegającą na emisji pieniądza elektronicznego.

Art. 7 (1) **Wymogi ochronne** T

1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji
pieniądza elektronicznego ochrony środków
pieniężnych otrzymanych w zamian za wyemitowany
pieniądz elektroniczny, zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2
dyrektywy 2007/64/WE. Środki pieniężne otrzymane
w formie płatności przez instrument płatniczy nie
muszą być chronione do chwili, gdy zostaną zapisane
na dobro rachunku płatniczego instytucji pieniądza
elektronicznego lub w inny sposób udostępnione
instytucji pieniądza elektronicznego zgodnie z
wymogami dotyczącymi czasu wykonania
określonymi w dyrektywie 2007/64/WE, w

Art. 59j. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany
niezwłocznie wydać pieniądz elektroniczny według wartości
nominalnej z chwili otrzymania środków pieniężnych
przeznaczonych na ten cel.

Art. 7. 4. Środki pieniężne otrzymywane w zamian za wydawany
pieniądz elektroniczny nie mogą być oprocentowane ani nie
mogą przynosić posiadaczowi pieniądza elektronicznego
żadnych innych pożytków uzależnionych od okresu posiadania
pieniądza elektronicznego.

Art. 7. 1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje
płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza
elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji pieniądza
elektronicznego w związku ze świadczeniem usług płatniczych
oraz w zamian za wydawany pieniądz elektroniczny nie stanowią
depozytu ani innych środków pieniężnych podlegających
zwrotowi w rozumieniu art. 726 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964
r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.5)).
2. Instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje
pieniądza elektronicznego oraz oddziały zagranicznych instytucji
pieniądza elektronicznego nie mogą prowadzić działalności
polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków
pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy –
Prawo bankowe.
3. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym w instytucji
płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą
być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych
pożytków użytkownikowi.

Art. 132n. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest
obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w
zamian za wydany pieniądz elektroniczny z zastosowaniem
następujących zasad:
1) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz
elektroniczny nie są w żadnym momencie podczas
przechowywania łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi
przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego z innego
tytułu;
2) środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz
elektroniczny są:
a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku
bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub
oddziale banku zagranicznego lub

stosownych przypadkach. W każdym przypadku takie środki pieniężne zostają objęte ochroną nie później niż w terminie pięciu dni roboczych, określonych w art. 4 pkt 27 tej dyrektywy, po emisji pieniądza elektronicznego.

b) inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki są objęte ochroną w sposób określony w art. 78 ust. 2; przepisy art. 78 ust. 3–8 stosuje się odpowiednio, z tym że umowa, o której mowa w art. 78 ust. 2, obejmuje zwrot wpłat wniesionych przez stronę umowy o wydanie pieniądza elektronicznego na poczet wydania pieniądza elektronicznego w przypadku jego niewydania w wysokości odpowiadającej wartości wniesionej wpłaty, do wysokości niewydanego pieniądza elektronicznego.

3. Środki pieniężne otrzymane w zamian za wydany pieniądz elektroniczny przy użyciu instrumentu płatniczego podlegają ochronie od momentu, w którym zostaną postawione do dyspozycji instytucji pieniądza elektronicznego, nie później jednak niż w terminie 5 dni roboczych od dnia, w którym pieniądz elektroniczny został wydany.

4. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego niezwłocznie informuje KNF o wszelkich istotnych zmianach w sposobie ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny.

Art. 7 (2) 2. Na użytek ust. 1 bezpieczne, obciążone niskim T
ryzykiem aktywa są pozycjami aktywów należącymi do jednej z kategorii określonych w tabeli 1 w pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych [10], w przypadku których narzut kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego nie przekracza 1,6 %, jednak z wyłączeniem innych pozycji o obniżonym ryzyku określonych w pkt 15 tego załącznika.

Na użytek ust. 1 bezpieczne, obciążone niskim ryzykiem aktywa są również jednostkami uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) inwestujących wyłącznie w aktywa wymienione w akapicie pierwszym.

W wyjątkowych okolicznościach i przy odpowiednim T
uzasadnieniu właściwe organy mogą, na podstawie oceny bezpieczeństwa, okresu zapadalności, wartości lub innych czynników ryzyka dotyczących aktywów

Art. 132o. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, kategorie aktywów, o których mowa w art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz maksymalną część środków pieniężnych, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów, mając na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych posiadaczy pieniądza elektronicznego, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego związanego z tymi aktywami.

Opcja zaimplementowana poprzez uwzględnienie opinii KNF przy wydawaniu rozporządzenia.

wymienionych w akapicie pierwszym i drugim, określić, które z tych aktywów nie stanowią bezpiecznych, obciążonych niskim ryzykiem aktywów na użytek ust. 1.

Art. 7(3) 3. Artykuł 9 dyrektywy 2007/64/WE ma zastosowanie T
do instytucji pieniądza elektronicznego w przypadku działalności, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a niniejszej dyrektywy, niezwiązanej z działalnością polegającą na emisji pieniądza elektronicznego.

Art. 132q. Jeżeli krajowa instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych, jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy na poczet wykonania transakcji płatniczych na zasadach określonych dla krajowych instytucji płatniczych. Przepisy art. 78 i art. 80 oraz przepisy wydane na podstawie art. 79 stosuje się odpowiednio.

W celu zapewnienia spójności z ustawą o usługach płatniczych (podejście do opcji z dyrektywy PSD) opcja narodowa określona w art. 9 ust. 4 dyrektywy 2007/64/WE, do którego odsyła art. 7 ust. 3 dyrektywy 2009/11/WE opcja nie została zaimplementowana (celem większej ochrony użytkowników, bez względu na wartość pieniądza elektronicznego znajdującego się na instrumencie płatniczym).

Art. 7(4) 4. Na użytek ust. 1 i 3, państwa członkowskie lub ich N
właściwe organy mogą zgodnie z przepisami krajowymi określić metodę wykorzystywaną przez instytucje pieniądza elektronicznego do ochrony środków pieniężnych.

Art. 132n i 132q (jak wyżej)

Opcja została zaimplementowana w celu zapewnienia spójności z podejściem do analogicznej opcji podczas implementacji dyrektywy PSD w stosunku do krajowych instytucji płatniczych oraz w celu wprowadzenia skutecznej ochrony środków pieniężnych.

Art. 8 (1) **Stosunki z państwami trzecimi**

1. Państwa członkowskie nie stosują wobec oddziału T
instytucji pieniądza elektronicznego mającego swoją siedzibę główną poza Wspólnotą, rozpoczynającego lub prowadzącego swoją działalność, przepisów, z których wynika jego uprzywilejowane traktowanie w porównaniu z instytucją pieniądza elektronicznego mającą swoją siedzibę główną we Wspólnocie.

Art. 132zh. 1. Prowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego przez oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego wymaga uzyskania zezwolenia KNF.

2. Do oddziałów zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, z uwzględnieniem art. 132zi i art. 132zj.

Art. 8 (2) 2. Właściwe organy powiadamiają Komisję o T
wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom instytucji pieniądza elektronicznego mających swoją

Art. 132zk. KNF zawiadamia Komisję Europejską o wszystkich zezwoleniach udzielonych oddziałom zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.

siedzibę główną poza Wspólnotą.

Art. 8 (3) 3. Bez uszczerbku dla ust. 1, Wspólnota może zgodzić się, na mocy umów zawartych z co najmniej jednym państwem trzecim, na stosowanie przepisów, które zapewniają oddziałom instytucji pieniądza elektronicznego mających swoją siedzibę główną poza Wspólnotą identyczne traktowanie w całej Wspólnocie.

N

Nie wymaga implementacji

Art. 9 **Wyłączenia fakultatywne**

1. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania lub zezwolić swoim właściwym organom na odstąpienie od stosowania całości lub części procedur i warunków określonych w art. 3, 4, 5 i 7 niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla art. 20, 22, 23 i 24 dyrektywy 2007/64/WE, oraz zezwolić na wpis osób prawnych do rejestru instytucji pieniądza elektronicznego, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:

a) ogół działalności gospodarczej generuje średnią wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nieprzekraczającą limitu określonego przez państwo członkowskie, jednak w każdym razie nie wyższą niż 5 000 000 EUR; oraz

b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu albo za inne przestępstwa finansowe.

W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi jakiegokolwiek rodzaju działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), niezwiązaną z emisją pieniądza elektronicznego, lub którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b)–e), a kwota pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest wcześniej znana, właściwe organy zezwalają tej instytucji pieniądza elektronicznego na stosowanie lit.

a) pierwszego akapitu na podstawie reprezentatywnej części przeznaczanej na emisję pieniądza

N

Art. 73a. 1. Krajowa instytucja płatnicza posiadająca kapitał założycielski w wysokości nie niższej niż równowartość w walucie polskiej kwoty 125 000 euro, jest uprawniona do wydawania pieniądza elektronicznego. Krajowa instytucja płatnicza wydająca pieniądź elektroniczny może również świadczyć usługi ściśle powiązane z jego wydawaniem.

2. Krajowa instytucja płatnicza może wydawać pieniądź elektroniczny wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF, w formie pisemnej, zawiadomienie o zamiarze prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, wraz z:

1) wnioskiem o wpis do rejestru informacji o wydawaniu pieniądza elektronicznego;

2) uzupełnieniem programu działalności i planu finansowego, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, o informację o planowanej średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu na pozostały okres objęty tym programem i planem; informację taką przedstawia się także w programach działalności i planach finansowych na kolejne okresy

5. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza prowadzi działalność w zakresie usług płatniczych niezwiązanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego albo działalność, o której mowa w art. 74 ust. 1 i 3, a wartość pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu nie jest znana z wyprzedzeniem, KNF wyraża zgodę na jej obliczenie na podstawie reprezentatywnej części zobowiązań finansowych, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną część zobowiązań finansowych można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.

W projekcie opcja ta została zaimplementowana poprzez umożliwienie świadczenia usług wydawania pieniądza elektronicznego w ograniczonym zakresie, przewidzianym w tej opcji, przez krajowe instytucje płatnicze przy limicie średniej wartości pieniądza elektronicznego w obiegu - 5 mln euro (art. 73a ustawy o usługach płatniczych) Przyjęcie tej opcji jest motywowane potrzebą rozwoju usługi wydawania pieniądza elektronicznego, a decyzja o przyznaniu takich uprawnień podmiotom, które świadczą już inne usługi płatnicze, wydaje się najwłaściwszą z punktu widzenia bezpieczeństwa i ochrony użytkowników.

elektronicznego, pod warunkiem że taka reprezentatywna część może zostać rozsądnie oszacowana na podstawie danych historycznych i w sposób satysfakcjonujący właściwe organy. W przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego nie prowadzi działalności dostatecznie długo, spełnienie tego wymogu jest oceniane na podstawie przewidywanej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wykazanej w planie biznesowym wnioskodawcy, z zastrzeżeniem wszelkich dostosowań tego planu wymaganych przez właściwe organy.

Państwa członkowskie mogą też postanowić, że przyznawanie wyłączeń fakultatywnych zgodnie z niniejszym artykułem będzie uzależnione od dodatkowego wymogu dotyczącego maksymalnej kwoty przechowywanej w instrumencie płatniczym lub na rachunku płatniczym konsumenta służącym przechowywaniu pieniądza elektronicznego.

Osoba prawna zarejestrowana zgodnie z niniejszym ustępem może świadczyć usługi płatnicze niezwiązane z pieniądzem elektronicznym emitowanym zgodnie z niniejszym artykułem, tylko gdy spełnione są warunki określone w art. 26 dyrektywy 2007/64/WE.

2. Osoba prawna zarejestrowana zgodnie z ust. 1 zobowiązana jest do posiadania siedziby w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.

3. Osobę prawną zarejestrowaną zgodnie z ust. 1 traktuje się jako instytucję pieniądza elektronicznego. Nie stosuje się jednak do niej art. 10 ust. 9 i art. 25 dyrektywy 2007/64/WE.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że osoba prawna zarejestrowana zgodnie z ust. 1 może prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 6 ust. 1.

5. Osoba prawna, o której mowa w ust. 1:

a) zgłasza właściwym organom każdą zmianę swojej sytuacji istotną ze względu na warunki określone w ust. 1; oraz

b) co najmniej raz do roku, w terminie określonym

Art. 73e. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana do ochrony środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydany pieniądz elektroniczny na zasadach określonych w art. 132m.

Opcja z akapitu trzeciego nie została zaimplementowana

Art. 73a. 2. Krajowa instytucja płatnicza może wydawać pieniądz elektroniczny wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Opcja z ust. 4 nie została zaimplementowana

Art. 73b. 1. Krajowa instytucja płatnicza, która wydaje pieniądz elektroniczny, jest obowiązana przekazywać KNF informację o:
1) średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu – w terminie do piętnastego dnia każdego miesiąca, na który jest ustalana;

Opcja o której mowa w art. 9 ust. 1 akapit trzeci nie została zaimplementowana celem rozwoju pieniądza elektronicznego (niewprowadzanie fakultatywnych ograniczeń jest motywowane również tym, że uprawnionymi do wydawania pieniądza elektronicznego na podstawie art. 9 są podmioty, które z tytułu świadczenia usług płatniczych muszą spełniać wiele wymogów i w związku z tym zapewnia to pewien stopień bezpieczeństwa)

Opcja z art. 9 ust. 4 nie została zaimplementowana, gdyż skorzystanie z opcji z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE polegać ma na przyznaniu uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego podmiotom już uprawnionym do świadczenia innych usług płatniczych (biurom usług płatniczych i krajowym instytucjom płatniczym) Odebranie im możliwości prowadzenia działalności, do których są uprawnione na mocy

przez właściwe organy, składa sprawozdanie dotyczące średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu.

6. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki określone w ust. 1, 2 i 4, dana osoba prawna występowała o udzielenie zezwolenia w terminie 30 dni kalendarzowych zgodnie z art. 3. Zgodnie z art. 10 zakazuje się emisji pieniądza elektronicznego każdej takiej osobie, która nie wystąpiła w tym okresie o udzielenie zezwolenia

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy były wystarczająco uprawnione do sprawdzania stałego przestrzegania wymogów określonych w niniejszym artykule.

8. Niniejszego artykułu nie stosuje się w odniesieniu do przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub krajowych przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy.

9. W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta ze zwolnienia przewidzianego w ust. 1, powiadamia ono odpowiednio Komisję do dnia 30 kwietnia 2011 r. Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o wszelkich późniejszych zmianach. Ponadto państwo członkowskie informuje Komisję o liczbie osób prawnych, których to dotyczy, oraz, corocznie, o całkowitej kwocie pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wyemitowanego na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, o czym mowa w ust. 1.

2) całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez tę instytucję, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego – w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego.

wydanego już zezwolenia/wpisu do rejestru, skutkowałyby odebraniem uprawnienia nabytego wcześniej.

Art. 73c. 1. W przypadku przekroczenia kwoty, o której mowa w art. 73a ust. 4, krajowa instytucja płatnicza traci uprawnienie do wydawania pieniądza elektronicznego z upływem 30 dni od ostatniego dnia okresu, w którym nastąpiło przekroczenie.

2. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, krajowa instytucja płatnicza wystąpi o zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, o którym mowa w art. 132a ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. Krajowa instytucja płatnicza jest jednak obowiązana do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego do wymogu, o którym mowa w art. 73a ust. 4, w terminie 3 miesięcy od końca okresu w którym nastąpiło przekroczenie. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, lub umorzenia postępowania, termin utraty uprawnienia do wydawania pieniądza elektronicznego biegnie od dnia wydania decyzji o odmowie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1, bądź o umorzeniu postępowania.

Art. 73b. 2. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczącego przekazania informacji o średniej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu przekraczającej kwotę określoną w art. 73a ust. 4, KNF może nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 73e. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie krajowych instytucji płatniczych wydających pieniądź elektroniczny oraz o całkowitej wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, wydanego przez te instytucje, według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego.

Art. 10	<p>Zakaz emisji pieniądza elektronicznego</p> <p>Bez uszczerbku dla art. 18, państwa członkowskie zakazują emisji pieniądza elektronicznego osobom fizycznym lub prawnym, które nie są emitentami pieniądza elektronicznego.</p>	T	<p>Art. 4. 2a. Działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i jego wykupu może być wykonywana wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.</p>
			<p>4</p>
			<p>6. Określenie „wydawanie pieniądza elektronicznego” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez wydawców pieniądza elektronicznego.</p>
			<p>7. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia „instytucja pieniądza elektronicznego” są instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego.</p>
Art. 11 (1)	<p>Emisja i możliwość wykupu</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby emitenci pieniądza elektronicznego emitowali pieniądz elektroniczny według wartości nominalnej w chwili otrzymania środków pieniężnych.</p>	T	<p>Art. 59j. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany niezwłocznie wydać pieniądz elektroniczny według wartości nominalnej z chwili otrzymania środków pieniężnych przeznaczonych na ten cel.</p>
			<p>1</p>
			<p>pkt 26</p>
Art. 11 (2)	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek posiadacza pieniądza elektronicznego emitenci pieniądza elektronicznego umożliwiali, w każdym czasie i według wartości nominalnej, wykup wartości pieniężnej posiadanego pieniądza elektronicznego.</p>	T	<p>Art. 59l. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany umożliwić, na żądanie posiadacza pieniądza elektronicznego, wykup pieniądza elektronicznego w każdym czasie, według wartości nominalnej..</p>
Art. 11 (3)	<p>3. Umowa między emitentem pieniądza elektronicznego a posiadaczem pieniądza elektronicznego jasno i wyraźnie określa warunki wykupu, w tym wszelkie związane z nim koszty, a posiadacz pieniądza elektronicznego jest informowany o tych warunkach przed jakimkolwiek wiążącym zawarciem umowy lub przyjęciem oferty.</p>	T	<p>Art. 59k. 1. Umowa o wydanie pieniądza elektronicznego powinna określać warunki dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego, w tym opłaty za jego wykup, jednoznacznie i w sposób zrozumiały.</p>
			<p>2. Wydawca pieniądza elektronicznego jest obowiązany dostarczyć jednoznaczną i zrozumiałą informację o warunkach dokonywania wykupu pieniądza elektronicznego nie później niż przy złożeniu propozycji zawarcia umowy.</p>
Art. 11 (4)	<p>4. Wykup może podlegać opłatom jedynie, gdy jest to przewidziane w umowie zgodnie z ust. 3, i tylko w następujących przypadkach:</p>	T	<p>Art. 59m. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego może pobierać opłatę za wykup pieniądza elektronicznego jedynie w przypadku, gdy przewiduje to umowa, a ponadto:</p>
	<p>a) w przypadku gdy wniosek o wykup jest składany przed wygaśnięciem umowy;</p>		<p>1) w umowie wskazana została data jej wygaśnięcia, a posiadacz pieniądza elektronicznego rozwiązał umowę przed tą datą;</p>
	<p>b) w przypadku gdy w umowie przewidziana jest</p>		

data jej wygaśnięcia, a posiadacz pieniądza elektronicznego rozwiązuje umowę przed tą datą; lub

c) w przypadku gdy wniosek o wykup składany jest ponad rok po dacie wygaśnięcia umowy.

Wszelkie takie opłaty są proporcjonalne i współmierne do rzeczywistych kosztów poniesionych przez emitenta pieniądza elektronicznego.

2) posiadacz pieniądza elektronicznego wystąpił z żądaniem wykupu pieniądza elektronicznego w całości przed wygaśnięciem umowy lub po upływie roku od dnia jej wygaśnięcia.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć kosztów ponoszonych przez wydawcę pieniądza elektronicznego w związku z umożliwianiem wykupu.

Art. 11 (5) 5. W przypadku gdy wniosek o wykup jest składany przed wygaśnięciem umowy, posiadacz pieniądza elektronicznego może zażądać wypłaty pieniądza elektronicznego w całości lub w części.

T

Art. 59l. 3. Posiadacz pieniądza elektronicznego może zażądać wykupu pieniądza elektronicznego:

1) przed wygaśnięciem umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości lub w części;

2) po wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 59k ust. 1 – w całości.

Art. 11 (6) 6. W przypadku gdy wniosek o wypłatę jest składany przez posiadacza pieniądza elektronicznego w okresie do roku po dacie wygaśnięcia umowy:

T

Art. 59l. 3. Posiadacz pieniądza elektronicznego może zażądać wykupu pieniądza elektronicznego:

(...)

2) po wygaśnięciu umowy, o której mowa w art. 59k – w całości.

a) wypłacie podlega całkowita wartość pieniężna pieniądza elektronicznego;

b) w przypadku gdy instytucja pieniądza elektronicznego prowadzi jeden lub więcej rodzajów działalności wymienionych w art. 6 ust. 1 lit. e) oraz nie jest wiadomo wcześniej, jaka część środków pieniężnych ma zostać wykorzystana jako pieniądz elektroniczny, wypłacie podlegają wszystkie środki, których żąda posiadacz pieniądza elektronicznego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego prowadzi również działalność gospodarczą inną niż działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego lub świadczenia usług płatniczych i świadczenia usług dodatkowych ściśle powiązanych z taką działalnością lub inną niż prowadzenie systemów płatności lub udzielanie pożyczek służących wykonaniu transakcji płatniczej w związku z wykonywaniem usług płatniczych i nie może określić, jaka część przekazanych mu środków pieniężnych miała być wykorzystana na wydanie pieniądza elektronicznego, wypłacie podlegają wszystkie środki pieniężne objęte żądaniem użytkownika w kwocie nieobjętej wcześniej złożonymi zleceniami płatniczymi użytkownika.

Art. 11 (7) 7. Niezależnie od ust. 4, 5 i 6, prawa do wykupu przysługujące osobom innym niż konsumenci, przyjmującym pieniądz elektroniczny, podlega ustaleniu umownemu między emitentami pieniądza elektronicznego a tymi osobami

T

Art. 59n. Wydawca pieniądza elektronicznego oraz podmiot niebędący konsumentem, który akceptuje pieniądz elektroniczny, mogą ustalić warunki wykupu pieniądza elektronicznego inne niż określone w art. 59l ust. 3 i 4 oraz art. 59m ust. 1 i 2.

Art. 12	<p style="text-align: center;">Zakaz stosowania odsetek</p> <p>Państwa członkowskie zakazują oferowania odsetek lub jakichkolwiek innych korzyści związanych z długością okresu, w jakim posiadacz pieniądza elektronicznego posiada pieniądz elektroniczny</p>	T	<p>Art. 7. 3. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym w instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków użytkownikowi.</p>
Art. 13	<p style="text-align: center;">Pozasądowe procedury wnoszenia skarg i rozstrzygnięcie sporów</p> <p>Bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy, rozdział 5 tytułu IV dyrektywy 2007/64/WE stosuje się odpowiednio do emitentów pieniądza elektronicznego w zakresie ich obowiązków wynikających z niniejszego tytułu.</p>	T	<p>Istnieje odpowiedni przepis (art. 18) w ustawie z 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119 ze zm.)</p>
Art. 14	<p style="text-align: center;">Środki wykonawcze</p> <p>1. Komisja może przyjąć środki konieczne do aktualizacji przepisów niniejszej dyrektywy w celu uwzględnienia inflacji lub postępu technologicznego i zmian rynkowych. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 2.</p> <p>2. Komisja przyjmuje środki w celu zapewnienia spójnego stosowania wyłączeń, o których mowa w art. 1 ust. 4 i 5. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 2.</p>	N	<p>Nie wymaga implementacji</p>
Art. 15	<p style="text-align: center;">Procedura komitetowa</p> <p>1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Płatności ustanowiony zgodnie z art. 85 dyrektywy 2007/64/WE.</p> <p>2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.</p>		<p>Nie wymaga implementacji</p>

Art. 16

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla art. 1 ust. 3, art. 3 ust. 3 akapit szósty, art. 5 ust. 7, art. 7 ust. 4, art. 9 i art. 18 ust. 2, oraz w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa przewiduje harmonizację, państwa członkowskie nie utrzymują ani nie wprowadzają przepisów innych niż przepisy określone w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby emitenci pieniądza elektronicznego nie stosowali na niekorzyść posiadaczy pieniądza elektronicznego odstępstw od przepisów krajowych przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy lub odpowiadających przepisom niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przypadków, gdy taka możliwość została w niej wyraźnie przewidziana.

Nie wymaga implementacji

Nie wymaga implementacji

Art. 17

Przegląd

Do dnia 1 listopada 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz jej skutków, w szczególności w zakresie stosowania wymogów ostrożnościowych dla instytucji pieniądza elektronicznego, dołączając w stosownych przypadkach propozycję jej przeglądu.

N

Nie wymaga implementacji

Art. 18 (1)

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego, które podjęły – przed dniem 1 listopada 2012 r. – działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2000/46/WE w państwie członkowskim, w którym mają swoją siedzibę główną, na kontynuowanie tej działalności w tym państwie członkowskim lub w innym państwie członkowskim zgodnie z ustaleniami dotyczącymi wzajemnego uznawania przewidzianymi w dyrektywie 2000/46/WE, bez wymogu występowania o zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy lub przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy.

T

Art. 29. 1. Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą działalność na podstawie ustawy uchylanej w art. 37, mogą kontynuować działalność w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia usług płatniczych na zasadach dotychczasowych, nie dłużej jednak niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a w przypadku złożenia w tym terminie wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 albo w art. 132zh ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – do czasu rozpatrzenia wniosku.

Państwa członkowskie wymagają od takich instytucji pieniądza elektronicznego przekazania właściwym organom wszystkich stosownych informacji w celu umożliwienia tym ostatnim – do dnia 30 października 2011 r. – oceny tego, czy instytucje pieniądza elektronicznego spełniają wymogi określone w niniejszej dyrektywie, a jeżeli nie, jakie środki należy podjąć w celu zapewnienia zgodności, lub czy odpowiednim środkiem jest cofnięcie zezwolenia.

Instytucjom pieniądza elektronicznego spełniającym wymogi udziela się zezwolenia, wpisywane są one do rejestru oraz zobowiązane zostają do spełniania wymogów określonych w tytule II. W przypadku gdy instytucje pieniądza elektronicznego nie spełniają wymogów określonych w niniejszej dyrektywie do dnia 30 października 2011 r., zakazuje się im emitowania pieniądza elektronicznego.

Art. 18 (2) 2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć automatyczne udzielanie zezwolenia instytucjom pieniądza elektronicznego oraz ich wpis do rejestru przewidzianego w art. 3, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja pieniądza elektronicznego spełnia wymogi określone w art. 3, 4 i 5. Właściwe organy informują dane instytucje pieniądza elektronicznego przed udzieleniem zezwolenia.

N

Opcja ta nie została zaimplementowana w projekcie. Takie rozwiązanie przyjęto także podczas prac dotyczących transpozycji PSD - analogiczna opcja nie została uwzględniona, przy poparciu KNF, jako organu udzielającego zezwoleń

Art. 18 (3) 3. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego, które przed dniem 30 kwietnia 2011 r. podjęły działalność zgodnie z prawem krajowym transponującym art. 8 dyrektywy 2000/46/WE, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE do dnia 30 kwietnia 2012 r., bez wymogu występowania o zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy oraz przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy. Zakazuje się emitowania pieniądza elektronicznego wszystkim instytucjom pieniądza elektronicznego, którym nie udzielono zezwolenia lub wobec których nie zastosowano w tym okresie zwolnienia zgodnie z

T

Art. 29
Art. 29 j.w.

art. 9 niniejszej dyrektywy.

Art. 19 (1)

Zmiany w dyrektywie 2005/60/WE

W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

"a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i w pkt 14 i 15 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut (bureaux de change);"

Art. 19 (2)

2) art. 11 ust. 5 lit. d) otrzymuje brzmienie:

"d) pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością [], w przypadku gdy – jeżeli nie ma możliwości zasilenia – maksymalna kwota przechowywana elektronicznie na nośniku nie przekracza 250 EUR lub w przypadku gdy – jeżeli istnieje możliwość zasilenia – obowiązuje ograniczenie łącznej kwoty transakcji przeprowadzonych w danym roku kalendarzowym do 2500 EUR, z wyjątkiem przypadków, w których posiadacz pieniądza elektronicznego dokonał na swoje żądanie w tym samym roku kalendarzowym wykupu na kwotę w wysokości 1000 EUR lub więcej zgodnie z art. 11 dyrektywy 2009/110/WE. W odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zwiększyć kwotę 250 EUR, o której mowa w niniejszym punkcie, do 500 EUR.

Art. 20 (1)

Zmiany w dyrektywie 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się

www.inforflex.pl

N

Art. 157 dyrektywy 2006/48/ WE wymienia, które przepisy tej dyrektywy muszą zostać zaimplementowane przez każde państwo członkowskie. W liście tych przepisów nie ma Załącznika I, więc nie został on zaimplementowany wprost do ustawy - Prawo bankowe.- nie ma zatem w ustawie Prawo bankowe przepisu do którego można dopisać pkt. 15: emisja pieniądza elektronicznego.

T

Art. 11

Art. 11. W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

2) w art. 9d w ust. 1 w pkt 2 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, pod warunkiem że:

– maksymalna kwota wartości pieniężnej przechowywanej na instrumencie płatniczym nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 250 euro i nie jest możliwe ponowne zasilenie tego instrumentu wartością pieniężną,

– maksymalna kwota transferu pieniądza elektronicznego nie przekracza równowartości w walucie polskiej kwoty 2 500 euro rocznie, chyba że kwota wykupu pieniądza elektronicznego stanowi co najmniej równowartość w walucie polskiej kwoty 1 000 euro w danym roku kalendarzowym,”;

Opcja została zaimplementowana w odniesieniu do zwolnienia ze stosowania środków bezpieczeństwa przez wydawców pieniądza elektronicznego w stosunku do pieniądza elektronicznego w ograniczonym w przepisie zakresie, z wyjątkiem obowiązku bieżącego monitorowania. Natomiast opcja polegająca na możliwości zwiększenia progu (z 250 euro do 500 euro) do którego instytucje byłyby zwolnione ze stosowania ww. środków względem krajowych transakcji płatniczych nie została zaimplementowana w projekcie celem nie wprowadzania uprzywilejowań dla takich transakcji względem transakcji wykonywanych na terenie innych państw członkowskich.

T

Art. 9

Art. 9. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, 1385 i 1529) wprowadza się następujące zmiany:

następujące zmiany:

1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) "instytucja kredytowa" oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od ludności oraz na przyznawaniu kredytów na swój własny rachunek;"

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

"5) "instytucja finansowa" oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego podstawową działalnością jest nabywanie pakietów akcji lub wykonywanie jednego lub więcej spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i 15 załącznika I;"

d) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) instytucja kredytowa – podmiot mający swoją siedzibę za granicą Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, zwanych dalej „państwami członkowskimi”, prowadzący we własnym imieniu i na własny rachunek, na podstawie zezwolenia właściwych władz nadzorczych, działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów lub innych środków powierzonych pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym i udzielaniu kredytów, ”;

Art. 20 (2)

N

2) w załączniku I dodaje się punkt w brzmieniu:

"15) Emisja pieniądza elektronicznego."

Art. 157 dyrektywy 2006/48/ WE wymienia, które przepisy tej dyrektywy muszą zostać zaimplementowane przez każde państwo członkowskie. W liście tych przepisów nie ma Załącznika I, więc nie został on zaimplementowany wprost do ustawy - Prawo bankowe - nie ma zatem w ustawie Prawo bankowe przepisu do którego można dopisać pkt 15: Emisja pieniądza elektronicznego.

Art. 21

Uchylenie

Dyrektywa 2000/46/WE traci moc ze skutkiem od dnia 30 kwietnia 2011 r., bez uszczerbku dla art. 18 ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy.

Wszelkie odniesienia do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy.

T

Art. 37. Traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232).

Art. 22 (1)

Transpozycja

N

1. Państwa członkowskie przyjmą i publikują, najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2011 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 30 kwietnia 2011 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Art. 22(2) 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Art. 23 **Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Przypis do tytułu: Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (Dz. Urz. UE L 267 z 10.10.2009).

Nie wymaga implementacji

Nie wymaga implementacji

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2013 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.377.2013 / 2

DPUE - 920 - 150 - 12/13/pk/11

dot.: RM-10-15-13 z 28.03.2013 r. Nowy tekst

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Nowy tekst) wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Nowy tekst) pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zwracam również uwagę, że termin implementacji dyrektywy 2009/110/WE w sprawie pieniądza elektronicznego upłynął w dniu 30 kwietnia 2011 r. Komisja Europejska prowadzi już obecnie przeciwko Polsce postępowanie na podstawie art. 258 TFUE za brak terminowej transpozycji tej dyrektywy (naruszenie nr 2011/0623; zarzuty formalne z dn. 17.05.2011 r. oraz uzasadniona opinia z dn. 30.04.2012 r.) i możliwe jest nałożenie w przyszłości na Polskę sankcji finansowych na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE. Przypominam, że w odpowiedzi na uzasadnioną opinię z dn. 26 czerwca 2012 r. Polska zobowiązała się do wdrożenia dyrektywy najpóźniej we wrześniu 2012 r. W związku z tym projekt ustawy powinien być pilnie przyjęty.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Jan Vincent-Rostowski
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Finansów

Zupoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Sępiński

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia

w sprawie określenia sposobów powiadamiania Narodowego Banku Polskiego, Komisji Nadzoru Finansowego oraz podmiotów prowadzących system płatności lub system rozrachunku papierów wartościowych

Na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246 i ...) zarządza się co następuje:

§ 1. Powiadomień, o których mowa w art. 13 ust. 1, 2 i 2a, ust. 3 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, dokonuje się, z zastrzeżeniem § 3, przez przekazanie informacji telefaksem:

- 1) w przypadku powiadamiania Narodowego Banku Polskiego, na numer podany w drodze obwieszczenia publikowanego w Dzienniku Urzędowym Narodowego Banku Polskiego;
- 2) w przypadku powiadamiania Komisji Nadzoru Finansowego, na numer podany Narodowemu Bankowi Polskiemu przez Komisję Nadzoru Finansowego;
- 3) w przypadku powiadamiania podmiotu prowadzącego system, na numer podany w drodze ogłoszenia.

§ 2. Przekazanie powiadomienia, o którym mowa w § 1, wymaga uzyskania potwierdzenia jego nadania i odbioru oraz treści przekazanych informacji.

§ 3. 1. Powiadomienie może nastąpić w inny, niż określony w § 1, sposób, jeżeli został uzgodniony między nadawcą a odbiorcą powiadomienia oraz umożliwia jednoznaczną identyfikację nadawcy, odbiorcy i podmiotu, którego dotyczy powiadomienie, datę, godzinę i minutę przekazania i odbioru powiadomienia, a także weryfikację treści przekazywanych informacji.

2. System powiadamiania, o którym mowa w ust. 1, może przewidywać wykorzystywanie urządzeń łączności przewodowej i bezprzewodowej oraz przewidywać potwierdzanie przez upoważnione osoby faktu otrzymania przekazywanych informacji.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dnia od ogłoszenia¹⁾.

PREZES RADY MINISTRÓW

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie określenia sposobów powiadamiania Narodowego Banku Polskiego, Komisji Papierów Wartościowych i Giełd oraz podmiotów prowadzących system płatności lub system rozrachunku papierów wartościowych (Dz. U. Nr 141, poz. 1356), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w 13 ust. 5 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246 i ...) i określa sposób powiadamiania przez sądy lub inne odpowiednie organy do wydawania orzeczeń o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności, Narodowego Banku Polskiego, Komisji Nadzoru Finansowego oraz podmiotów prowadzących system płatności lub system rozrachunku papierów wartościowych o ogłoszeniu upadłości uczestnika tego systemu (w tym uczestnika pośredniego uznanego za uczestnika) lub orzeczenia, postanowienia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności przez tego uczestnika.

Podstawowy sposób powiadamiania został określony w § 1 i polega na powiadomieniu przy pomocy telefaksu. Zgodnie z § 3 możliwe jest uzgodnienie między nadawcą a odbiorcą zastosowania innej formy powiadamiania.

Niniejszy projekt zastępuje dotychczasowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie określenia sposobów powiadamiania Narodowego Banku Polskiego, Komisji Papierów Wartościowych i Giełd oraz podmiotów prowadzących system płatności lub system rozrachunku papierów wartościowych (Dz. U. Nr 141, poz. 1356). W porównaniu z poprzednim rozporządzeniem, regulacja wprowadzana niniejszym projektem będzie miała zastosowanie również w przypadku informowania o ogłoszeniu upadłości uczestnika pośredniego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, uznanego za uczestnika zgodnie z art. 2a ustawy o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projektowane rozporządzenie, stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) zostanie udostępniony na stronach rządowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej.

Przedmiotowe rozporządzenie nie jest objęte zakresem prawa Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływać na sądy, odpowiednie organy administracji publicznej wydające orzeczenia o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności, Narodowy Bank Polski, Komisję Nadzoru Finansowego oraz podmioty prowadzące systemy płatności lub systemy rozrachunku papierów wartościowych.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji następującym podmiotom: Narodowemu Bankowi Polskiemu, KNF, Krajowej Radzie Sądownictwa, Związkowi Banków Polskich, Związkowi Banków Spółdzielczych, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych oraz innym podmiotom rynku usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Projektowane rozporządzenie nie wywoła skutków finansowych w budżecie państwa ani w budżetach jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie nie wymaga finansowania.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu informacji, o których mowa w art. 14a–14c ustawy
o usługach płatniczych, przekazywanych Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz
sposobu realizacji obowiązku ich przekazywania**

Na podstawie art. 14d ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres i sposób realizacji obowiązku przekazywania przez agentów rozliczeniowych na rzecz Narodowego Banku Polskiego, zwanego dalej „NBP”, informacji związanych ze świadczeniem usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) szczegółowy zakres i sposób realizacji obowiązku przekazywania przez wydawców instrumentu płatniczego na rzecz NBP, informacji związanych ze świadczeniem usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy;
- 3) szczegółowy zakres i sposób realizacji obowiązku przekazywania przez wydawców pieniądza elektronicznego na rzecz NBP, informacji związanych z wydawaniem pieniądza elektronicznego.

§ 2. Agenci rozliczeniowi przekazują NBP informacje o:

- 1) liczbie akceptantów, na rzecz których świadczą usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, oraz liczbie stosowanych przez nich urządzeń akceptujących instrumenty płatnicze, a także liczbie i wartości wykonanych transakcji płatniczych, których dotyczyła usługa płatnicza, o której mowa w art. 3

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

ust. 1 pkt 5, z uwzględnieniem rodzajów urządzeń lub sposobu prowadzenia działalności;

- 2) liczbie i wartości wykonanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu, z uwzględnieniem rodzajów naruszeń, oraz wysokość spowodowanych nimi strat agenta rozliczeniowego i akceptantów.

§ 3. 1. Wydawcy instrumentu płatniczego przekazują NBP informacje o:

- 1) rodzaju i liczbie wydanych instrumentów płatniczych według ich funkcji, sposobu rozliczania transakcji, systemu oraz technologii zapisu danych;
- 2) liczbie i wartości transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych z uwzględnieniem ich rodzajów i rodzajów transakcji płatniczych;
- 3) liczbie udostępnionych bankomatów oraz liczbie i wartości transakcji płatniczych wykonanych przy ich użyciu z uwzględnieniem rodzajów transakcji płatniczych;
- 4) liczbie i wartości wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu, z uwzględnieniem rodzajów naruszeń, oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

2. W informacjach przekazywanych zgodnie z ust. 1 odrębnie przedstawia się informacje dotyczące instrumentów płatniczych, na których jest przechowywany pieniądź elektroniczny wydany przez inny podmiot. Informacje te obejmują:

- 1) rodzaj i liczbę wydanych instrumentów płatniczych;
- 2) liczbę urządzeń akceptujących wydane instrumenty płatnicze oraz liczbę urządzeń umożliwiających zasilenie takich instrumentów;
- 3) liczbę i wartość transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych;
- 4) liczbę i wartość transakcji zasilenia wydanych instrumentów płatniczych;
- 5) liczbę i wartość wykonanych przy użyciu wydanych instrumentów płatniczych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa lub reguły uczciwego obrotu, z uwzględnieniem rodzajów naruszeń, oraz wysokość spowodowanych nimi strat.

§ 4. 1. Wydawca pieniądza elektronicznego przekazuje NBP informacje o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu z uwzględnieniem rodzajów instrumentów płatniczych.

2. Jeżeli wydawca pieniądza elektronicznego wydaje równocześnie instrument płatniczy, na którym jest przechowywany wydawany przez niego pieniądź elektroniczny, informacje,

o których mowa w ust. 1, obejmują dodatkowo informacje o tych instrumentach w zakresie określonym w § 3 ust. 2.

§ 5. Informacje określone w § 2–4 sporządza się na formularzach. Wzór formularza w zakresie informacji:

- 1) o których mowa w § 2 – określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) o których mowa w § 3 – określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) o których mowa w § 4 ust. 1 – określa załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 4) w przypadku, o którym mowa w § 4 ust. 2 – określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 6. 1. Informacje, o których mowa w § 2–4, są przekazywane na piśmie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej.

2. Przekazywane dane powinny być opatrzone imieniem i nazwiskiem oraz, jeżeli są składane na piśmie, podpisem osób je sporządzających.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

MINISTER FINANSÓW

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 września 2003 r. w sprawie określenia sposobu, zakresu i terminów przekazywania przez agentów rozliczeniowych informacji o prowadzonej przez nich działalności (Dz. U. Nr 175, poz. 1699), rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 września 2003 r. w sprawie sposobu, zakresu i terminów przekazywania przez wydawców kart płatniczych danych i wydawanych przez nich kartach płatniczych (Dz. U. Nr 175, poz. 1700) i rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 września 2003 r. w sprawie określenia sposobu, zakresu i terminów przekazywania przez banki i instytucje pieniądza elektronicznego danych dotyczących wydanych przez nie instrumentów pieniądza elektronicznego (Dz. U. Nr 175, poz. 1702), które tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia ..., (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**INFORMACJE AGENTA ROZLICZENIOWEGO O LICZBIE AKCEPTANTÓW,
LICZBIE URZĄDZEŃ AKCEPTUJĄCYCH INSTRUMENTY PŁATNICZE,
LICZBIE I WARTOŚCI TRANSAKCJI PŁATNICZYCH ORAZ LICZBIE
I WARTOŚCI OSZUKAŃCZYCH TRANSAKCJI PŁATNICZYCH**

Za okres:

..... kwartał roku

Dane agenta rozliczeniowego:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO ODPOWIEDNIEGO REJESTRU:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania informacji do NBP:

I. Informacja o akceptantach, urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze oraz liczbie i wartości transakcji płatniczych przy ich użyciu

Wyszczególnienie	Liczba akceptantów (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału	Liczba punktów handlowo - usługowych (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału	Liczba urządzeń akceptujących instrumenty płatnicze (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału	Liczba transakcji płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych (w złotych)
Akceptanci wyposażeni w terminale POS					
Akceptanci wyposażeni w terminale POS, umożliwiające przyjmowanie płatności zbliżeniowo					
Akceptanci wyposażeni w imprinterzy					
Akceptanci prowadzący sprzedaż towarów i usług za pośrednictwem Internetu					
Razem					

II. Informacja o liczbie i wartości oszukańczych transakcji płatniczych

Wyszczególnienie	Transakcje płatnicze zagubionymi instrumentami płatniczymi	Transakcje płatnicze skradzionymi instrumentami płatniczymi	Transakcje płatnicze instrumentami, które nie doszły do adresata	Transakcje płatnicze instrumentami płatniczymi uzyskanymi na podstawie fałszywych danych	Transakcje płatnicze sfalszowanymi instrumentami płatniczymi	Transakcje płatnicze MOTO/Internet	Inne oszukańcze transakcje płatnicze	Ogółem
Liczba oszukańczych transakcji płatniczych (w szt.)								
Wartość oszukańczych transakcji płatniczych (w złotych)								

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Podpis

Adresat: Narodowy Bank Polski, Departament Systemu Płatniczego, ul. Świętokrzyska 11/21, 00-919 Warszawa, faks 22 653 28 90, e-mail: dsp.zspd@nbp.pl

**INFORMACJE WYDAWCÓW INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH O RODZAJU
I LICZBIE WYDANYCH INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH, LICZBIE
I WARTOŚCI TRANSAKCJI PŁATNICZYCH, LICZBIE UDOSTĘPNIONYCH
BANKOMATÓW ORAZ LICZBIE I WARTOŚCI TRANSAKCJI PRZY ICH
UŻYCIU, LICZBIE I WARTOŚCI OSZUKAŃCZYCH TRANSAKCJI
PŁATNICZYCH, W TYM INFORMACJE DOTYCZĄCE INSTRUMENTÓW
PŁATNICZYCH, NA KTÓRYCH PRZECHOWYWANY JEST PIENIĄDZ
ELEKTRONICZNY**

Za okres:

..... kwartał roku

Dane wydawcy instrumentu płatniczego:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO ODPOWIEDNIEGO REJESTRU:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania informacji do NBP:

I. Informacja o rodzajach i liczbie wydanych instrumentów płatniczych oraz liczbie i wartości transakcji płatniczych wykonanych przy ich użyciu

Lp.	Rodzaj instrumentu płatniczego	Liczba instrumentów płatniczych (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału	Liczba transakcji płatniczych wykonanych poszczególnymi rodzajami instrumentów płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych wykonanych poszczególnymi rodzajami instrumentów płatniczych (w złotych)
A	Instrumenty płatnicze według funkcji			
1	Instrumenty płatnicze wyłącznie bankomatowe			
2	Instrumenty płatnicze z funkcją wypłat gotówki z bankomatu			
3	Instrumenty płatnicze bez funkcji wypłat gotówki z bankomatu			
4	Razem			
B	Instrumenty płatnicze według sposobu rozliczania transakcji			
1	Debetowe			
2	Obciążeniowe			
3	Kredytowe			
4	Razem			
C	Instrumenty płatnicze według systemu			
1	VISA			
a)	VISA Electron			
b)	VISA Classic			
c)	VISA Business			
d)	VISA Premium (Gold i Platinum)			
e)	inne			
2	MASTERCARD			
a)	Cirrus			
b)	Maestro			
c)	EC/MC			
d)	Business			
e)	Gold			
f)	inne			
3	American Express			
4	Diners Club			
5	Własne karty wydawcy			
6	Inne			
7	Razem			
D	Instrumenty płatnicze według technologii zapisu danych			
1	Wyposażone wyłącznie w pasek magnetyczny			
2	Wyposażone w pasek magnetyczny i mikroprocesor			
3	Wyposażone wyłącznie w			

	mikroprocesor			
4	Wyłącznie umożliwiające wykonanie transakcji płatniczych zbliżeniowo			
5	Wyposażone w pasek magnetyczny i mikroprocesor oraz umożliwiające wykonanie transakcji płatniczych zbliżeniowo			
6	Wyposażone wyłącznie w pasek magnetyczny oraz umożliwiające wykonanie transakcji płatniczych zbliżeniowo			
7	Wyposażone wyłącznie w mikroprocesor oraz umożliwiające wykonanie transakcji płatniczych zbliżeniowo			
8	Wirtualne			
9	Razem			

II. Informacja o rodzajach i liczbie wydanych instrumentów płatniczych oraz liczbie i wartości transakcji płatniczych wykonanych przy ich użyciu

Lp.	Rodzaj transakcji płatniczej	Liczba transakcji płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych (w szt.)
A	Transakcje płatnicze wykonane w kraju		
1	Transakcje gotówkowe		
a)	w bankomatach		
b)	w placówkach dostawców usług płatniczych		
2	Transakcje bezgotówkowe, w tym rozliczane przez system:		
a)	VISA – Polish National Net Settlement System (PNSS)		
b)	Europay Domestic Clearing and Settlement System (EDCSS)		
c)	Krajowy System Rozliczeniowy (KSR)		
d)	inny system (podać nazwę systemu)		
B	Transakcje płatnicze wykonane za granicą		
1	Transakcje gotówkowe		
a)	w bankomatach		
b)	w placówkach dostawców usług płatniczych		
2	Transakcje bezgotówkowe		
C	Razem		

III. Informacja o liczbie udostępnionych bankomatów oraz liczbie i wartości transakcji płatniczych przy ich użyciu

1	Liczba bankomatów według stanu na ostatni dzień kwartału	
2	Liczba wykonanych transakcji płatniczych, w tym:	
a)	wypłata gotówki	
b)	depozyt gotówki	
c)	przelew	
d)	zakup towarów lub usług w bankomatach (np. kart przełanych do telefonów, biletów, itp.)	
e)	inne	
3	Wartość wykonanych transakcji płatniczych, w tym:	
a)	wypłata gotówki	
b)	depozyt gotówki	
c)	przelew	
d)	zakup towarów lub usług w bankomatach (np. kart przełanych do telefonów, biletów, itp.)	
e)	inne	

IV. Informacja o liczbie i wartości oszukańczych transakcji płatniczych

Lp.	Typ transakcji płatniczej	Liczba transakcji płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych (w złotych)	Wartość strat (w złotych) poniesionych przez:	
				Wydawcę	Inne podmioty
1	Transakcje płatnicze zgubionymi instrumentami płatniczymi				
2	Transakcje płatnicze skradzionymi instrumentami płatniczymi				
3	Transakcje płatnicze instrumentami płatniczymi, które nie doszły do adresata				
4	Transakcje płatnicze instrumentami płatniczymi uzyskanymi na podstawie fałszywych danych				
5	Transakcje płatnicze sfalszowanymi instrumentami płatniczymi				
6	Inne oszukańcze transakcje płatnicze				
7	Razem				

V. Informacja o rodzaju i liczbie wydanych instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny, liczbie urzędów akceptujących takie instrumenty płatnicze oraz liczbie urzędów umożliwiających zasilenie takich instrumentów, liczbie i wartości transakcji wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych oraz liczbie i wartości transakcji zasilenia*

Wyszczególnienie	Instrumenty przeplacone (elektroniczna portmonetka)	Instrumenty pieniądza sieciowego	Inne instrumenty płatnicze	Razem
Liczba wydanych instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.)				
Wartość transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w złotych)				
Liczba urzędów akceptujących wydane instrumenty płatnicze, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba urzędów umożliwiających zasilenie instrumentów płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba transakcji zasilenia instrumentów				

płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.)				
Wartość transakcji zasilenia instrumentów płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w złotych)				

*Informację w niniejszym zakresie przekazują jedynie wydawcy instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny

VI. Informacja o liczbie i wartości oszukańczych transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których zapisany jest pieniądz elektroniczny*

Lp.	Typ transakcji płatniczej	Liczba transakcji płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych (w złotych)	Wartość strat (w złotych) poniesionych przez:	
				Wydawcę	Inne podmioty
1	Transakcje płatnicze zgubionymi instrumentami płatniczymi				
2	Transakcje płatnicze skradzionymi instrumentami płatniczymi				
3	Transakcje płatnicze instrumentami płatniczymi uzyskanymi na podstawie fałszywych danych				
4	Transakcje płatnicze sfalszowanymi instrumentami płatniczymi				
5	Inne oszukańcze transakcje płatnicze				
6	Razem				

*Informację w niniejszym zakresie przekazują jedynie wydawcy instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Podpis

Adresat: Narodowy Bank Polski, Departament Systemu Płatniczego, ul. Świętokrzyska 11/21, 00-919 Warszawa, faks 22 653 28 90, e-mail: dsp.zspd@nbp.pl

**INFORMACJE WYDAWCÓW PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO O WARTOŚCI
WYDANEGO PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO POZOSTAJĄCEGO W OBIEGU**

Za okres:

..... kwartał roku

Dane wydawcy pieniądza elektronicznego:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO ODPOWIEDNIEGO REJESTRU:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania informacji do NBP:

Informacja o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu

Wyszczególnienie	Instrumenty przeplacone (elektroniczna portmonetka)	Instrumenty pieniądza sieciowego	Inne instrumenty płatnicze	Razem
Wartość wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu według stanu na ostatni dzień kwartału				

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Podpis

Adresat: Narodowy Bank Polski, Departament Systemu Płatniczego, ul. Świętokrzyska 11/21, 00-919
Warszawa, faks 22 653 28 90, e-mail: dsp.zspd@nbp.pl

**INFORMACJE WYDAWCÓW PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO O WARTOŚCI
WYDANEGO PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO POZOSTAJĄCEGO W OBIEGU,
O RODZAJU I LICZBIE WYDANYCH INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH, NA
KTÓRYCH PRZECHOWYWANY JEST PIENIĄDZ ELEKTRONICZNY, LICZBIE
URZĄDZEŃ AKCEPTUJĄCYCH TAKIE INSTRUMENTY PŁATNICZE ORAZ
LICZBIE URZĄDZEŃ UMOŻLIWIAJĄCYCH ZASILENIE TAKICH
INSTRUMENTÓW, LICZBIE I WARTOŚCI TRANSAKCJI WYKONANYCH PRZY
UŻYCIU INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH, LICZBIE I WARTOŚCI
TRANSAKCJI ZASILENIA ORAZ LICZBIE I WARTOŚCI OSZUKAŃCZYCH
TRANSAKCJI PŁATNICZYCH**

Za okres:

..... kwartał roku

Dane wydawcy pieniądza elektronicznego:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO ODPOWIEDNIEGO REJESTRU:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania informacji do NBP:

I. Informacja o wartości wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu, rodzaju i liczbie wydanych instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny, liczbie urzędów akceptujących takie instrumenty płatnicze oraz liczbie urzędów umożliwiających zasilenie takich instrumentów, liczbie i wartości transakcji wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych oraz liczbie i wartości transakcji zasilenia

Wyszczególnienie	Instrumenty przeplacone (elektroniczna portmonetka)	Instrumenty pieniądza sieciowego	Inne instrumenty płatnicze	Razem
Liczba wydanych instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.)				
Wartość transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w złotych)				
Liczba urzędów akceptujących wydane instrumenty płatnicze, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba urzędów umożliwiających zasilenie instrumentów płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.) według stanu na ostatni dzień kwartału				
Liczba transakcji zasilenia instrumentów				

płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w szt.)				
Wartość transakcji zasilenia instrumentów płatniczych, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny (w złotych)				
Wartość wydanego pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu według stanu na ostatni dzień kwartału				

II. Informacja o liczbie i wartości oszukańczych transakcji płatniczych przy użyciu instrumentów płatniczych, na których zapisany jest pieniądz elektroniczny

Lp.	Typ transakcji płatniczej	Liczba transakcji płatniczych (w szt.)	Wartość transakcji płatniczych (w złotych)	Wartość strat (w złotych) poniesionych przez:	
				Wydawcę	Inne podmioty
1	Transakcje płatnicze zgubionymi instrumentami płatniczymi				
2	Transakcje płatnicze skradzionymi instrumentami płatniczymi				
3	Transakcje płatnicze instrumentami płatniczymi uzyskanymi na podstawie fałszywych danych				
4	Transakcje płatnicze sfalszowanymi instrumentami płatniczymi				
5	Inne oszukańcze transakcje płatnicze				
6	Razem				

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Podpis

Adresat: Narodowy Bank Polski, Departament Systemu Płatniczego, ul. Świętokrzyska 11/21, 00-919 Warszawa, faks 22 653 28 90, e-mail: dsp.zspd@nbp.pl

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 14d ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” albo „ustawą upoważniającą”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia szczegółowego zakresu informacji przekazywanych przez agentów rozliczeniowych, wydawców pieniądza elektronicznego oraz wydawców instrumentów płatniczych na rzecz Narodowego Banku Polskiego (dalej „NBP”), związanych ze świadczeniem przez te podmioty usług płatniczych oraz usług w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie, są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Przepisy objęte zakresem niniejszego rozporządzenia były dotychczas uregulowane w aktach wykonawczych do ustawy z dnia 2 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych w konsekwencji jej uchylenia niezbędne jest wydanie nowego aktu wykonawczego umożliwiającego gromadzenie przez NBP informacji o strukturze rynku obrotu bezgotówkowego, pozwalające realizować zadania banku centralnego związane z zapewnieniem sprawnego funkcjonowania polskiego systemu płatniczego. Informacje te pozwolą również innym instytucjom, w tym Ministerstwu Finansów oraz Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, wyznaczać kierunki działań w zakresie rozwoju i bezpieczeństwa tej gałęzi rynku finansowego.

Gromadzone przez NBP informacje objęte rozporządzeniem są również cyklicznie przekazywane do publicznej wiadomości.

W § 2 uregulowano zakres informacji, jakie agent rozliczeniowy w obszarze wykonywania przez niego usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, ma obowiązek przekazywać do NBP i dotyczą: liczby akceptantów, liczby urządzeń akceptujących instrumenty płatnicze, liczby i wartości wykonanych transakcji płatniczych, wykonanych transakcji płatniczych naruszających przepisy prawa albo reguły uczciwego obrotu oraz wartości spowodowanych w związku z tym strat. Informacje te mają pomóc NBP w ustaleniu rozmiarów działalności prowadzonej przez poszczególnych agentów rozliczeniowych.

Zakres informacji, jakie wydawcy instrumentów płatniczych zobowiązani są przekazywać został określony w § 3 projektu rozporządzenia. W porównaniu do dotychczas

obowiązujących przepisów należy zaznaczyć, że raportowane informacje dotyczyć będą wszelkich instrumentów płatniczych, a nie tylko kart.

Przepis ten również wyróżnia sytuację, w której wydawca instrumentu płatniczego umożliwia zapisanie pieniądza elektronicznego na emitowanych przez siebie instrumentach płatniczych. Wówczas będzie on zobligowany do przekazywania informacji z wyszczególnieniem danych dotyczących pieniądza elektronicznego funkcjonującego w tej formie.

Z kolei zakres obowiązków informacyjnych wydawców pieniądza elektronicznego przewiduje proponowany § 4 rozporządzenia. Zasadniczo obowiązek ten sprowadza się do podania informacji o wartości pieniądza elektronicznego pozostającego w obiegu. Jednakże gdy wydawca pieniądza elektronicznego jest zarazem wydawcą instrumentu płatniczego i dokonuje na nim zapisu wydawanego przez siebie pieniądza elektronicznego, to jego obowiązek poszerza się o przedstawienie danych statystycznych tych instrumentów płatniczych.

W zależności o charakteru informacji dane ustalane są na podstawie pełnego kwartału (przede wszystkim dotyczy to kwestii związanych z transakcjami płatniczymi, m. in. wartość wykonanych transakcji płatniczych, liczba transakcji oszukańczych) albo według stanu na ostatni jego dzień (w szczególności dotyczy to danych infrastrukturalnych, w tym o instrumentach płatniczych, urządzeniach, podmiotach, np. liczba wydanych instrumentów płatniczych, liczba akceptantów, liczba terminali akceptujących płatności w sposób bezstykowy).

Zgodnie z § 5 obowiązki informacyjne będą realizowane przy wykorzystaniu formularzy. Przewidują one przedstawianie danych w formie tabelarycznej, co będzie wpływać na ich przejrzystość. Wzór formularza obowiązujący agentów rozliczeniowych określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, wydawców pieniądza elektronicznego – załącznik nr 2, natomiast dla wydawców pieniądza elektronicznego załącznik nr 3, a w przypadku emisji przez nich również instrumentu płatniczego, na którym zapisany będzie wydawany przez nich pieniądz elektroniczny – formularz nr 4.

W § 6 przewidziano sposób i formę przekazywania informacji na rzecz NBP. W przypadku formy pisemnej dokument będzie musiał być opatrzony podpisem sporządzającego. Natomiast w przypadku przekazywania danych za pośrednictwem poczty elektronicznej dokument będzie musiał zawierać jedynie informacje o osobie go opracowującej.

Przepis końcowy zawarty w § 7 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt zostanie przekazany do konsultacji Europejskiemu Bankowi Centralnemu, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Stosownie do art. 14d ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.) Minister Finansów wystąpi do Narodowego Banku Polskiego o wyrażenie opinii w sprawie projektowanego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na agentów rozliczeniowych, wydawców pieniądza elektronicznego, wydawców instrumentów płatniczych oraz na Narodowy Bank Polski.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z następującymi podmiotami: Narodowym Bankiem Polskim, Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności, Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji, Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji, Federacją Konsumentów, Krajową Izbą Rozliczeniową, Poczta Polska, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych, organizacjami kartowymi (VISA Europe, MasterCard, American Express, Diners Club), Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Izbą Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izbą Gospodarczą Przedsiębiorców Finansowych, Komitetem Agentów Rozliczeniowych, Radą Wydawców Kart Bankowych, Przedstawicielami Konferencji Przedsiębiorców Finansowych, a także z innymi podmiotami rynku usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów
dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności
w charakterze krajowej instytucji płatniczej**

Na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj i formę dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4–6, 8–10 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”, dołączanych przez wnioskodawcę do wniosku o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej.

§ 2. 1. Program działalności, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4 ustawy, obejmuje:

- 1) założenia strategii zawierające informacje o celach oraz kierunkach rozwoju działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, z uwzględnieniem danych o przewidywanym rozwoju działalności w zakresie świadczonych usług płatniczych;
- 2) plan marketingowy obejmujący:
 - a) charakterystykę planowanych usług,
 - b) charakterystykę docelowej grupy klientów,
 - c) analizę usług świadczonych przez innych dostawców w zakresie, w jakim dostawcy ci prowadzą działalność konkurencyjną wobec wnioskodawcy,
 - d) strategię kształtowania cen,
 - e) opis zamierzonych kanałów dystrybucji i promocji usług;
- 3) plan działalności operacyjnej zawierający dane dotyczące:
 - a) nakładów inwestycyjnych i źródeł ich finansowania,
 - b) źródeł finansowania działalności operacyjnej,
 - c) realizacji wymogów nadzorczych dotyczących działalności instytucji płatniczych,
 - d) polityki w zakresie zlecania wykonywania usług płatniczych innym podmiotom, z uwzględnieniem praw i obowiązków wnioskodawcy wynikających z zawieranych umów,

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

- e) stosowanych technologii, z uwzględnieniem projektowanej architektury systemów informatycznych, przepływu danych, zastosowania oprogramowania wewnętrznego i zewnętrznego oraz bezpieczeństwa danych i systemów;
- 4) plan organizacji i zarządzania, z opisem struktury organizacyjnej, kompetencji organów, podziału zadań pomiędzy członków zarządu, metod zarządzania i systemów informacji zarządczej, relacji z podmiotem dominującym i innymi podmiotami z grupy, polityki zatrudnienia, a także regulacji wewnętrznych i procedur wnioskodawcy, z uwzględnieniem regulacji i procedur dotyczących ładu korporacyjnego, kontroli wewnętrznej, rachunkowości i badania sprawozdań finansowych oraz osób odpowiedzialnych za ich realizację;
- 5) harmonogram określający planowane terminy realizacji poszczególnych etapów działalności oraz celów strategicznych, określonych w planie działalności operacyjnej.

2. Plan finansowy, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4 ustawy, obejmuje przychody, koszty, zyski i straty, nakłady inwestycyjne, zapotrzebowanie na kapitał, źródła finansowania działalności, przepływy pieniężne, bilans oraz ocenę finansową wraz z oceną dokonywaną na podstawie zestawień planu finansowego i oceną wskaźnikową.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, powinny zawierać informację o prowadzeniu lub zamiarze prowadzenia przez wnioskodawcę innej działalności gospodarczej, ze wskazaniem przedmiotu i rozmiaru tej działalności oraz jej wpływu na świadczenie usług płatniczych.

§ 3. Dokumenty, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 5 ustawy, obejmują dokumenty stwierdzające wysokość posiadanych środków finansowych oraz możliwość dysponowania nimi z przeznaczeniem na fundusze własne wnioskodawcy związane z prowadzeniem zamierzonej działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych, jak również wskazujące na źródło pochodzenia środków finansowych, w zakresie pozwalającym stwierdzić, że nie pochodzą one z kredytu lub nie są w inny sposób obciążone.

§ 4. Opis systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 6 ustawy, uwzględnia obowiązujące lub projektowane regulacje wewnętrzne stanowiące elementy systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 64a ustawy.

§ 5. 1. Dane, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 ustawy, w zakresie pozwalającym na ustalenie tożsamości osób, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów wnioskodawcy, obejmują w odniesieniu do:

- 1) osób fizycznych – imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo,
 - 2) osób prawnych – firmę, siedzibę, formę prawną, przedmiot działalności, wskazanie organów nadzorczych i zarządzających oraz osób wchodzących w skład tych organów, z podaniem danych w zakresie, o którym mowa w pkt 1
- z uwzględnieniem informacji o posiadanym przez te osoby bezpośrednio lub pośrednio znacznym pakiecie akcji lub udziałów wnioskodawcy, ze wskazaniem wielkości należącego do nich pakietu akcji lub udziałów.

2. Dane, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 ustawy, w zakresie pozwalającym na ustalenie tożsamości osób zarządzających, obejmują imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo.

§ 6. 1. Dokumenty i informacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 ustawy, w zakresie pozwalającym na ocenę rękopisami ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, obejmują:

- 1) w odniesieniu do osób fizycznych dokumenty lub oświadczenia potwierdzające:
 - a) aktualne informacje w zakresie:
 - przepływów pieniężnych na posiadanych rachunkach bankowych związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową, w okresie jednego roku poprzedzającego złożenie wniosku,
 - banków kredytujących i pożyczkodawców, w tym przebiegu spłat – w przypadku korzystania z kredytów i pożyczek pieniężnych,
 - istotnych powiązań finansowych i gospodarczych tych osób z innymi podmiotami, z uwzględnieniem informacji o posiadanych znacznych pakietach akcji lub udziałów, występujących stosunkach dominacji lub zależności oraz zajmowanych stanowiskach w organach zarządzających innych podmiotów,
 - orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, spółce z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni albo oświadczenie o braku takiego orzeczenia,
 - przypadków ustania z inicjatywy pracodawcy lub zleceniodawcy zatrudnienia lub stosunku o podobnym charakterze w podmiocie prowadzącym działalność na rynku finansowym, z podaniem przyczyn tego ustania,
 - b) aktualne informacje oraz informacje obejmujące okres pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku w zakresie:
 - rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej,
 - wywiązywania się z obowiązków podatkowych,
 - przypadków odmowy uzyskania lub cofnięcia zezwolenia lub zgody w związku z wykonywaną lub planowaną działalnością albo pełnieniem funkcji w organach zarządzających i nadzorczych podmiotu prowadzącego działalność na rynku finansowym, z podaniem przyczyn,
 - prowadzonych przez właściwe organy nadzorcze państw członkowskich Unii Europejskiej postępowaniach z wniosku lub zawiadomienia tych osób, dotyczących zamiaru nabycia albo objęcia akcji lub udziałów albo stania się podmiotem dominującym instytucji nadzorowanych przez te organy, z podaniem organu prowadzącego postępowanie, daty wszczęcia i zakończenia postępowania, oznaczeniem podmiotu, którego dotyczył zamiar, oraz wskazaniem wyników postępowania,
 - środków nadzorczych, jakie były podejmowane przez właściwy organ nadzorczy w stosunku do tych osób w związku z nieprawidłowościami w ich działalności, jeżeli osoby te wykonują lub wykonywały działalność podlegającą nadzorowi właściwego organu nadzorczego w innym państwie lub były lub są członkami organów zarządzających podmiotów prowadzących taką działalność albo oświadczenie, że nie wykonywały i nie wykonują takiej działalności oraz, że nie były lub nie są członkami organów zarządzających takich podmiotów,
 - środków nadzorczych, jakie były podejmowane przez właściwy organ nadzorczy w stosunku do podmiotu, w którym osoby te są współnikiem odpowiadającym bez ograniczeń lub posiadają udział równy lub przekraczający 10% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub w kapitale zakładowym, lub wobec którego

- są podmiotem dominującym, w związku z nieprawidłowościami w działalności tego podmiotu, jeżeli podmiot ten wykonuje lub wykonywał działalność podlegającą nadzorowi właściwego organu nadzorczego w państwie, w którym ma swoją siedzibę, albo oświadczenie, że osoby te nie posiadały i nie posiadają takich udziałów lub że nie były i nie są takim współnikiem lub podmiotem dominującym,
- c) oświadczenie, dotyczące stanu aktualnego oraz okresu pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku, zawierające informacje o postępowaniach:
- karnych o przestępstwo umyślne – z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego – lub postępowaniach w sprawie o przestępstwo skarbowe, w tym związanych z odpowiedzialnością, o której mowa w przepisach o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary,
 - dyscyplinarnych przeciwko tym osobom lub administracyjnych w sprawie nałożenia na te osoby kary lub innej sankcji administracyjnej – związanych z prowadzoną przez te osoby działalnością gospodarczą lub zawodową,
 - administracyjnych, w których stroną był lub jest podmiot, w którym osoby te pełniły lub pełnią funkcje kierownicze, związane z zakresem odpowiedzialności tych osób,
 - sądowych w sprawach gospodarczych przeciwko tym osobom, postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym, a także o postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym prowadzonych przeciwko podmiotowi, w którym osoby te są współnikiem odpowiadającym bez ograniczeń lub posiadają udział równy lub przekraczający 10% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub w kapitale zakładowym, lub wobec którego są podmiotem dominującym,
- d) życiorysy zawodowe osób zarządzających, wraz ze świadectwami pracy oraz opiniami z miejsc pracy z okresu ostatnich pięciu lat pracy – w przypadku posiadania takich opinii,
- e) dokumenty potwierdzające ukończenie lub oświadczenie o ukończeniu, przez osoby zarządzające:
- studiów wyższych, ze wskazaniem nazwy uczelni, wydziału i kierunku, trybu (studia dzienne, wieczorowe, zaoczne), stopnia (studia I stopnia, studia II stopnia, jednolite studia magisterskie), uzyskanego tytułu zawodowego i roku ukończenia,
 - studiów trzeciego stopnia, ze wskazaniem nazwy uczelni lub instytutu naukowego, wydziału i kierunku, uzyskanego tytułu lub stopnia naukowego, roku ukończenia studiów albo roku uzyskania tytułu lub stopnia naukowego,
 - studiów podyplomowych, szkoleń specjalistycznych lub innych form kształcenia uzupełniającego, ze wskazaniem nazwy uczelni lub innej instytucji organizującej kształcenie, przedmiotu i roku ukończenia kształcenia,
 - szkół średnich, ze wskazaniem profilu wykształcenia oraz nazwy i roku ukończenia szkoły – jeżeli osoby te nie posiadają wykształcenia wyższego;
- 2) w odniesieniu do osób prawnych:
- a) dokumenty lub oświadczenia, o których mowa w pkt 1 lit. a tiret pierwsze, drugie i trzecie, lit. b oraz lit. c tiret trzecie i czwarte,

b) sprawozdania finansowe za ostatnie trzy lata obrotowe, wraz z opiniami biegłych rewidentów oraz ostatnie sprawozdanie o przychodach, kosztach i wyniku finansowym.

2. W przypadku gdy podmiot występujący z wnioskiem jest podmiotem zależnym, dane określone w ust. 2 przedkłada tylko ten podmiot oraz jego pierwotny podmiot dominujący.

§ 7. Dane, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 10 ustawy, obejmują dane, o których mowa w § 5 ust. 1, a w przypadku biegłego rewidenta – także informację o numerze wpisu do rejestru biegłych rewidentów, o którym mowa w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2012 r. poz. 855 i 1166).

§ 8. Do wniosku, o którym mowa w § 1, dołącza się pełnomocnictwo lub inny dokument potwierdzający umocowanie do działania w imieniu podmiotu składającego wniosek.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

MINISTER FINANSÓW

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej (Dz. U. poz. 290), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm., zwanej dalej „ustawą”) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie, są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Niniejsze rozporządzenie zastępuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej (Dz. U. poz. 290). Zmiana jest konieczna ze względu na zmianę brzmienia art. 61 ust. 1 ustawy, w zakresie wprowadzenia opisu systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej jako obligatoryjnego elementu wniosku, o którym mowa w art. 61 ustawy, uchylecia pkt 7 w art. 61 ust. 1 oraz ustawowego sprecyzowania, że do zakresu dokumentów stanowiących jedną z podstaw dokonywania przez KNF oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą są informacje o postępowaniach względem osób zarządzających lub posiadających znaczny pakiet akcji czy udziałów wnioskodawcy, bądź dotyczących wnioskodawcy – mogących mieć wpływ na ocenę wniosku.

Zgodnie z wytycznymi zawartymi w art. 61 ust. 3 ustawy, zakres informacji oraz rodzaj i forma dokumentów dołączanych do wniosku, powinny być ustalone w sposób, który pozwoli na prawidłową weryfikację spełniania przez wnioskodawcę warunków koniecznych do uzyskania zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej oraz zapewni kompletność i wiarygodność dokumentacji dołączanej do wniosku. Informacje przedstawione przez wnioskodawcę stanowią podstawę oceny dokonywanej przez Komisję Nadzoru Finansowego („KNF”) w tym postępowaniu. Podmiotami składającymi wnioski są podmioty, które przed wejściem w życie ustawy nie podlegały nadzorowi sprawowanemu przez KNF. Szczegółowe doprecyzowanie zakresu informacji oraz wymagań dotyczących dokumentacji ma na celu ułatwienie tym podmiotom spełnienia ustawowych wymagań w postępowaniu przed KNF.

W założeniu działalność instytucji płatniczych ma stanowić działalność komplementarną do działalności banków, które przed wejściem w życie ustawy były głównymi dostawcami usług płatniczych. System weryfikacji podmiotów zamierzających prowadzić działalność gospodarczą w charakterze instytucji płatniczej został oparty na rozwiązaniach przewidzianych przy uzyskaniu zezwolenia dla działalności bankowej, z uwzględnieniem jednak specyfiki i zakresu działalności instytucji płatniczych. Ustawowy cel, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa środków finansowych powierzanych dostawcom usług płatniczych, wymaga dokonania przez KNF – przed wydaniem zezwolenia – rzetelnej oceny wszystkich aspektów związanych z prowadzeniem działalności w charakterze instytucji płatniczej. Chodzi przede wszystkim o analizę programu działalności i jego ocenę pod względem wiarygodności i skuteczności, ocenę danych pozwalających na ustalenie tożsamości i kwalifikacji osób zaangażowanych w działalność instytucji płatniczej oraz dokumentów potwierdzających rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą przez te osoby. Proces weryfikacji w powyższym

zakresie uzasadniony jest sprawowaniem przez KNF nadzoru nad tymi podmiotami (nadzór ostrożnościowy).

W § 2 projektu rozporządzenia doprecyzowano wymogi dotyczące programu działalności oraz planu finansowego. Program działalności powinien zawierać założenia strategii, plan marketingowy, plan działalności operacyjnej, plan organizacji i zarządzania oraz harmonogram określający planowane terminy realizacji poszczególnych etapów działalności i celów strategicznych krajowej instytucji płatniczej. Plan finansowy powinien obejmować projekcję niezbędnych wskaźników i danych finansowych. Doprecyzowanie powyższego zakresu informacji ma na celu ułatwienie ich konstruowania. Dokumenty te są adekwatne na potrzeby oceny ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością polegającą na świadczeniu usług płatniczych.

Warunkiem niezbędnym uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej jest posiadanie środków finansowych w odpowiedniej wysokości. Wnioskodawca powinien wskazać m. in. wysokość funduszy własnych, źródło pochodzenia środków finansowych oraz możliwości dysponowania nimi (§ 3 projektu rozporządzenia).

Dla prawidłowego działania instytucji płatniczej istotne jest m. in. posiadanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej; wymagania w tym zakresie określa § 4 projektu rozporządzenia, jako element rozwiązań zarządczych i organizacyjnych.

Przepisy ustawy wymagają ustalenia tożsamości osób bezpośrednio lub pośrednio posiadających znaczny pakiet akcji lub udziałów wnioskodawcy, osób zarządzających instytucją płatniczą oraz biegłego rewidenta i innego podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych, do czego odnoszą się § 5 oraz § 7 projektu rozporządzenia, wskazując wymagane dokumenty.

Osoby bezpośrednio lub pośrednio posiadające znaczny pakiet akcji lub udziałów wnioskodawcy oraz osoby zarządzające powinny dawać rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą. Dlatego w § 6 projektu rozporządzenia wskazano katalog dokumentów i informacji, jakie powinien złożyć wnioskodawca w celu potwierdzenia spełniania tego wymogu. W szczególności określono zakres informacji, jakie należy przekazać KNF w celu oceny, czy osoby zarządzające posiadają odpowiednie wykształcenie i doświadczeni zawodowe (§ 6 pkt 1 lit. d i e). Doświadczenie KNF jako organu nadzorczego wskazuje, iż dokonanie oceny ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją finansową przez daną osobę wymaga weryfikacji jej dotychczasowej aktywności, w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, zwłaszcza w obszarze rynku finansowego.

W porównaniu do uchylanego w § 9 rozporządzenia, w związku ze zmianą ustawy upoważniającej (art. 61 ust. 1 pkt 9 lit. b i c), jako jedną z podstaw do oceny przez KNF rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, dodano oświadczenia osób fizycznych będących osobami zarządzającymi bądź osobami posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów, o postępowaniach karnych, dyscyplinarnych, administracyjnych i cywilnych, dotyczących tych osób, a mogących mieć wpływ na ocenę wniosku.

Zapisano, że wnioskodawca ma możliwość wyboru formy (dokument lub oświadczenie), w jakiej przedłoży wymagane informacje. Takie rozwiązanie przyczynia się do odformalizowania postępowania i ułatwia przygotowanie przez wnioskodawcę kompletnego wniosku; ewentualne uzupełnienie czy weryfikacja przedstawionych danych może nastąpić w trybie określonym w art. 62 ust. 1 pkt 2 ustawy, co pozwoli osiągnąć cele związane ze sprawowaniem przez KNF nadzoru ostrożnościowego.

W § 8 projektu rozporządzenia wprowadzono wymóg przedstawienia dokumentu upoważniającego do działania w imieniu wnioskodawcy.

Przepis końcowy (§ 9 projektu rozporządzenia) przewiduje, że rozporządzenie wejdzie w życie 14 dni po jego ogłoszeniu.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawcy regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) projektodawca nie przewiduje, aby wejście w życie rozporządzenia miało wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na podmioty składające wnioski o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z następującymi podmiotami: Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Urzędem Komunikacji Elektronicznej, Polską Izbą Ubezpieczeń, Poczta Polska, Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych, Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji, Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności, Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych Lewiatan.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie obejmie w równym stopniu wszystkich wnioskodawców ubiegających się o zezwolenie na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. W celu ograniczenia czasochłonności i pracochłonności kompletowania wniosku i odpowiedniej dokumentacji, projektowane rozporządzenie przewiduje w szerokim zakresie posługiwanie się przez wnioskodawcę oświadczeniami. Analogiczne (bądź zbliżone) wymogi dotyczą innych kategorii podmiotów ubiegających się o uzyskanie zezwolenia w zakresie działalności regulowanej na rynku finansowym, podlegającej nadzorowi ostrożnościowemu. Enumeratywne określenie dokumentów przekazywanych przy wniosku o zezwolenie dla krajowych instytucji płatniczych przyczyni się do usprawnienia prowadzonych postępowań, ograniczając sytuacje, w których organ będzie zwracał się do wnioskodawcy o uzupełnienie dokumentów.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej
Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

33/02/EP

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań
finansowych i statystycznych krajowej instytucji płatniczej**

Na podstawie art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych krajowej instytucji płatniczej oraz terminy ich przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „KNF”.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;
- 2) ustawie o rachunkowości – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330);
- 3) ustawie – Prawo bankowe – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.³⁾).

§ 3. Kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowej instytucji płatniczej obejmuje:

- 1) informację o wartości posiadanych środków finansowych, z uwzględnieniem:
 - a) środków pieniężnych w kasie,
 - b) środków pieniężnych na rachunku bieżącym nostro,
 - c) należności od podmiotów, którym można przypisać wagę ryzyka kredytowego w metodzie standardowej 0%, 20% lub 50%, z terminem płatności do 7 dni,
 - d) instrumentów dłużnych o niskim ryzyku, w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni,
 - e) papierów wartościowych uznawanych za zabezpieczenie przez Narodowy Bank Polski;
- 2) informację o wartości i liczbie udzielonych w danym okresie sprawozdawczym kredytów płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, wraz ze wskazaniem okresu, na jaki zostały udzielone;
- 3) informację o wykonanych transakcjach płatniczych, z uwzględnieniem:

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1385 i 1529.

- a) liczby i wartości wykonanych transakcji,
 - b) wartości pobranych opłat i prowizji;
- 4) zestawienie funduszy własnych ze wskazaniem ich części składowych, o których mowa w art. 76 ust. 2 ustawy, i określeniem ich kwoty oraz elementów, o których mowa w art. 76 ust. 3 ustawy, pomniejszających fundusze własne.

§ 4. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowej instytucji płatniczej obejmuje:

- 1) dane finansowe i informacje, o których mowa w § 3;
- 2) informacje o wykonanych transakcjach płatniczych, z uwzględnieniem liczby i wartości transakcji płatniczych wykonanych w zakresie poszczególnych rodzajów usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy;
- 3) informację o poszczególnych rodzajach i zakresie działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 ustawy, odrębnie dla każdego rodzaju tej działalności.

§ 5. Dane finansowe, o których mowa w § 3 pkt 2 i 3 oraz informację, o której mowa w § 4 pkt 3, podaje się z uwzględnieniem ich struktury walutowej, obejmującej następujące waluty:

- 1) złoty;
- 2) euro;
- 3) dolar amerykański;
- 4) frank szwajcarski;
- 5) pozostałe waluty.

§ 6. Kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza sporządza na formularzach. Wzór formularza dotyczącego:

- 1) kwartalnego sprawozdania finansowego i statystycznego krajowej instytucji płatniczej – określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) dodatkowego rocznego sprawozdania finansowego i statystycznego krajowej instytucji płatniczej – określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 7. Wysokość kwot, wykazywanych w kwartalnym oraz dodatkowym rocznym sprawozdaniu finansowym i statystycznym, podaje się z dokładnością do pełnych złotych, a wartości określone procentowo – z dokładnością do setnej części procenta.

§ 8. 1. Kwartalne oraz dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza sporządza w postaci dokumentu elektronicznego w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.⁴⁾).

2. Kwartalne oraz dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przekazuje za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez KNF, w formacie zgodnym z wymogami tego systemu.

3. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 2, KNF udostępnia krajowym instytucjom płatniczym nieodpłatnie.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501, z 2008 r. Nr 127, poz. 817, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 185, poz. 1092 i Nr 204, poz. 1195 oraz z 2012 r. poz. 1407.

§ 9. Kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF nie później niż w terminie 20 dni od ostatniego dnia kwartału, za który zostało sporządzone.

§ 10. 1. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza sporządza na koniec roku obrotowego, uwzględniając sprawozdanie finansowe, o którym mowa w art. 45 ustawy o rachunkowości, zatwierdzone zgodnie z art. 53 ust. 1 tej ustawy.

2. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF nie później niż w terminie 20 dni od dnia zatwierdzenia sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.

§ 11. W przypadku rozpoczęcia przez krajową instytucję płatniczą działalności w dniu innym niż pierwszy dzień:

- 1) kwartału – pierwsze kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne sporządza za okres od dnia, w którym rozpoczęła świadczenie usług płatniczych, do końca kwartału, w którym rozpoczęła świadczenie tych usług;
- 2) roku – pierwsze dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne sporządza za okres od dnia, w którym rozpoczęła świadczenie usług płatniczych, do końca roku obrotowego, w którym rozpoczęła świadczenie tych usług.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia⁵⁾.

MINISTER FINANSÓW

⁵⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 lipca 2012 r. w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych krajowej instytucji płatniczej (Dz. U. poz. 858), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia ..., (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**KWARTALNE SPRAWOZDANIE FINANSOWE I STATYSTYCZNE
KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ**

Za okres sprawozdawczy:

DATA POCZĄTKOWA:

DATA KOŃCOWA:

Dane krajowej instytucji płatniczej:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO REJESTRU KRAJOWYCH INSTYTUCJI PŁATNICZYCH:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania sprawozdania KNF:

Liczba stron sprawozdania:

I. Wartość posiadanych środków finansowych według stanu na koniec okresu sprawozdawczego

Pozycja	Wartość
1	2
- środki pieniężne w kasie	
- środki pieniężne na rachunku bieżącym nostro	
- należności od podmiotów, którym można przypisać wagę ryzyka kredytowego w metodzie standardowej 0%, 20% lub 50%, z terminem płatności do 7 dni*	
- instrumenty dłużne o niskim ryzyku, w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni*	
- papiery wartościowe uznawane za zabezpieczenie przez Narodowy Bank Polski**	

* Dane należy wskazać w sposób określony w uchwale KNF wydanej na podstawie art. 128 ust. 6 pkt 1, 3, 4, 5 i 7 oraz art. 141j ustawy – Prawo bankowe.

** Dane należy wskazać w sposób określony w uchwale Zarządu Narodowego Banku Polskiego wydanej na podstawie art. 109 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy – Prawo bankowe.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

II. Informacja o kredytach płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, udzielonych w okresie sprawozdawczym

Pozycja	Ogółem wartość /liczba	okres, na jaki został udzielony kredyt płatniczy*				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąca ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesięcy	>6 miesięcy ≤9 miesięcy	>9 miesięcy ≤12 miesięcy
1	2	3	4	5	6	7
- liczba						
- wartość, w tym:						
- złoty (PLN)						
- euro (EUR)						
- dolar amerykański (USD)						
- frank szwajcarski (CHF)						
- pozostałe waluty						

* Należy wskazać termin pierwotny, na jaki został udzielony kredyt płatniczy.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

III. Informacja o transakcjach płatniczych wykonanych w okresie sprawozdawczym

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	Struktura walutowa wykonanych transakcji płatniczych				
		złoty (PLN)	euro (EUR)	dolar amerykański (USD)	frank szwajcarski (CHF)	pozostałe waluty
1	2	3	4	5	6	7
- liczba wykonanych transakcji						
- wartość wykonanych transakcji						
- wartość pobranych opłat i prowizji						

Opracował:

Imię i nazwisko:
Stanowisko:
Telefon:
Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:
Stanowisko:

IV. Zestawienie funduszy własnych według stanu na koniec okresu sprawozdawczego

Pozycja	Wartość
1	2
Fundusze własne:	
- kapitał założycielski	
- kapitał z aktualizacji wyceny	
- niepodzielony zysk z lat ubiegłych	
Pomniejszenia funduszy własnych:	
- akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości	
- wszelkie zobowiązania z tytułu akcji uprzywilejowanych	
- wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej	
- strata z lat ubiegłych	
- strata w trakcie zatwierdzania	
- strata netto bieżącego okresu	

Opracował:

Imię i nazwisko:
Stanowisko:
Telefon:
Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:
Stanowisko:

**DODATKOWE ROCZNE SPRAWOZDANIE FINANSOWE I STATYSTYCZNE
KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ**

Za okres sprawozdawczy:

DATA POCZĄTKOWA:

DATA KOŃCOWA:

Dane krajowej instytucji płatniczej:

NAZWA (FIRMA):

ADRES SIEDZIBY:

NUMER WPISU DO REJESTRU KRAJOWYCH INSTYTUCJI PŁATNICZYCH:

TELEFON:

FAKS:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania sprawozdania KNF:

Liczba stron sprawozdania:

I. Wartość posiadanych środków finansowych według stanu na koniec roku obrotowego

Pozycja 1	Wartość 2
- środki pieniężne w kasie	
- środki pieniężne na rachunku bieżącym nostro	
- należności od podmiotów, którym można przypisać wagę ryzyka kredytowego w metodzie standardowej 0%, 20% lub 50%, z terminem płatności do 7 dni*	
- instrumenty dłużne o niskim ryzyku, w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni*	
- papiery wartościowe uznawane za zabezpieczenie przez Narodowy Bank Polski**	

* Dane należy wskazać w sposób określony w uchwale KNF wydanej na podstawie art. 128 ust. 6 pkt 1, 3, 4, 5 i 7 oraz art. 141j ustawy - Prawo bankowe.

** Dane należy wskazać w sposób określony w uchwale Zarządu Narodowego Banku Polskiego wydanej na podstawie art. 109 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy - Prawo bankowe.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

II.1. Informacja o kredytach płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, udzielonych w roku obrotowym

Pozycja	Ogółem wartość /liczba	okres, na jaki został udzielony kredyt płatniczy*				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąca ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesięcy	>6 miesięcy ≤9 miesięcy	>9 miesięcy ≤12 miesięcy
1	2	3	4	5	6	7
- liczba						
- wartość, w tym:						
- złoty (PLN)						
- euro (EUR)						
- dolar amerykański (USD)						
- frank szwajcarski (CHF)						
- pozostałe waluty						

* Należy wskazać termin pierwotny, na jaki został udzielony kredyt płatniczy.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

II.2. Informacja o udzielonych kredytach płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, według stanu na koniec roku obrotowego

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	okres, na jaki został udzielony kredyt płatniczy*				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąc ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesięcy	>6 miesięcy ≤9 miesięcy	>9 miesięcy ≤12 miesięcy
1	2	3	4	5	6	7
- liczba kredytów						
- wartość kredytów, w tym:						
- złoty (PLN)						
- euro (EUR)						
- dolar amerykański (USD)						
- frank szwajcarski (CHF)						
- pozostałe waluty						

* Należy wskazać termin pierwotny, na jaki został udzielony kredyt płatniczy.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

III.1. Informacje o transakcjach płatniczych wykonanych w roku obrotowym

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	Struktura walutowa wykonanych transakcji płatniczych				
		złoty (PLN)	euro (EUR)	dolar amerykański (USD)	frank szwajcarski (CHF)	pozostałe waluty
1	2	3	4	5	6	7
- liczba wykonanych transakcji						
- wartość wykonanych transakcji						
- wartość pobranych opłat i prowizji						

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

III.2. Informacje o wykonanych transakcjach płatniczych w ramach poszczególnych rodzajów usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy

	Rodzaj usług płatniczych								
	Przyjmowanie wpłat gotówki na rachunek płatniczy	Dokonywanie wpłat gotówki z rachunku płatniczego	Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy			Wydawanie instrumentów płatniczych	Umożliwianie wykonania transakcji płatniczych zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności przez obsługę autoryzacji oraz przesyłanie do wydawcy danego instrumentu lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta mających na celu przekazanie akceptantowi środków należnych mu z tytułu wykonania transakcji płatniczej będącej przedmiotem umowy akceptanta z płatnikiem, z wyłączeniem czynności polegających na rozliczaniu i rozrachunku tych transakcji płatniczych w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku (acquiring)	Świadczenie usług przekazu pieniężnego	Wykonywanie transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest jedynie pośrednikowi pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
- liczba wykonanych usług płatniczych									
- wartość wykonanych usług płatniczych *									

* Należy wskazać wartość w złotych po przeliczeniu wartości usług wyrażonej w innych walutach, przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w ostatnim dniu roku obrotowego.

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

IV. Zestawienie funduszy własnych za rok obrotowy

Pozycja	Wartość
1	2
Fundusze własne:	
- kapitał założycielski	
- kapitał z aktualizacji wyceny	
- niepodzielony zysk z lat ubiegłych	
Pomniejszenia funduszy własnych:	
- akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości	
- wszelkie zobowiązania z tytułu akcji uprzywilejowanych	
- wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej	
- strata z lat ubiegłych	
- strata w trakcie zatwierdzenia	
- strata netto bieżącego okresu	

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

V. Informacje o rodzaju i zakresie działalności wykonywanej przez krajową instytucję płatniczą oprócz świadczenia usług płatniczych, według stanu na koniec roku obrotowego

Pozycja	Tak/Nie	Zakres działalności: 1) przychody uzyskane/koszty związane z prowadzeniem działalności (ze znakiem „-„), 2) wartość/liczba operacji, 3) struktura walutowa: złoty (PLN), euro (EUR), dolar amerykański (USD), frank szwajcarski (CHF), pozostałe waluty
1	2	3
Rodzaj usługi		X
1. Usługi dodatkowe:	X	X
- wymiana walut		1) / 2) / 3) PLN EUR

		USD CHF pozostałe waluty
- bezpieczne przechowywanie środków pieniężnych przekazywanych w celu wykonania transakcji płatniczych		1) / 2) / 3) PLN EUR USD CHF pozostałe waluty
- przechowywanie i przetwarzanie danych		1) / 2) / 3) PLN EUR USD CHF pozostałe waluty
2. Prowadzenie systemów płatności		1) / 2) / 3) PLN EUR USD CHF pozostałe waluty
3. Inna działalność gospodarcza		1) / 2) / 3) PLN EUR USD CHF pozostałe waluty

Opracował:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

Imię i nazwisko:

Stanowisko:

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” lub „ustawą upoważniającą”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia szczegółowego zakresu, formy i sposobu sporządzania przez krajową instytucję płatniczą kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych oraz terminów ich przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego, „zwanej dalej „KNF”.

Niniejsze rozporządzenie zastępuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 lipca 2012 r. w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych krajowej instytucji płatniczej (Dz. U. poz. 858). Zmiana wynika ze zmiany ustawy upoważniającej, w zakresie zdefiniowania pojęcia środków finansowych i nie posługiwania się w ustawie pojęciem finansowych środków płynnych.

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie KNF, jako podmiotowi sprawującemu nadzór nad działalnością instytucji płatniczych, dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej. Nadzór nad instytucjami płatniczymi jest przede wszystkim nadzorem ostrożnościowym, skoncentrowanym na badaniu sytuacji finansowej podmiotu nadzorowanego i ocenie poziomu ryzyka; sprawowany jest w dużej mierze metodami analitycznymi. Podstawą analiz nadzorczych są dane sprawozdawcze przekazywane bezpośrednio przez podmioty nadzorowane. Właściwe określenie zakresu tych danych i częstotliwości oraz terminów ich przekazywania w formie sprawozdań, warunkuje prawidłową realizację funkcji nadzorczych, a w konsekwencji także celów ustawy. Przyjęty model nadzoru nad działalnością dostawców usług płatniczych posiadających status instytucji płatniczych jest wynikiem odpowiedniej implementacji przepisów dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego („PSD”), która została dokonana w ustawie upoważniającej.

Dane i informacje przekazywane przez krajowe instytucje płatnicze w ramach obowiązków sprawozdawczych mają, zgodnie z art. 83 ust. 1 ustawy, przede wszystkim charakter finansowy, są one jednak uzupełniane o dane o charakterze niefinansowym (statystycznym). Ten zakres informacji dotyczy przede wszystkim rodzajów dodatkowej działalności, nieobjętej wydawanym przez KNF na podstawie art. 60 ust. 1 ustawy zezwoleniem na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej,

w tym usług dodatkowych ściśle związanych ze świadczeniem usług płatniczych. Informacje te mają wymiar ściśle nadzorczy, gdyż pozwalają na ocenę sytuacji finansowej podmiotu nadzorowanego w szerszym kontekście całokształtu prowadzonej przez niego działalności. Należy przy tym zaznaczyć, że informacje i dane pozyskiwane dla celów nadzorczych będą w formie zagregowanej wykorzystywane także jako tzw. dane administracyjne dla celów statystyki publicznej.

Projektowane rozporządzenie określa zakres dwóch rodzajów sprawozdań. W § 3 określony został szczegółowy zakres kwartalnego sprawozdania finansowego i statystycznego. Będzie ono obejmować informację o wartości posiadanych środków finansowych, z uwzględnieniem środków pieniężnych w kasie, środków na rachunku bieżącym nostro, instrumentów dłużnych o niskim ryzyku w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni, papierów wartościowych uznawanych jako zabezpieczenie przez Narodowy Bank Polski, informację o udzielonych w danym kwartale kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie na jaki zostały udzielone, informację o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz wartości pobranych opłat i prowizji oraz zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty.

W § 4 określony został szczegółowy zakres dodatkowego rocznego sprawozdania finansowego i statystycznego, obejmujący dane wykazywane w sprawozdaniach kwartalnych, a ponadto informacje o wykonanych transakcjach płatniczych, z uwzględnieniem liczby i wartości transakcji płatniczych wykonanych w ramach poszczególnych rodzajów usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy, oraz informację o rodzaju i zakresie dodatkowej działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 ustawy.

Należy zaznaczyć, że sprawozdania kwartalne służą przede wszystkim pozyskiwaniu przez KNF informacji cyklicznych, które są konieczne do bieżącego monitorowania sytuacji nadzorowanych podmiotów. Natomiast dodatkowe sprawozdanie roczne zawiera dane, które podlegają analizie przez KNF w okresie dłuższym, tj. w cyklu rocznym, a ponadto także dane zawarte w sprawozdaniu kwartalnym. Jest to uzasadnione tym, że dane zamieszczone w sprawozdaniu rocznym powinny być oparte na sprawozdaniu finansowym za dany rok obrotowy, zatwierdzonym przez właściwy organ zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.). Zweryfikowane dane pochodzące ze zatwierdzonego sprawozdania finansowego za dany rok obrotowy mogą się różnić od danych przekazywanych w ramach bieżącej sprawozdawczości kwartalnej w roku kalendarzowym. Jednocześnie pozwalają one na ocenę adekwatności

rzetelności sporządzania, a następnie przedstawiania KNF informacji mających wpływ na ocenę stabilnego i ostrożnego prowadzenia działalności przez daną instytucję płatniczą w poszczególnych kwartałach roku kalendarzowego. W rozporządzeniu przyjęto zatem konstrukcję polegającą na takim zróżnicowaniu zakresu sprawozdań kwartalnych i dodatkowych sprawozdań rocznych, aby zakres danych w nich zawartych odpowiadał zróżnicowanym potrzebom nadzorczym, odpowiednio do odmiennej funkcji obu rodzajów sprawozdań. W przeciwnym razie dochodziłoby do nadmiernego obciążenia krajowych instytucji płatniczych obowiązkami sprawozdawczymi, które mogą być realizowane w cyklu rocznym, a byłyby realizowane kwartalnie, co należałoby uznać za zbędne ze względu na cel, któremu, zgodnie z art. 83 ust. 1 i ust. 3 ustawy, służy realizacja obowiązków sprawozdawczych wobec KNF.

Zgodnie z proponowanym § 5 dane finansowe, o których mowa w § 3 pkt 2 i 3 oraz informacja, o której mowa w § 4 pkt 3, podawane są z uwzględnieniem ich struktury walutowej obejmującej wskazane waluty (złoty, euro, dolar amerykański, frank szwajcarski oraz pozostałe waluty).

Zgodnie z § 6 obowiązki sprawozdawcze będą realizowane przy wykorzystaniu formularzy. Wzór formularza sprawozdania kwartalnego określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, a dodatkowego sprawozdania rocznego – załącznik nr 2 do rozporządzenia.

W § 8 przewiduje się, że sprawozdawczość będzie realizowana w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego udostępnianego nieodpłatnie krajowym instytucjom płatniczym przez KNF, w plikach o formacie zgodnym z wymogami tego systemu.

W § 9 i § 10 ust. 2 projektowanego rozporządzenia wyznacza się terminy przekazywania do KNF poszczególnych rodzajów sprawozdań.

W projekcie przewidziane zostały rozwiązania szczególne dla krajowych instytucji płatniczych, które po uzyskaniu zezwolenia rozpoczynają działalność w dniu innym, niż pierwszy dzień kwartału albo roku. Zgodnie z § 11 krajowa instytucja płatnicza będzie składać sprawozdanie za niepełny okres sprawozdawczy, w terminach i formie przewidzianych dla danego sprawozdania (kwartalnego albo rocznego). Pozwoli to na objęcie obowiązkiem sprawozdawczym pełnego okresu faktycznej działalności nadzorowanych podmiotów, niezależnie od momentu rozpoczęcia przez nie działalności. Jest to o tyle istotne, że wszystkie podmioty o statusie instytucji płatniczych rozpoczynają działalność pod rządami ustawy, która stosunkowo niedawno weszła w życie (w poprzednim stanie prawnym, przed

wejściem w życie ustawy upoważniającej, działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych nie była objęta reglamentacją ani nadzorem publicznym).

Przepis końcowy zawarty w § 12 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Stosownie do art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r., o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.) Minister Finansów wystąpi do Komisji Nadzoru Finansowego o wyrażenie opinii w sprawie projektowanego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatnicze oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany: Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Polskiej Organizacją Handlu i Dystrybucji, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Urzędowi Komunikacji Elektronicznej, Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Poczcie Polskiej S. A., Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie obejmie w równym stopniu wszystkie podmioty posiadające status krajowej instytucji płatniczej. Analogiczne bądź zbliżone obciążenia w zakresie obowiązków sprawozdawczych dotyczą także innych kategorii podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym i podlegających nadzorowi ostrożnościowemu. Dla ograniczenia czasochłonności i pracochłonności czynności związanych z wykonywaniem obowiązków sprawozdawczych projektowane rozporządzenie przewiduje rozwiązania z zakresu e-administracji.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa; w szczególności nie ma konieczności tworzenia odrębnego systemu teleinformatycznego dla sprawozdawczości krajowych instytucji płatniczych. Dostosowanie istniejących rozwiązań teleinformatycznych do potrzeb związanych z realizacją niniejszego rozporządzenia nie będzie wymagać istotnych nakładów finansowych.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

**w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi
oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego**

Na podstawie art. 115 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wysokość, sposób i terminy uiszczania przez krajowe instytucje płatnicze opłat za:
 - a) wydanie oraz zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”,
 - b) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy;
- 2) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje płatnicze na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, zwanych dalej „kosztami nadzoru”;
- 3) sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat, o których mowa w pkt 2.

§ 2. 1. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 1 250 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

2. Zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 400 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu zmiany

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

zezwolenia.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, krajowa instytucja płatnicza uiszcza w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji udzielającej zezwolenia lub decyzji o jego zmianie.

§ 3. 1. Dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równoważności w walucie polskiej kwoty 400 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu dokonania wpisu do rejestru.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, krajowa instytucja płatnicza uiszcza w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia o dokonaniu wpisu do rejestru.

§ 4. Opłaty, o których mowa w § 2 i 3, wnosi się na rachunek bankowy urzędu obsługującego Komisję Nadzoru Finansowego, zwaną dalej „KNF”, z podaniem tytułu wpłaty.

§ 5. 1. Wysokość wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje płatnicze na pokrycie kosztów nadzoru za dany rok kalendarzowy oblicza się według wzoru:

$$KWN_{IP} = \frac{MKN_{IP} * (KN_{IPP} - O_{IPP})}{MKN_{IPP}}$$

gdzie:

KWN_{IP} – oznacza kwotę wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy,

MKN_{IP} – oznacza maksymalną kwotę, jaka może być należna od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy, obliczoną w sposób określony w ust. 2,

KN_{IPP} – oznacza wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym,

O_{IPP} – oznacza sumę opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym,

MKN_{IPP} – oznacza maksymalną kwotę należną od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za dany rok kalendarzowy

– przy czym jeżeli kwota KWN_{IP} jest wyższa niż kwota MKN_{IP} wysokość wpłaty wnoszonej przez daną krajową instytucję płatniczą na pokrycie kosztów nadzoru za dany rok kalendarzowy jest równa kwocie MKN_{IP} .

2. Maksymalna kwota, jaka może być należna od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy stanowi iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych w danym roku kalendarzowym przez krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, i stawki 0,075%, z tym że:

- 1) do transakcji płatniczych krajowych instytucji płatniczych świadczących wyłącznie:
 - a) usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo
 - b) usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy– stosuje się stawkę 0,05%;
- 2) do działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy oraz do transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług płatniczych stosuje się stawkę 0,0025% w odniesieniu do danej usługi.

§ 6. 1. Krajowa instytucja płatnicza ustala za każde półrocze danego roku kalendarzowego zaliczkę na poczet pokrycia kosztów nadzoru w wysokości 0,075% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

2. W przypadku krajowych instytucji płatniczych świadczących usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy, zaliczka jest ustalana w wysokości 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

3. W przypadku krajowych instytucji płatniczych świadczących usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy, w odniesieniu do tej usługi zaliczka jest ustalana w wysokości 0,0025% wartości obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy, wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

4. W przypadku transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych wydanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy, lub do transakcji płatniczych wykonanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3

ust. 1 pkt 5 ustawy, zaliczka jest ustalana w wysokości 0,0025% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

5. Zaliczkę, o której mowa w ust. 1–4, krajowa instytucja płatnicza wpłaca za każde półrocze najpóźniej do końca czwartego miesiąca tego półrocza.

§ 7. 1. Krajowa instytucja płatnicza podejmująca działalność pierwszą zaliczkę wpłaca za to półrocze, w którego pierwszym dniu prowadzi działalność, z uwzględnieniem okresu prowadzenia działalności w półroczu poprzednim. Wpłaty zaliczki krajowa instytucja płatnicza dokonuje w czwartym miesiącu tego półrocza.

2. Wysokość pierwszej zaliczki krajowa instytucja płatnicza ustala w wysokości 0,15% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych w okresie trzech pierwszych miesięcy kalendarzowych półrocza, za które jest uiszczana zaliczka, powiększonych o 0,075% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych w okresie prowadzenia działalności w półroczu poprzednim.

3. W przypadku krajowych instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy, zaliczka jest ustalana w wysokości 0,1% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych w okresie trzech pierwszych miesięcy kalendarzowych półrocza, za które jest uiszczana zaliczka, powiększonej o 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych w okresie prowadzenia działalności w półroczu poprzednim.

4. W przypadku krajowych instytucji płatniczych świadczących usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy, w odniesieniu do tej usługi, zaliczka jest ustalana w wysokości 0,005% wartości obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy, wykonanych w okresie trzech pierwszych miesięcy kalendarzowych półrocza, za które jest uiszczana zaliczka, powiększonej o 0,0025% wartości obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy, wykonanych w okresie prowadzenia działalności w półroczu poprzednim.

5. W przypadku transakcji płatniczych wykonanych przy użyciu instrumentów płatniczych wydanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy, lub do transakcji płatniczych wykonanych w ramach usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, w odniesieniu do tej usługi zaliczka jest ustalana w wysokości 0,005% wartości całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

§ 8. 1. Krajowa instytucja płatnicza wpłacając zaliczkę, o której mowa w § 6 albo w § 7, informuje KNF o podstawie jej naliczenia, okresie, jakiego dotyczy, oraz jej wysokości, a w przypadku wpłaty zaliczki należnej za drugie półrocze, jeżeli nie jest to zaliczka, o której mowa w § 7, także o wysokości zaliczki wpłaconej za pierwsze półrocze.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, krajowa instytucja płatnicza przekazuje na formularzach. Wzór formularza dotyczącego:

- 1) informacji o zaliczce wpłaconej za I półrocze danego roku kalendarzowego – określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) informacji o zaliczce wpłaconej za II półrocze danego roku kalendarzowego – określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) informacji o zaliczce, o której mowa w § 7 – określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

3. Wpłata zaliczki następuje przelewem na rachunek bankowy urzędu obsługującego KNF.

§ 9. 1. Wpłata zaliczek za drugie półrocze danego roku kalendarzowego ulega wstrzymaniu w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek po dokonaniu przez krajowe instytucje płatnicze wpłat za pierwsze półrocze danego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez krajowe instytucje płatnicze, będzie wyższa niż prognoza dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczący KNF, w drodze komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF, informuje o wstrzymaniu wpłat zaliczek; komunikat ogłasza się nie później niż na 14 dni przed terminem wpłaty zaliczki za drugie półrocze danego roku kalendarzowego.

§ 10. Do dnia 15 lipca następnego roku kalendarzowego Przewodniczący KNF ustala i podaje do publicznej wiadomości, w drodze komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF:

- 1) wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym;
- 2) sumę opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym;

3) maksymalną kwotę należną od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za dany rok kalendarzowy.

§ 11. 1. W terminie 30 dni od dnia ogłoszenia komunikatu, o którym mowa w § 10, krajowa instytucja płatnicza składa KNF deklarację, w której wykazuje kwotę wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od tej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy oraz kwotę ewentualnej nadpłaty albo niedopłaty.

2. Wzór deklaracji, o której mowa w ust. 1, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 12. 1. Nadpłata, o której mowa w § 11 ust. 1, powstaje w przypadku gdy kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy jest niższa niż kwota zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję płatniczą.

2. Kwota nadpłaty jest zwracana na rachunek bankowy wskazany przez krajową instytucję płatniczą w terminie 30 dni od dnia złożenia deklaracji.

§ 13. 1. Niedopłata, o której mowa w § 11 ust. 1, powstaje w przypadku gdy kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji płatniczej za rok kalendarzowy jest wyższa niż kwota zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję płatniczą.

2. W przypadku powstania niedopłaty krajowa instytucja płatnicza w terminie, o którym mowa w § 11 ust. 1, dokonuje wpłaty należności na rachunek urzędu obsługującego KNF.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

PREZES RADY MINISTRÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego (Dz. U. poz. 843), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ
O ZALICZCE WPLACONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za I półrocze roku

Nazwa i adres instytucji płatniczej:

.....

.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji płatniczych:

Zaznaczyć właściwe pole w stosownym przypadku:

- Instytucja świadcząca wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,05% w przypadku gdy instytucja świadczy wyłącznie jeden z dwóch wskazanych rodzajów usług płatniczych)
- Instytucja świadcząca usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,075% w przypadku gdy instytucja świadczy również inne usługi płatnicze, niewykonane w ramach tych usług płatniczych)

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych *
1.	Kwota transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, w II półroczu roku poprzedniego (bez uwzględnienia wartości z poz. 3)	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego (0,075% albo 0,05% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
3.	Wartość obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy oraz wartość transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, wykonanych w II półroczu roku poprzedniego	
4.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego w związku ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy lub transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług (0,0025% kwoty z poz. 3 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
5.	Calkowita kwota zaliczki wpłacanej na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego (kwota z poz. 2 albo poz. 4, albo suma kwot z poz. 2 i 4 - odpowiednio do zakresu świadczonych usług płatniczych)	

* w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 5

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczęć i podpis)

.....
(pieczęć i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ
O ZALICZCE WPLACONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za II półrocze roku

Nazwa i adres instytucji płatniczej:

.....

.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji płatniczych:

Zaznaczyć właściwe pole w stosownym przypadku:

- Instytucja świadcząca wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,05% w przypadku gdy instytucja świadczy wyłącznie jeden z dwóch wskazanych rodzajów usług płatniczych)
- Instytucja świadcząca usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,075% w przypadku gdy instytucja świadczy również inne usługi płatnicze, niewykonane w ramach tych usług płatniczych)

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych *
1.	Kwota transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, w I półroczu danego roku kalendarzowego (bez uwzględnienia wartości z poz. 3)	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za II półrocze danego roku kalendarzowego (0,075% albo 0,05% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
3.	Wartość obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy oraz wartość transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, wykonanych w I półroczu danego roku kalendarzowego	
4.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za II półrocze danego roku kalendarzowego w związku ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy lub transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług (0,0025% kwoty z poz. 3 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
5.	Calkowita kwota zaliczki wpłaconej na pokrycie kosztów nadzoru za II półrocze danego roku kalendarzowego (kwota z poz. 2 albo poz. 4, albo suma kwot z poz. 2 i 4 - odpowiednio do zakresu świadczonych usług płatniczych)	
6.	Zaliczka wpłacona na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego	
7.	Suma wpłaconych zaliczek za I i II półrocze danego roku kalendarzowego (suma kwot z poz. 5 i 6)	

* w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 5

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczęć i podpis)

.....
(pieczęć i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ
O PIERWSZEJ ZALICZCE WPLACONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za I półrocze/II półrocze * roku

Nazwa i adres instytucji płatniczej:

.....

.....

NIP:.....

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji płatniczych:

Data rozpoczęcia działalności:

Zaznaczyć właściwe pole w stosownym przypadku:

- Instytucja świadcząca wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,1% oraz poz. 4 z zastosowaniem stawki 0,05% w przypadku gdy instytucja świadczy wyłącznie jeden z dwóch wskazanych rodzajów usług płatniczych)
- Instytucja świadcząca usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy**
(należy wypełnić poz. 2 z zastosowaniem stawki 0,15% oraz poz. 4 z zastosowaniem stawki 0,075% w przypadku gdy instytucja świadczy również inne usługi płatnicze, niewykonane w ramach tych usług płatniczych)

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych **
1.	Kwota transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, w pierwszych trzech miesiącach półrocza, za które jest wpłacana zaliczka *** (bez uwzględnienia wartości z poz. 5)	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za dane półrocze (0,15% albo 0,1% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
3.	Kwota transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie poprzedzającym półrocze, za które jest wpłacana zaliczka (bez uwzględnienia wartości z poz. 7)	
4.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za okres prowadzenia działalności poprzedzający półrocze, za które jest wpłacana zaliczka (0,075% albo 0,05% kwoty z poz. 3 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
5.	Wartość obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy oraz wartość transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, wykonanych w pierwszych trzech miesiącach półrocza, za które jest wpłacana zaliczka	

6.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za dane półrocze w związku ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy lub transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług (0,005% kwoty z poz. 5 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
7.	Wartość obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy oraz wartość transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, wykonanych w okresie poprzedzającym półrocze, za które jest wpłacana zaliczka	
8.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za okres prowadzenia działalności w zakresie świadczenia usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy lub transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, poprzedzający półrocze, za które jest wpłacana zaliczka (0,0025% kwoty z poz.7 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
9.	Całkowita kwota zaliczki wpłaconej na pokrycie kosztów nadzoru za dane półrocze (suma kwot z poz. 2, 4, 6 i 8)	

* niepotrzebne skreślić

** w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

*** zaliczka jest wpłacana za to półrocze, w którego pierwszym dniu, odpowiednio 1 stycznia albo 1 lipca danego roku, krajowa instytucja płatnicza prowadziła działalność

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 9

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczętka i podpis)

.....
(pieczętka i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**DEKLARACJA WPLĄTY NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU
NALEŻNEJ OD KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ
za rok**

Nazwa i adres instytucji płatniczej:

.....
.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji płatniczych:

Data rozpoczęcia działalności:

Zaznaczyć właściwe pole w stosownym przypadku:

- Instytucja świadcząca wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy
- Instytucja świadcząca usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych
1.	MKN_{IPP} - maksymalna kwota należna od wszystkich krajowych instytucji płatniczych za dany rok kalendarzowy *	
2.	MKN_{IP} - maksymalna kwota, jaka może być należna od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy, obliczona w sposób określony w § 5 ust. 2	
3.	O_{IPP} - suma opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym *	
4.	KN_{IPP} - wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym *	
5.	KWN_{IP} - kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji płatniczej za dany rok kalendarzowy (kwota obliczona zgodnie z wzorem: $KWN_{IP} = \frac{MKN_{IP} * (KN_{IPP} - O_{IPP})}{MKN_{IPP}}$; jeżeli kwota KWN_{IP} jest wyższa niż kwota MKN_{IP} należy wpisać kwotę MKN_{IP})	
6.	Suma zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję płatniczą za dany rok kalendarzowy	
7.	Niedopłata (kwota z poz. 5 pomniejszona o kwotę z poz. 6; jeżeli różnica jest liczbą ujemną należy wpisać „0”)	

8.	<p>Nadpłata (kwota z poz. 6 pomniejszona o kwotę z poz. 5; jeżeli różnica jest liczbą ujemną należy wpisać „0”)</p> <p>Zwrot na podany poniżej rachunek bankowy krajowej instytucji płatniczej:</p>	
-----------	--	--

*dane ogłaszane w formie komunikatu Przewodniczącego KNF w Dzienniku Urzędowym KNF

.....
Data realizacji przelewu kwoty z poz. 7

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczętka i podpis)

.....
(pieczętka i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 115 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą upoważniającą” lub „ustawą”, upoważnienia dla Prezesa Rady Ministrów do określenia terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat z tytułu nadzoru nad instytucjami płatniczymi, a także sposobów i terminy rozliczenia tych wpłat oraz wysokości, warunków i terminów uiszczania opłat z tytułu wydania lub zmiany zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych w charakterze instytucji płatniczej oraz z tytułu dokonania wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisów wynikających z wydania bądź zmiany zezwolenia.

W wyniku nowelizacji ustawy upoważniającej, zmiany w zakresie art. 113 ust. 2 i 3 implikują konieczność wydania nowego rozporządzenia określającego zasady ponoszenia kosztów nadzoru przez instytucje płatnicze. Istotą zmian ustawowych było doprecyzowanie przepisów określających maksymalne wartości do obliczania kosztów nadzoru, w przypadku świadczenia usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 albo 7 ustawy (zmiana art. 113 ust. 2) oraz w przypadku świadczenia usługi o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy (zmiana art. 113 ust. 3).

W pierwszym przypadku dookreślono, że mniejsza stawka obliczania wpłat na nadzór przez instytucje płatnicze obowiązuje, gdy podmiot ten świadczy wyłącznie usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 albo 7.

W drugim przypadku doprecyzowano pojawiające się wątpliwości interpretacyjne w zakresie świadczenia przez krajowe instytucje płatnicze usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5, gdy podmiot świadczy w ramach jednej z tych usług inne ściśle powiązane transakcje płatnicze.

W pozostałym zakresie niniejszy projekt przewiduje rozwiązania, jakie były określone w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego (Dz. U. poz. 843).

Wytyczne zawarte w art. 115 ustawy upoważniającej nakazują wydanie przepisów wykonawczych przy uwzględnieniu charakteru czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat i z zapewnieniem skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być

wydane na jego podstawie, są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej podmioty świadczące usługi płatnicze w rozumieniu ustawy, które w myśl przepisów ustawy uzyskały status instytucji płatniczych nie podlegały publicznemu nadzorowi ostrożnościowemu. Natomiast w stanie prawnym w czasie obowiązywania uchylanej ustawą upoważniającą rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego dane o liczbie nadzorowanych podmiotów, niezbędnych czynnościach nadzorczych KNF w stosunku do nich oraz kosztach z tym związanych nie są miarodajne, z uwagi na trwający w tym czasie proces tworzenia się polskiego rynku usług płatniczych.

Zgodnie z art. 99 ust. 1 działalność w charakterze instytucji płatniczej podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego (zwaną dalej „KNF”) na zasadach określonych w tej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, wydatki stanowiące koszty działalności KNF i Urzędu KNF, w wysokości określonej w ustawie budżetowej są pokrywane z wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane w wysokości i na zasadach określonych w przepisach odrębnych. W odniesieniu do instytucji płatniczych przepisy te zawarte są w art. 113 i 114 ustawy upoważniającej. W art. 113 mowa o maksymalnych stawkach wpłat wnoszonych na pokrycie kosztów nadzoru, z uwzględnieniem obniżonej stawki w odniesieniu do działalności krajowej instytucji płatniczej polegającej na świadczeniu wyłącznie usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 albo usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy. Ustawa obniża też stawkę stosowaną do obliczania wpłaty w przypadku, gdy podstawą naliczenia są obroty związane ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy oraz w stosunku do transakcji płatniczych związanych z wykonywaniem tych usług. Z kolei art. 114 wskazuje na czynności, które podlegają opłacie, i wyznacza maksymalną wartość tych opłat.

W przepisach § 2–4 rozporządzenie ustala wysokość opłaty od decyzji w sprawie wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej oraz zmiany tego zezwolenia, jak również wysokość opłaty z tytułu wpisu do rejestru niezwiązanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia. Opłata za wydanie zezwolenia została ustalona w wysokości równowartości w złotych kwoty 1 250 euro. Natomiast opłaty za zmianę zezwolenia oraz za dokonanie wpisu do rejestru zostały ustalone w wysokości równowartości w złotych kwoty 400 euro. Termin na uiszczenie opłat został określony na

14 dni, odpowiednio od dnia otrzymania decyzji w sprawie wydania zezwolenia albo jego zmiany, albo od dnia zawiadomienia o dokonaniu wpisu do rejestru. Należy zauważyć, że ustawa upoważniająca (art. 114 ust. 2) ustala limit opłat na poziomie równowartości w złotych kwoty 1 500 euro.

Projektowane rozporządzenie (§ 5) wyznacza stawkę na poziomie dozwolonego ustawowo maksimum, tj. w wysokości 0,075%, przy czym – stosownie do przepisów ustawy upoważniającej – w przypadku krajowych instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy, wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, wyliczana będzie przy zastosowaniu stawki 0,05%, a w przypadku krajowych instytucji płatniczych, świadczących usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy oraz do transakcji płatniczych wykonanych w ramach tych usług, przy zastosowaniu stawki 0,025%. W pierwszym przypadku stawka naliczana będzie od wartości obrotu odniesionego do całkowitej kwoty transakcji płatniczych, w drugim – od wartości obrotów związanych ze świadczeniem przedmiotowych usług oraz od wartości obrotu odniesionego do całkowitej kwoty transakcji płatniczych związanych ze świadczeniem tych usług. Obydwie obniżone stawki ustalone zostały na maksymalnym dopuszczonym przez ustawę poziomie.

Ustalenie wysokości opłat oraz stawki na proponowanym poziomie jest niezbędne ze względu na szacowaną wielkość uzyskanych z tego tytułu środków w zestawieniu z kosztami, na pokrycie których środki te mają być przeznaczone. Koszty nadzoru będą związane przede wszystkim z nakładem pracy organu nadzoru, jaki jest związany z dokonywaniem wskazanych czynności

Ze względu na brak miarodajnych danych o sektorze (zarówno o liczbie podmiotów nadzorowanych, jak i o wysokości osiągniętych przez nie obrotów) nie można z obecnej perspektywy oszacować dochodów budżetu państwa z tytułu dokonywanych przez krajowe instytucje płatnicze wpłat z tytułu kosztów nadzoru oraz opłat z tytułu niektórych rozstrzygnięć lub dokonania niektórych czynności o charakterze materialno-technicznym. Uzasadnia to konieczność ustalenia wskaźnika wpłat i opłat w maksymalnej wysokości dopuszczonej ustawą. Należy jednakże zastrzec, że w ostatecznym rozliczeniu dokonywanym w kolejnym roku kalendarzowym, podmioty nadzorowane są obciążane rzeczywistymi kosztami nadzoru limitowanymi ustawą budżetową, a kwoty przewyższające te koszty podlegają zwrotowi. Jednocześnie nawet przy maksymalnie ukształtowanych stawkach obciążenia dla poszczególnych krajowych instytucji płatniczych nie powinny być nadmierne,

kształtują się bowiem na poziomie 750 zł od każdego 1 000 000 złotych obrotu (albo niższym w przypadku określonych w ustawie niektórych kategorii usług płatniczych).

Wzór obliczenia należnej od danej krajowej instytucji płatniczej wpłaty określony został w § 5. Pozwala on na proporcjonalne rozliczenie kosztów pomiędzy poszczególnymi krajowymi instytucjami płatniczymi w odniesieniu do rzeczywiście poniesionych w danym roku kosztów nadzoru. Koszty nadzoru, zgodnie z art. 114 ust. 3 ustawy, są pomniejszane o sumę opłat wniesionych w danym roku przez instytucje płatnicze, a tym samym pomniejszają łączną kwotę należnych od tych instytucji wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, co uwzględniono we wzorze określonym w § 5.

Projektowane rozporządzenie, analogicznie do regulacji odnoszących się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru wnoszonych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne, wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnych wpłat (§ 6). Zmniejsza to bieżące obciążenia finansowe krajowych instytucji płatniczych i odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF (koszty działalności KNF pokrywane są z kolejnych transz wypłacanych z budżetu państwa). Dla wyeliminowania możliwych wątpliwości wprowadzono przepisy (§ 7) określające sposób obliczenia i terminy wpłaty pierwszej zaliczki dla krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność, co jest związane przede wszystkim z tym, że krajowa instytucja płatnicza, która rozpoczyna działalność, nie może za podstawę wyliczenia należnej zaliczki przyjąć dotychczasowych obrotów z ostatnich sześciu miesięcy. Z kolei dla uporządkowania procesu informowania KNF o podstawie wpłacanych zaliczek i ułatwienia sporządzania tej informacji przez krajowe instytucje płatnicze wprowadzono wzory takich informacji (§ 8).

Rozporządzenie w § 9 przewiduje możliwość wstrzymania wpłat zaliczek w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek za kolejne półrocze danego roku będzie przewyższać kwotę prognozowanych dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF nad instytucjami płatniczymi (tj. maksymalną kwotę, jaka może być wydatkowana przez KNF z tego tytułu). Jest to rozwiązanie, które funkcjonuje także w odniesieniu do wpłat na pokrycie kosztów nadzoru dokonywanych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne – zwalnia to podmioty z obowiązku wnoszenia wpłat, które podlegałyby zwrotowi w wyniku rozliczenia rocznego. Nowym rozwiązaniem jest ogłaszanie tej informacji w formie komunikatu Przewodniczącego KNF w Dzienniku Urzędowym KNF (§ 10). Ogłoszenie w formie komunikatu zapewnia

formalny charakter tej informacji i daje pewność prawną w zakresie braku obowiązku wpłaty zaliczki.

Rozliczenie roczne (§ 11–13) dokonywane jest w oparciu o dane o rzeczywistych kosztach nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz łącznej kwocie zaliczek należnych od wszystkich krajowych instytucji płatniczych, ustalanej w oparciu o łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w danym roku kalendarzowym będącym przedmiotem rozliczenia przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze, w tym także obrotów związanych ze świadczeniem usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5 ustawy. Dane te są dostępne dopiero po zakończeniu roku, po uzyskaniu stosownych danych od instytucji płatniczych oraz ustaleniu kosztów nadzoru przypadających na instytucje płatnicze. Terminy przewidziane w rozporządzeniu zostały dostosowane do dostępności tych danych.

Sposób rozliczania zaliczek wnoszonych przez instytucje płatnicze oparty został na samoobliczeniu dokonywanym przez każdą krajową instytucję płatniczą i złożeniu odpowiedniej deklaracji. Stosownie do przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, które zgodnie z przepisem wprowadzanym ustawą o usługach płatniczych jako zmiana art. 19 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, będą miały zastosowanie do wpłat z tytułu kosztów nadzoru, ustalenie należności przez organ nadzoru (działający w tym przypadku jako organ podatkowy) wymagałoby formy decyzji administracyjnej, a to generowałoby duże obciążenia dla służb finansowo-księgowych UKNF i w zbędny sposób formalizowało proces rozliczania zwiększając także jego czasochłonność. Rozwiązanie oparte na składaniu deklaracji pozwala na wszczynanie postępowania i wydawanie decyzji tylko w przypadkach gdy organ nadzoru nie będzie zgadzał się z prawidłowością rozliczenia dokonanego samodzielnie przez podmiot. Ponieważ samoobliczenie należności – a więc ustalenie ewentualnej nadpłaty bądź niedopłaty – oparte jest na danych, które ustala KNF na podstawie posiadanych informacji, w rozporządzeniu przewidziano, że dane te będą ogłaszane w sposób formalny, w drodze komunikatu Przewodniczącego KNF ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF. Wskazane w przepisach projektowanego rozporządzenia terminy odpowiadają możliwości uzyskania przez KNF danych w zakresie rzeczywistych kosztów nadzoru oraz łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie instytucje płatnicze w danym roku – są to bowiem wielkości ustalone po zakończeniu roku, którego dotyczą.

Przepis końcowy zawarty w § 14 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowane rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

W opinii projektodawcy regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, późn. zm.) projekt zostanie zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływać na krajowe instytucje płatnicze oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany następującym podmiotom: Narodowemu Bankowi Polskiemu, KNF, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komunikacji Elektronicznej, Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, Związkowi Banków Polskich, Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Krajowej Federacji Konsumentów, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Izbie Gospodarczej Przedsiębiorców Finansowych, Konfederacji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce Związek Pracodawców.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

W związku z objęciem działalności instytucji płatniczych nadzorem KNF i wprowadzeniu regulacji zapewniającej pokrywanie kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane odpowiedniemu zwiększeniu ulega strona dochodowa i wydatkowa budżetu państwa w części Urzędu KNF. Wzrost wydatków budżetowych związanych z nadzorem nad instytucjami płatniczymi będzie rekompensowany przez wzrost dochodów z wpłat wnoszonych z tego tytułu przez podmioty nadzorowane. Analogicznie do regulacji odnoszących się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru ponoszonych przez inne podmioty działające na rynku finansowym, projektowane rozporządzenie wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnej składki, co odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF (koszty działalności KNF pokrywane są z kolejnych transz wypłacanymi z budżetu państwa).

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nakłada na krajowe instytucje płatnicze obowiązek dokonywania wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, jednakże nie będzie to miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Dodatkowe obciążenia obejmą wszystkie podmioty prowadzące ten rodzaj działalności; analogiczne bądź zbliżone obciążenia związane z ponoszeniem kosztów nadzoru nałożone są także na inne kategorie podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie ustala mechanizm finansowania realizacji zadań KNF wynikający z ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, polegający na pokrywaniu kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej
wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych
transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych
oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji**

Na podstawie art. 125 ust. 8 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną sumę gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych oraz termin powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji.

§ 2. 1. Minimalna suma gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy wynosi 0,6% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1 200 euro.

2. W przypadku gdy umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana na okres dłuższy niż 12 miesięcy, kwota minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej, ustalona zgodnie z ust. 1, jest za każdy kolejny miesiąc następujący po okresie 12 miesięcy zwiększana o 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż o równowartość w złotych 100 euro za każdy taki miesiąc.

3. Równowartość w złotych kwot, o których mowa w ust. 1 i 2, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana.

4. W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowitą kwotę transakcji płatniczych, o której mowa w ust. 1 i 2, określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

§ 3. Obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

§ 4. Umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

MINISTER FINANSÓW

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. poz. 437), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Z dniem ... wejdą w życie niektóre z regulacji zawartych w przepisach ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowa ustawa wprowadza m.in. zmianę art. 125 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.). Zgodnie z nowym brzmieniem, umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej, albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, do wysokości dokonanej wpłaty.

Wprawdzie ustawa nowelizująca nie dokonuje zmian w art. 125 ust. 8 obowiązującej ustawy, tj. przepisie zawierającym delegację ustawową do wydania aktu wykonawczego, tym niemniej, z uwagi na zmianę przepisu merytorycznego (art. 125 ust. 3) do którego odsyła przepis upoważniający, nastąpi utrata mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. poz. 437).

W związku z powyższym, przepisy ww. ustawy nowelizującej zawierają regulacje, która utrzymuje w mocy obecnie obowiązujący akt wykonawczy do dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia w tej sprawie, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie nowelizacji ustawy.

Mając powyższe na uwadze, przepisy projektowanego rozporządzenia zawierają regulacje analogiczne z obecnie obowiązującym rozporządzeniem.

Minimalna suma gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy będzie wynosiła 0,6% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1 200 euro.

Ponadto w przypadku gdy umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej będzie zawierana na okres dłuższy niż 12 miesięcy, kwota minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej, ustalona zgodnie z ww. ust. 1, będzie za każdy kolejny miesiąc następujący po okresie 12 miesięcy zwiększana o 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana, nie mniej jednak niż o równowartość w złotych 100 euro za każdy taki miesiąc.

Kwoty równowartości w złotych minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej będzie ustalana tak jak dotychczas przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej jest zawierana (§ 2 ust. 3).

W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowita kwota transakcji płatniczych będąca podstawą obliczenia minimalnej sumy gwarancji określana będzie tak jak dotychczas na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (§ 2 ust. 4).

Zgodnie z proponowanym § 3 obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

Proponuje się ponadto, aby umowy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązywały do końca okresu, na jaki zostały zawarte (§ 4).

Z dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia utraci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych oraz terminu powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji (Dz. U. poz. 437).

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), projektodawca nie przewiduje, aby wydanie rozporządzenia miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływało na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych. Regulacja będzie miała również wpływ na zakłady ubezpieczeń oraz banki, które będą zawierały odpowiednio umowy gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej. Ponadto regulacja wpłynie (pozytywnie) na klientów biur usług płatniczych, poprzez zabezpieczenie ich ewentualnych przyszłych roszczeń.

2. Konsultacje

Konsultacje w sprawie projektu zostaną przeprowadzone z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym – Komisją Nadzoru Finansowego, z Rzecznikiem Ubezpieczonych reprezentującym interesy osób ubezpieczonych, z Polską Izbą Ubezpieczeń będącą organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego, ze Stowarzyszeniem Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbą Gospodarczą Ubezpieczeń i Ochrony Ryzyka, ze Związkiem Banków Polskich, z Narodowym Bankiem Polskim oraz z przedstawicielami biur usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

– sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych,

– rynek pracy

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy,

– konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw,

– sytuację i rozwój regionalny

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów gwarancji będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej wymaganej w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych

Na podstawie art. 125 ust. 8a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzory formularzy umowy:

- 1) gwarancji bankowej, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) gwarancji ubezpieczeniowej, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

WZÓR FORMULARZA UMOWY GWARANCJI BANKOWEJ

UMOWA GWARANCJI BANKOWEJ
w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych
wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych

nr

z dnia
(data wystawienia gwarancji)

Gwarant: (nazwa gwaranta)

.....

reprezentowany przez

Adres: (siedziba gwaranta)

.....

Zleceniodawca: (nazwa zleceniodawcy)

.....

reprezentowany przez

Adres: (siedziba zleceniodawcy)

.....

.....

.....

Beneficjent Gwarancji:

.....

.....

§ 1. Gwarant (nazwa gwaranta) udziela gwarancji w kwocie złotych (słownie złotych: 00/100), co stanowi równowartość kwoty euro (słownie euro:) przeliczonej przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym Gwarancja została wystawiona, to jest w dniu roku (1 euro = zł).

§ 2. Gwarant (*nazwa gwaranta*) udziela gwarancji zabezpieczającej zwrot wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, stosownie do przepisów art. 125 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.).

§ 3. Gwarancja obowiązuje od dniado dnia

§ 4. Zabezpieczenie gwarancji stanowi:

.....
.....

§ 5. 1. W przypadku niewywiązania się przez Zleceniodawcę z umowy, która jest objęta gwarancją Gwarant zobowiązuje się pokryć roszczenia Beneficjenta umowy do kwoty określonej w § 1.

2. Gwarant zobowiązuje się na wniosek Beneficjenta do wypłaty środków pieniężnych z gwarancji w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez Gwaranta dyspozycji wypłaty.

3. Każda wypłata z Gwarancji odpowiednio zmniejsza odpowiedzialność Gwaranta z tytułu Gwarancji, aż do wyczerpania kwoty, o której mowa w § 1.

§ 6. Z tytułu pokrycia przez Gwaranta zobowiązań Zleceniodawcy określonych w § 5 ust. 1 Gwarant ma prawo do:

.....

§ 7. Zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za dostarczenie prawdziwych i kompletnych danych, stanowiących podstawę wyliczenia kwoty Gwarancji przez Gwaranta.

§ 8. W kwestiach nieunormowanych w niniejszej umowie mają zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego.

§ 9. Umowa została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron.

.....
(podpis Zleceniodawcy)

.....
(podpis Gwaranta)

WZÓR FORMULARZA UMOWY GWARANCJI UBEZPIECZENIOWEJ

UMOWA GWARANCJI UBEZPIECZENIOWEJ
w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych
wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych

nr

z dnia
(data wystawienia gwarancji)

Gwarant: (nazwa gwaranta)

.....

reprezentowany przez

Adres: (siedziba gwaranta)

.....

Zleceniodawca: (nazwa zleceniodawcy)

.....

reprezentowany przez

Adres: (siedziba zleceniodawcy)

.....

.....

.....

Beneficjent Gwarancji:

.....

.....

§ 1. Gwarant (nazwa gwaranta) udziela gwarancji w kwocie złotych (słownie złotych: 00/100), co stanowi równowartość kwoty euro (słownie euro:) przeliczonej przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym Gwarancja została wystawiona, to jest w dniu roku (1 euro = zł).

§ 2. Gwarant (nazwa gwaranta) udziela gwarancji zabezpieczającej zwrot wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, stosownie do przepisów art. 125 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.).

§ 3. Gwarancja obowiązuje od dniado dnia

§ 4. Zabezpieczenie gwarancji stanowi:

.....
.....

§ 5. 1. W przypadku niewywiązania się przez Zleceniodawcę z umowy, która jest objęta gwarancją Gwarant zobowiązuje się pokryć roszczenia Beneficjenta umowy do kwoty określonej w § 1.

2. Gwarant zobowiązuje się na wniosek Beneficjenta do wypłaty środków pieniężnych z gwarancji w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez Gwaranta dyspozycji wypłaty.

3. Każda wypłata z Gwarancji odpowiednio zmniejsza odpowiedzialność Gwaranta z tytułu Gwarancji, aż do wyczerpania kwoty, o której mowa w § 1.

§ 6. Z tytułu pokrycia przez Gwaranta zobowiązań Zleceniodawcy określonych w § 5 ust. 1 Gwarant ma prawo do:

.....

§ 7. Zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za dostarczenie prawdziwych i kompletnych danych, stanowiących podstawę wyliczenia kwoty Gwarancji przez Gwaranta.

§ 8. W kwestiach nieunormowanych w niniejszej umowie mają zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego.

§ 9. Umowa została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron.

.....
(podpis Zleceniodawcy)

.....
(podpis Gwaranta)

UZASADNIENIE

Z dniem ... wejdą w życie niektóre z regulacji zawartych w przepisach ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowa ustawa wprowadza m.in. zmiany do przepisu art. 125 obowiązującej ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.). Na podstawie dodanego w tym przepisie ust. 8a, minister właściwy do spraw instytucji finansowych zostanie zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 2, kierując się potrzebą uwzględnienia niezbędnych elementów umowy. Przepis art. 125 ust. 2 ustawy, do którego odwołuje się przedmiotowa delegacja ustawowa stanowi, iż obowiązek, ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych, biuro usług płatniczych wykonuje przez zawarcie odpowiednio z bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem banku zagranicznego albo zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy co dane biuro usług płatniczych, umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia.

W związku z ww. delegacją ustawową przepisy projektowanego rozporządzenia określają wzory formularzy umowy gwarancji bankowej i umowy gwarancji ubezpieczeniowej.

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), projektodawca nie przewiduje, aby wydanie rozporządzenia miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływało na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych. Regulacja będzie miała również wpływ na zakłady ubezpieczeń oraz banki, które będą zawierały odpowiednio umowy gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej. Ponadto regulacja wpłynie (pozytywnie) na klientów biur usług płatniczych, poprzez zabezpieczenie ich ewentualnych przyszłych roszczeń.

2. Konsultacje

Konsultacje w sprawie projektu zostaną przeprowadzone z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym – Komisją Nadzoru Finansowego, z Rzecznikiem Ubezpieczonych reprezentującym interesy osób ubezpieczonych, z Polską Izbą Ubezpieczeń będącą organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego, ze Stowarzyszeniem Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbą Gospodarczą Ubezpieczeń i Ochrony Ryzyka, ze Związkiem Banków Polskich, z Narodowym Bankiem Polskim oraz z przedstawicielami biur usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

– sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych,

– rynek pracy

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy,

– konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw,

– sytuację i rozwój regionalny

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów gwarancji będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych
wymaganego w związku z wykonywaniem transakcji płatniczych
wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych**

Na podstawie art. 125 ust. 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres obowiązkowego ubezpieczenia wymaganego w związku z wykonywaniem przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych, zwanego dalej „ubezpieczeniem”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Ubezpieczenie obejmuje odpowiedzialność biura usług płatniczych za szkodę powstałą w związku z niemożnością wykonania przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych, z tytułu zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników.

2. Ubezpieczenie obejmuje szkody wyrządzone przez biuro usług płatniczych, jak również osoby nim zarządzające i osoby, którymi posługuje się przy wykonywaniu działalności. Ubezpieczeniem objęta jest również szkoda wyrządzona umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa.

3. Ubezpieczenie obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1, zgłoszone w okresie ubezpieczenia oraz nie później niż 180 dni po upływie tego okresu.

4. Ubezpieczenie nie obejmuje szkód:

- 1) polegających na zapłacie kar umownych;
- 2) powstałych wskutek działań wojennych, stanu wojennego, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru.

§ 3. 1. Minimalna suma gwarancyjna w okresie ubezpieczenia nie dłuższym niż 12 miesięcy, w odniesieniu do jednego zdarzenia i wszystkich zdarzeń, których skutki są objęte umową ubezpieczenia, wynosi 0,6% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1 200 euro.

2. W przypadku gdy umowa ubezpieczenia jest zawierana na okres dłuższy niż 12 miesięcy, kwota minimalnej sumy gwarancyjnej, ustalona zgodnie z ust. 1, jest za każdy kolejny miesiąc następujący po okresie 12 miesięcy zwiększana o 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana, nie mniej jednak niż o równowartość w złotych 100 euro za każdy taki miesiąc.

3. Równowartość w złotych kwot, o których mowa w ust. 1 i 2, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana.

4. W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowitą kwotę transakcji płatniczych, o której mowa w ust. 1 i 2, określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

§ 4. Obowiązek ubezpieczenia powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

§ 5. Umowy ubezpieczenia zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązują do końca okresu, na jaki zostały zawarte.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

MINISTER FINANSÓW

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych wymaganego w związku z wykonywaniem transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych (Dz. U. poz. 434), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Z dniem ... wejdą w życie niektóre z regulacji zawartych w przepisach ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowa ustawa wprowadza m.in. zmianę art. 125 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.). Zgodnie z nowym brzmieniem, umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej, albo umowa ubezpieczenia obejmuje zwrot przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych przez biuro usług płatniczych, do wysokości dokonanej wpłaty.

Wprawdzie ustawa nowelizująca nie dokonuje zmian w art. 125 ust. 9 obowiązującej ustawy, tj. przepisie zawierającym delegację ustawową do wydania aktu wykonawczego, tym niemniej, z uwagi na zmianę przepisu merytorycznego (art. 125 ust. 3) do którego odsyła przepis upoważniający, nastąpi utrata mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych wymaganego w związku z wykonywaniem transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych (Dz. U. poz. 434).

W związku z powyższym, przepisy ww. ustawy nowelizującej zawierają regulacje, która utrzymuje w mocy obecnie obowiązujący akt wykonawczy do dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia w tej sprawie, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie nowelizacji ustawy.

Mając powyższe na uwadze, przepisy projektowanego rozporządzenia zawierają regulacje analogiczne z obecnie obowiązującym rozporządzeniem.

Proponowane przepisy (§ 2 ust. 1) wskazują, iż ubezpieczenie obejmuje odpowiedzialność biura usług płatniczych za szkodę powstałą w związku z niemożnością wykonania przez biuro usług płatniczych transakcji płatniczej wynikającej z umowy o świadczenie usług płatniczych, z tytułu zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników.

Zgodnie z § 2 ust. 2 ubezpieczenie tak jak dotychczas obejmuje szkody wyrządzone przez biuro usług płatniczych, jak również osoby nim zarządzające i osoby, którymi posługuje się przy wykonywaniu działalności. Ubezpieczeniem objęta jest również szkoda wyrządzona umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa.

Zgodnie z § 2 ust. 3 ubezpieczenie obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1, zgłoszone zarówno w okresie ubezpieczenia, jak i szkody zgłoszone w ciągu 180 dni po upływie tego okresu.

Proponuje się, aby tak jak dotychczas ubezpieczenie nie obejmowało szkód polegających na zapłacie kar umownych oraz szkód powstałych wskutek działań wojennych, stanu wojennego, rozruchów i zamieszek, a także aktów terroru (§ 2 ust. 4).

Proponowane przepisy (§ 3 ust. 1) utrzymują dotychczasowy sposób wyliczania minimalnej sumy gwarancyjnej. Minimalna suma gwarancyjna w okresie ubezpieczenia nie dłuższym niż 12 miesięcy, w odniesieniu do jednego zdarzenia i wszystkich zdarzeń, których skutki są objęte umową ubezpieczenia, będzie wynosiła 0,6% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 1 200 euro.

W przypadku gdy umowa ubezpieczenia będzie zawierana na okres dłuższy niż 12 miesięcy, kwota minimalnej sumy gwarancyjnej, ustalona zgodnie z ww. ust. 1, będzie za każdy kolejny miesiąc następujący po okresie 12 miesięcy zwiększana o 0,05% całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro usług płatniczych w okresie 12 miesięcy

poprzedzających miesiąc, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana, nie mniej jednak niż o równowartość w złotych 100 euro za każdy taki miesiąc.

Kwota równowartości w złotych minimalnej sumy gwarancyjnej będzie ustalana tak jak dotychczas przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia jest zawierana (§ 3 ust. 3).

W przypadku biura usług płatniczych rozpoczynającego działalność w zakresie usług płatniczych całkowita kwota transakcji płatniczych będąca podstawą obliczenia minimalnej sumy gwarancyjnej określana będzie tak jak dotychczas na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 120 ust. 2 ustawy o usługach płatniczych (§ 3 ust. 4).

Zgodnie z proponowanym § 4 obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powstaje nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia przez biuro usług płatniczych działalności w zakresie usług płatniczych.

Proponuje się ponadto, aby umowy ubezpieczenia zawarte na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązywały do końca okresu, na jaki zostały zawarte (§ 5).

Z dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia utraci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia biur usług płatniczych wymaganego w związku z wykonywaniem transakcji płatniczych wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych (Dz. U. poz. 434).

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), projektodawca nie przewiduje, aby wydanie rozporządzenia miało wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności nie wystąpi skutek w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływało na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych. Regulacja będzie miała również wpływ na zakłady ubezpieczeń, które będą zawierały umowy ubezpieczenia. Ponadto regulacja wpłynie (pozytywnie) na klientów biur usług płatniczych, poprzez zabezpieczenie ich ewentualnych przyszłych roszczeń.

2. Konsultacje

Konsultacje w sprawie projektu zostaną przeprowadzone z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym – Komisją Nadzoru Finansowego, z Rzecznikiem Ubezpieczonych reprezentującym interesy osób ubezpieczonych, z Polską Izbą Ubezpieczeń będącą organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego, ze Stowarzyszeniem Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbą Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbą Gospodarczą Ubezpieczeń i Ochrony Ryzyka oraz z przedstawicielami biur usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na:

– sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych,

– rynek pracy

wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy,

– konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw,

– sytuację i rozwój regionalny

wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów ubezpieczenia będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia albo objęcia
akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego²⁾**

Na podstawie art. 132d ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa dokumenty, które należy załączyć do zawiadomienia o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, składanego na podstawie art. 132c ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Do zawiadomienia, o którym mowa w art. 132c ust. 1 ustawy, podmiot składający zawiadomienie załącza:

- 1) poświadczoną kopię dokumentu potwierdzającego tożsamość podmiotu składającego zawiadomienie zawierającego co najmniej imię, nazwisko, miejsce zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz wizerunek – w przypadku osób fizycznych albo oryginał lub poświadczoną kopię odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego lub innego właściwego rejestru prowadzonego przez upoważniony organ, wydane nie później niż w terminie 3. miesięcy przed dniem złożenia zawiadomienia, zawierającego co najmniej nazwę, adres siedziby, imiona i nazwiska osób uprawnionych do reprezentacji wraz z zasadami reprezentacji i formę prawną – w przypadku osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej; jeżeli zgodnie z przepisami dotyczącymi innego właściwego rejestru odpis nie zawiera wszystkich informacji wskazanych w zdaniu poprzedzającym, informacje te należy przekazać w formie oświadczenia;
- 2) poświadczone kopie statutu, umowy spółki lub innego dokumentu poświadczającego przedmiot działalności podmiotu składającego zawiadomienie, o ile wykonuje działalność gospodarczą, albo oświadczenie, że nie wykonuje działalności gospodarczej;
- 3) graficzny schemat organizacyjny grupy, o której mowa w art. 132d ust. 1 pkt 5 ustawy, do której należy podmiot składający zawiadomienie, obejmującej podmioty od niego zależne oraz podmioty, w których podmiot ten oraz podmioty od niego zależne posiadają znaczący udział kapitałowy

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie w zakresie swojej regulacji dokonuje wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (Dz. Urz. UE L 267 z 10.10.2009).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

w rozumieniu art. 3 pkt 14 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.⁴⁾), z oznaczeniem nazw i adresów siedziby podmiotów wchodzących w skład grupy, przedmiotów ich działalności oraz rodzaju i zakresu powiązań między podmiotami w grupie, a w przypadku podmiotów podlegających nadzorowi sprawowanemu przez organ nadzoru nad rynkiem finansowym – ze wskazaniem także organu nadzoru;

- 4) poświadczone kopie dokumentów tożsamości osób zarządzających działalnością podmiotu składającego zawiadomienie zawierających co najmniej imię, nazwisko, adres zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz wizerunek – w przypadku gdy składający zawiadomienie jest osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
- 5) poświadczone kopie dokumentów tożsamości osób przewidzianych do pełnienia funkcji osób zarządzających krajową instytucją pieniądza elektronicznego, zawierających co najmniej imię, nazwisko, adres zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz wizerunek, o ile przewidywane są zmiany w tym zakresie, albo oświadczenie o braku zamiaru dokonywania takich zmian;
- 6) oświadczenie o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, ze wskazaniem nazwy oraz adresu siedziby krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, którego dotyczy zawiadomienie;
- 7) życiorys składającego zawiadomienie – jeżeli jest osobą fizyczną, życiorysy osób wymienionych w pkt 4 i 5, dokumenty poświadczające ich wykształcenie, kwalifikacje i doświadczenie zawodowe;
- 8) informacje dotyczące składającego zawiadomienie oraz każdej z osób wymienionych w pkt 4 i 5:
 - a) z Krajowego Rejestru Karnego o skazaniu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, postępowaniach warunkowo umorzonych, wydane nie później niż 3 miesiące przed dniem złożenia zawiadomienia, a w przypadku osób, które w okresie 10 lat poprzedzających dzień złożenia zawiadomienia miały miejsce zamieszkania poza Rzeczpospolitą Polską – wydane przez Krajowy Rejestr Karny oraz przez właściwe organy państw, w których osoby te miały w okresie 10 lat poprzedzających dzień złożenia zawiadomienia miejsce zamieszkania,
 - b) oświadczenia o zakończonych ukaraniem postępowaniach administracyjnych i dyscyplinarnych,
 - c) oświadczenia o zakończonych postępowaniach sądowych w sprawach gospodarczych, postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym, a także informacje o zakończonych postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym prowadzonych przeciwko podmiotowi, w którym podmiot składający zawiadomienie posiada udział równy lub przekraczający 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, z 2012 r. poz. 1385 oraz z 2013 r. poz.

- w kapitale zakładowym lub wobec którego podmiot składający zawiadomienie jest podmiotem dominującym;
- 9) oświadczenia składającego zawiadomienie oraz każdej z osób wymienionych w pkt 4 i 5 o toczących się postępowaniach:
- a) karnych o przestępstwo umyślne – z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego – lub postępowaniach w sprawie o przestępstwo skarbowe, w tym związanych z odpowiedzialnością, o której mowa w przepisach o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary,
 - b) dyscyplinarnych lub administracyjnych o nałożenie kary lub innej sankcji administracyjnej w stosunku do danej osoby,
 - c) sądowych w sprawach gospodarczych przeciwko danej osobie, postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym, a także o postępowaniach związanych z likwidacją, upadłością, likwidacją majątku upadłego lub postępowaniem naprawczym prowadzonych przeciwko podmiotowi, w którym podmiot składający zawiadomienie posiada udział równy lub przekraczający 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym lub wobec którego podmiot składający zawiadomienie jest podmiotem dominującym
- mogących mieć wpływ na ocenę podmiotu składającego zawiadomienie w świetle kryteriów określonych w art. 65 ust. 2 ustawy;
- 10) oświadczenia składającego zawiadomienie o:
- a) środkach nadzorczych, jakie w okresie 5 lat poprzedzających złożenie zawiadomienia były podejmowane przez właściwy organ nadzoru w stosunku do podmiotu składającego zawiadomienie w związku z nieprawidłowościami w jego działalności, jeżeli podmiot składający zawiadomienie wykonuje lub wykonywał działalność podlegającą nadzorowi właściwego organu nadzoru w państwie, w którym ma swoją siedzibę, albo oświadczenie, że nie wykonywał i nie wykonuje takiej działalności,
 - b) środkach nadzorczych, jakie w okresie 5 lat poprzedzających złożenie zawiadomienia były podejmowane przez właściwy organ nadzoru w stosunku do podmiotu, w którym podmiot składający zawiadomienie posiada lub posiadał udział równy lub przekraczający 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym lub wobec którego podmiot składający zawiadomienie jest lub był podmiotem dominującym, w związku z nieprawidłowościami w działalności tego podmiotu, jeżeli podmiot ten wykonuje lub wykonywał działalność podlegającą nadzorowi właściwego organu nadzoru w państwie, w którym ma swoją siedzibę, albo oświadczenie, że podmiot składający zawiadomienie nie posiadał i nie posiada takich udziałów lub że nie był i nie jest takim podmiotem dominującym,
 - c) środkach nadzorczych, jakie w okresie 5 lat poprzedzających złożenie zawiadomienia były podejmowane przez właściwy organ nadzoru w stosunku do podmiotu składającego zawiadomienie będącego osobą fizyczną albo w stosunku do członków organu zarządzającego podmiotu składającego zawiadomienie, w związku z nieprawidłowościami w działalności innych podmiotów

- podlegających nadzorowi właściwego organu nadzoru, w których podmiot składający zawiadomienie będący osobą fizyczną albo członek organu zarządzającego podmiotu składającego zawiadomienie był członkiem organu zarządzającego w okresie podjęcia środków nadzorczych, albo oświadczenie, że podmiot składający zawiadomienie będący osobą fizyczną albo członek organu zarządzającego podmiotu składającego zawiadomienie nie był członkiem organu zarządzającego podmiotu podlegającego nadzorowi właściwego organu nadzoru,
- d) złożonych zobowiązaniach, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 9 ustawy,
 - e) przypadkach odmowy uzyskania lub cofnięcia jakiegokolwiek zezwolenia lub zgody w związku z wykonywaną lub planowaną działalnością albo pełnieniem funkcji na rynku finansowym, z podaniem przyczyn,
 - f) przypadkach ustania z inicjatywy pracodawcy lub zleceniodawcy zatrudnienia w jakiegokolwiek postaci w instytucji wykonującej działalność na rynku finansowym, z podaniem przyczyn,
 - g) prowadzonych przez właściwe organy nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej w okresie ostatnich 5 lat postępowaniach z wniosku lub zawiadomienia podmiotu składającego zawiadomienie, dotyczących zamiaru nabycia albo objęcia akcji lub udziałów albo stania się podmiotem dominującym instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, firmy inwestycyjnej lub instytucji pieniądza elektronicznego z podaniem organu prowadzącego postępowanie, daty wszczęcia i zakończenia postępowania, oznaczeniem podmiotu, którego dotyczył zamiar, oraz wskazaniem wyników postępowania;
- 11) zweryfikowane przez podmiot uprawniony do czynności rewizji finansowej sprawozdania finansowe podmiotu składającego zawiadomienie za ostatnie 3 lata przed datą złożenia zawiadomienia lub z całego okresu działalności, jeżeli podmiot składający zawiadomienie wykonuje działalność gospodarczą przez czas krótszy niż okres 3 lat, w przypadku gdy obowiązek sporządzania takich sprawozdań finansowych wynika z odrębnych przepisów prawa; w przypadku gdy zawiadomienie zostało złożone w okresie poprzedzającym sporządzenie sprawozdania finansowego za okres danego roku obrotowego i jego weryfikację, składający zawiadomienie powinien przedłożyć wstępne sprawozdanie finansowe, a w razie jego braku – inne dokumenty potwierdzające jego sytuację finansową, aktualną na dzień złożenia zawiadomienia;
 - 12) potwierdzone przez właściwe instytucje informacje o przepływach środków pieniężnych na rachunkach podmiotu składającego zawiadomienie, obejmujące okres roku do dnia złożenia zawiadomienia;
 - 13) kopie zeznań podatkowych składanych na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych za ostatnie 3 lata podatkowe – w przypadku podmiotu składającego zawiadomienie będącego osobą fizyczną, który nie ma obowiązku sporządzania sprawozdań finansowych;
 - 14) zaświadczenie właściwych organów podatkowych o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości podmiotu składającego zawiadomienie oraz zaświadczenie wydane przez właściwą instytucję ubezpieczeń społecznych o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne;

- 15) informację o ratingach podmiotu składającego zawiadomienie oraz jego podmiotów zależnych oraz ich zmianach w okresie ostatnich 3 lat poprzedzających dzień złożenia zawiadomienia, ze wskazaniem instytucji nadającej rating oraz wyjaśnieniem jego znaczenia, albo o braku nadanego ratingu;
- 16) oświadczenie o liczbie akcji lub udziałów, które mają być nabyte albo objęte, ze wskazaniem ich udziału w liczbie głosów w organie stanowiącym i w kapitale zakładowym z uwzględnieniem wszystkich przywilejów lub ograniczeń;
- 17) w przypadku działania w porozumieniu – charakterystykę porozumienia, ze wskazaniem prawa właściwego oraz praw i obowiązków stron porozumienia;
- 18) oświadczenie o wysokości i udokumentowanym źródle pochodzenia środków, które mają być przeznaczone na realizację zamiaru, o którym mowa w art. 132c ust. 1 ustawy, oraz o sposobie i terminach ich przekazania, jak również wskazanie, czy są one pożyczone lub w inny sposób obciążone, ze wskazaniem pożyczkodawcy lub podmiotu, na rzecz którego środki są obciążone, oraz tytułu prawnego do korzystania z tych środków, warunków udzielenia pożyczki lub obciążenia środków i zwrotu pożyczki lub ustania obciążenia;
- 19) oświadczenie o aktywach podmiotu składającego zawiadomienie, które mają być zbyte w ciągu roku od dnia złożenia zawiadomienia ze wskazaniem żądanej ceny;
- 20) w zakresie informacji dotyczących planów marketingowych, operacyjnych, finansowych oraz organizacji i zarządzania – plany inwestycyjne składającego zawiadomienie w stosunku do krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz proponowane kierunki rozwoju działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego:
 - a) w przypadku zamiaru nabycia albo objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w liczbie pozwalającej na uzyskanie lub przekroczenie 50% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziałów w kapitale zakładowym albo skutkującym uzyskaniem pozycji jednostki dominującej wobec krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, plan działalności obejmujący:
 - plan rozwoju działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, obejmujący uzasadnienie zamiaru, którego dotyczy zawiadomienie, średnioterminowe cele finansowe, kierunki rozwoju działalności obejmujące przewidywane zmiany w zakresie docelowych grup użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego i oferowanych usług, działania mające na celu integrację krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z grupą podmiotów, do której należy podmiot składający zawiadomienie,
 - oczekiwane przyszłe dane finansowe krajowej instytucji pieniądza elektronicznego na okres 3 lat, obejmujące przewidywany bilans oraz rachunek zysków i strat, przewidywane wskaźniki wypłacalności, informację o poziomie narażenia na poszczególne rodzaje ryzyka, przewidywane transakcje wewnątrz grupy,
 - opis wpływu realizacji zamiaru objętego zawiadomieniem na organizację krajowej instytucji pieniądza elektronicznego

- i zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego obejmujący liczbę osób zarządzających i podział zadań między nimi, projektowane regulacje wewnętrzne krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w tym w zakresie rachunkowości,
- badania sprawozdań finansowych oraz systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, oraz osoby odpowiedzialne za ich realizację,
 - projektowaną architekturę systemów informatycznych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w tym w zakresie polityki kontraktowej, przepływu danych, zastosowania oprogramowania wewnętrznego i zewnętrznego oraz bezpieczeństwa danych i systemów,
 - politykę w zakresie zlecenia wykonywania czynności objętych zakresem zezwolenia krajowej instytucji pieniądza elektronicznego innym podmiotom, w tym w zakresie praw i obowiązków krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w ramach umów z tymi podmiotami,
- b) w przypadku kiedy zamiar dotyczy nabycia albo objęcia akcji lub udziałów w liczbie odpowiadającej 20% lub więcej ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziałów w kapitale zakładowym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego strategię działalności obejmującą:
- okres, przez jaki podmiot składający zawiadomienie zamierza posiadać akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz zamiary zwiększenia, zmniejszenia lub utrzymania liczby posiadanych akcji lub udziałów w przyszłości,
 - oświadczenie, czy podmiot składający zawiadomienie zamierza być aktywnym akcjonariuszem mniejszościowym lub innym udziałowcem mniejszościowym, ze wskazaniem, jakie kierunki rozwoju działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego będzie popierał, a jakich nie, wraz z uzasadnieniem takiego stanowiska,
 - oświadczenie o woli i możliwościach finansowych udziału w podwyższaniu kapitału zakładowego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w przypadku rozwoju jego działalności lub trudności finansowych,
 - szczegółowy opis wpływu na finanse krajowej instytucji pieniądza elektronicznego (z uwzględnieniem polityki w zakresie dywidendy),
 - strategię rozwoju krajowej instytucji pieniądza elektronicznego,
 - lokaty aktywów,
 - oczekiwania podmiotu składającego zawiadomienie w zakresie wskazanym w lit. a tiret pierwsze,
- c) w przypadku kiedy zamiar dotyczy nabycia albo objęcia akcji lub udziałów w liczbie odpowiadającej 10% lub więcej głosów w organie stanowiącym lub udziałów w kapitale zakładowym krajowej instytucji pieniądza elektronicznego strategię działalności obejmującą dane wskazane w lit. b tiret 1–3;
- 21) pełnomocnictwo lub inny dokument potwierdzający umocowanie osób podpisujących zawiadomienie do działania w imieniu podmiotu składającego zawiadomienie;

22) pełnomocnictwo do doręczeń w toku postępowania w przedmiocie zawiadomienia w sytuacji gdy podmiot składający zawiadomienie ma miejsce zamieszkania lub siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 132d ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” albo „ustawą upoważniającą”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia dokumentów jakie należy załączyć do zawiadomienia o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, w przypadkach kiedy ustawa obliguje do dokonania takiego zawiadomienia. Przy wydawaniu rozporządzenia, art. 132d ust. 3 wskazuje na konieczność zapewnienia proporcjonalności wymaganych informacji do wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na zarządzanie krajową instytucją pieniądza elektronicznego.

Projektowane rozporządzenie stanowi transpozycję do prawa krajowego przepisu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (tzw. „dyrektywa EMDII”), która w art. 3 ust. 3 wskazując na informacje, które przekazuje podmiot składający zawiadomienie, odwołuje się do informacji, o których mowa w art. 19a ust. 4 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe. Implementacja art. 19a ust. 4 ww. dyrektywy (zgodnie z którym państwa członkowskie publicznie udostępniają wykaz informacji, które muszą być przekazane właściwym organom w momencie składania zawiadomienia), nastąpiła poprzez wydanie przez Ministra Finansów, na podstawie upoważnienia zawartego w art. 25b ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.), rozporządzenia z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji banku krajowego lub o zamiarze stania się podmiotem dominującym banku krajowego (Dz. U. Nr 161, poz. 1081).

W związku z powyższym projektowane rozporządzenie zakłada przekazywanie przez podmiot zamierzający nabyć akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego analogicznych dokumentów, jakie zostały określone w stosunku do podmiotów zawiadamiających o zamiarze nabycia akcji banku krajowego.

Ustawa w art. 132d ust. 1 określa zakres informacji, jakie mają być przekazane właściwym organom, natomiast niniejsze rozporządzenie zawiera wykaz dokumentów mających te

informacje odzwierciedlić. Wykaz dokumentów zawiera § 2 niniejszego rozporządzenia. Dokumenty te są niezbędne do identyfikacji podmiotu składającego zawiadomienie, osób nim zarządzających lub przewidzianych do pełnienia funkcji osób zarządzających krajową instytucją pieniądza elektronicznego, jak i do identyfikacji instytucji, której dotyczy zamiar nabycia oraz do dokonania przez organ nadzoru prawidłowej oceny ostrożnościowej.

Dokumenty umożliwiające identyfikację podmiotu składającego zawiadomienie, osób zarządzających oraz krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, której dotyczy zawiadomienie oraz dokumenty zawarte są w § 2 pkt 1, 4–7. Dokumenty dotyczące działalności podmiotu składającego zawiadomienie oraz osób zarządzających jego działalnością zawarte są w § 2 pkt 2 i 3. W zakresie dokumentów pozwalających organowi nadzoru na dokonanie oceny dawania przez podmiot składający zawiadomienie rękojmi należytego prowadzenia działalności, rozporządzenie przewiduje składanie oświadczenia o środkach nadzorczych podejmowanych w okresie poprzednich 5 lat przez właściwy organ nadzoru w stosunku do podmiotu składającego zawiadomienie, jak i podmiotu, w którym posiada on pewną ilość udziałów (§ 2 pkt 10) oraz oświadczeń o zakończonych i toczących się postępowaniach w stosunku do podmiotu składającego zawiadomienie i osób zarządzających – mogących mieć wpływ na dokonanie oceny dawania ww. rękojmi (§ 2 pkt 8–9). Dokumenty zawierające informacje o sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu składającego zawiadomienie zawarte są w § 2 pkt 11–15. Informacje, o których mowa w art. 132d ust. 1 pkt 7 ustawy upoważniającej, uszczegółowione są w § 2 pkt 16 i 18.

Realizując zasadę proporcjonalności zakresu przekazywanych informacji do przyszłego zamierzonego potencjalnego wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na działalność krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, rozporządzenie zakłada gradację zakresu przekazywanych informacji dotyczących zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do planów marketingowych, operacyjnych, finansowych, wraz z wzrostem liczby akcji lub udziałów krajowej instytucji pieniądza elektronicznego mających być przedmiotem własności podmiotu składającego zawiadomienie po dokonaniu nabyciu.

I tak, w § 2 pkt 20, zakres informacji dotyczących zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do przyszłej działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego został uzależniony od tego, jaka ilość akcji lub udziałów ma się znaleźć we władaniu podmiotu składającego zawiadomienie. W przypadku gdy liczba akcji lub udziałów ma osiągnąć 50% podmiot obowiązany jest złożyć m. in. plan rozwoju działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, informacje o oczekiwanych przyszłych danych finansowych, opis wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na organizację krajowej

instytucji pieniądza elektronicznego. W przypadku gdy zawiadomienie dotyczy osiągnięcia progu 20% lub 30% bądź 10% zakres informacji jest ograniczony i dotyczy m. in. strategii działalności obejmującej okres, przez jaki podmiot składający zawiadomienie zamierza posiadać akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, zamiary zwiększenia, zmniejszenia lub utrzymania liczby posiadanych akcji lub udziałów w przyszłości, oświadczenie, czy zamierza on być aktywnym akcjonariuszem, ze wskazaniem, jakie kierunki rozwoju działalności krajowej instytucji pieniądza elektronicznego będzie popierał, a jakich nie, oświadczenie o woli i możliwościach finansowych udziału w podwyższaniu kapitału zakładowego krajowej instytucji pieniądza elektronicznego.

Zgodnie z treścią § 3 przewiduje się, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od jego ogłoszenia.

Upoważnienie do wydania rozporządzenia ma charakter obligatoryjny, a jego przepisy są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na instytucje pieniądza elektronicznego oraz akcjonariuszy bądź innych udziałowców instytucji pieniądza elektronicznego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z: Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności, Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumenta, Generalnym Inspektorem Ochrony danych Osobowych, Narodowym Bankiem Polskim, Komisją Nadzoru Finansowego, Prokuratorią Generalną Skarbu Państwa, Związkiem Banków Polskich, Krajową Radą Sądownictwa, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych, Krajową Izbą Biegłych Rewidentów, Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych Lewiatan oraz innymi podmiotami rynku usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie wywrze pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Enumeratywne określenie dokumentów przekazywanych przez podmioty zamierzające objąć lub nabyć akcje lub udziały krajowej instytucji pieniądza elektronicznego zapewni równość podmiotów i przyczyni się do usprawnienia prowadzonych postępowań, ograniczając sytuacje, w których organ będzie zwracał się do podmiotu o uzupełnienie dokumentów. Koszty, które będą musiały ponieść podmioty zobowiązane w związku

z przekazywaniem informacji powinien być dla nich znikomy, biorąc pod uwagę, że obowiązek dotyczy podmiotów zamierzających objąć pewną ilość akcji lub udziałów dużych podmiotów.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie metody obliczania kwoty, o której mowa w art. 132m ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy
o usługach płatniczych**

Na podstawie art. 132m ust. 7 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa metodę obliczania kwoty, o której mowa w art. 132m ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Kwotę, o której mowa w art. 132m ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy, oblicza się jako sumę następujących elementów:

- 1) 4% części wielkości płatności do 5 mln euro,
- 2) 2,5% części wielkości płatności w przedziale powyżej 5 mln euro do 10 mln euro,
- 3) 1% części wielkości płatności w przedziale powyżej 10 mln euro do 100 mln euro,
- 4) 0,5% części wielkości płatności w przedziale powyżej 100 mln euro do 250 mln euro,
- 5) 0,25% części wielkości płatności powyżej 250 mln euro

– przy czym wielkość płatności stanowi jedną dwunastą całkowitej wartości transakcji płatniczych, wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, niezwiązanych z wydanym pieniądzem elektronicznym.

§ 3. 1. W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, na podstawie posiadanego zezwolenia, może świadczyć wyłącznie:

- 1) usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy, albo
- 2) usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy

– kwotę obliczoną w sposób określony w § 2 mnoży się przez współczynnik korygujący k.

2. Współczynnik korygujący k wynosi:

- 1) 0,5 – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) 0,8 – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

§ 4. Na potrzeby obliczenia kwoty, o której mowa w § 2, wartość transakcji płatniczych wykonanych w walucie innej niż euro oblicza się z zastosowaniem kursów średnich ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski, obowiązujących w ostatnim dniu roku obrotowego.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 132m ust. 7 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” albo „ustawą upoważniającą”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia metody obliczania kwoty funduszy własnych krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przeznaczonych na działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych niezwiązanych z wydawanym pieniądzem elektronicznym. Ustawa ustala maksimum wymaganej od krajowych instytucji pieniądza elektronicznego kwoty funduszy własnych na poziomie 4% z jednej dwunastej całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego.

Upoważnienie do wydania rozporządzenia ma charakter obligatoryjny, a jego przepisy są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Projekt rozporządzenia w § 2 ustala progi wartości wykonanych transakcji płatniczych, dla których odpowiednio zostały przyporządkowane współczynniki procentowe na podstawie których będą obliczane wartości minimalnych funduszy własnych wymaganych od krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w związku ze świadczeniem przez nie usług płatniczych niezwiązanych z wydanym pieniądzem elektronicznym. Współczynnik procentowy maleje od 4% do 0,25%. Projektowane rozporządzenie w zakresie swojej regulacji stanowi bezpośrednią transpozycję do prawa krajowego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (tzw. „dyrektywa EMDII”) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego („PSD”), odpowiednio stosowanej do instytucji pieniądza elektronicznego, zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy EMDII. W granicach dopuszczonej przez obie dyrektywy swobody dla prawodawcy krajowego projektowane rozporządzenie przyjmuje jako rozwiązanie obowiązujące wskazaną w PSD metodę B (art. 8 ust. 1 PSD).

W przypadku gdy krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, na podstawie posiadanego zezwolenia, może świadczyć wyłącznie usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy albo usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy (nie biorąc pod uwagę działalności

polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego), kwotę obliczoną zgodnie z § 2 mnoży się przez współczynnik korygujący k , który wynosi odpowiednio 0,5 i 0,8.

Analogiczny sposób obliczania funduszy własnych został określony dla krajowych instytucji płatniczych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie metody obliczania kwoty, o której mowa w art. 76 ust. 4 pkt 2 ustawy o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 261, poz. 1557).

Na potrzeby obliczenia ww. kwoty wartość transakcji, wykonanych w walucie innej niż euro, przelicza się na euro według kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w ostatnim dniu roku obrotowego (§ 4).

Przepis końcowy zawarty w § 5 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Stosownie do art. 132m ust. 7 ustawy upoważniającej Minister Finansów wystąpi do Komisji Nadzoru Finansowego o wyrażenie opinii w sprawie projektowanego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje pieniądza elektronicznego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z następującymi podmiotami: Narodowym Bankiem Polskim, Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności, Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji, Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji, Federacją Konsumentów, Krajową Izbą Rozliczeniową, Poczta Polska, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych, organizacjami kartowymi (VISA Europe, MasterCard, American Express, Dinners Club), Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Izbą Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izbą Gospodarczą Przedsiębiorców Finansowych, Komitetem Agentów Rozliczeniowych, Radą Wydawców Kart Bankowych, Przedstawicielami Konferencji Przedsiębiorców Finansowych, a także z innymi podmiotami rynku usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie, mimo iż nakłada na krajowe instytucje pieniądza elektronicznego dodatkowe wymogi kapitałowe, nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Analogiczne wymogi obowiązują w stosunku do innej kategorii dostawców usług płatniczych – krajowych instytucji płatniczych.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

02/02/BS

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie kategorii aktywów oraz maksymalnej części środków pieniężnych
inwestowanych przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego**

Na podstawie art. 132o ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) kategorie bezpiecznych, płynnych aktywów o niskim ryzyku, o których mowa w art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) maksymalną część środków pieniężnych, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego.

§ 2. 1. Środki pieniężne przyjęte przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego w zamian za wydany pieniądz elektroniczny mogą być inwestowane:

- 1) w papiery wartościowe emitowane, gwarantowane lub poręczane przez:
 - a) Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski,
 - b) rządy lub banki centralne państw członkowskich oraz organizacje międzynarodowe, których członkiem jest przynajmniej jedno państwo członkowskie;
- 2) w listy zastawne emitowane na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 99, poz. 919, z późn. zm.³⁾);
- 3) w jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego, o których mowa w art. 178 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁴⁾);
- 4) w tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę w państwach członkowskich, jeżeli instytucje te oferują publicznie tytuły uczestnictwa i umarzają je na żądanie uczestnika;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 184, poz. 1539 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 152, poz. 900 i Nr 234, poz. 1389 i 1391, z 2012 r. poz. 596, poz. 1529, poz. 1385 oraz z 2013 r. poz. 70.

- 5) na rachunkach lokat terminowych prowadzonych w bankach, oddziałach banków zagranicznych, a także w instytucjach kredytowych lub oddziałach instytucji kredytowych, pod warunkiem objęcia tych środków ochroną w ramach systemu gwarantowania lub oficjalnie uznanego systemu gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 711, z późn. zm.⁵⁾).

2. Aktywa, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 3 i 4, powinny posiadać ocenę na poziomie inwestycyjnym nadaną przez uznaną na międzynarodowym rynku kapitałowym, wyspecjalizowaną agencję oceniającą ryzyko inwestycyjne związane z określonym papierem wartościowym lub zdolnością emitenta do terminowej spłaty zaciągniętych zobowiązań.

§ 3. Wielkość środków pieniężnych ulokowanych:

1) w aktywach, o których mowa w:

- a) § 2 ust. 1 pkt 3, w jednym funduszu inwestycyjnym lub w kilku funduszach inwestycyjnych zarządzanych przez to samo towarzystwo, nie może przekroczyć 15% wartości środków pieniężnych inwestowanych przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego albo kwoty 400 000 złotych, w zależności od tego, która z nich jest niższa,
- b) § 2 ust. 1 pkt 4, wyemitowanych przez jedną instytucję wspólnego inwestowania mającą siedzibę w państwie członkowskim, nie może przekroczyć 15% wartości środków pieniężnych inwestowanych przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego albo kwoty 400 000 złotych, w zależności od tego, która z nich jest niższa;

2) na rachunku, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 5:

- a) w banku lub oddziale banku zagranicznego nie może przekroczyć kwoty, o której mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym,
- b) w instytucji kredytowej lub oddziale instytucji kredytowej nie może przekroczyć kwoty, której wypłatę zapewnia oficjalnie uznany system gwarantowania, do którego należy instytucja kredytowa w państwie macierzystym, a w przypadku gdy oddział instytucji kredytowej na podstawie art. 2b ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym przystąpił do obowiązkowego systemu gwarantowania – kwoty, o której mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 144, poz. 1176, z 2010 r. Nr 140, poz. 943 i Nr 257, poz. 1724, z 2011 r. Nr 134, poz. 781 oraz z 2012 r. poz. 596.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 132o ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” albo „ustawą upoważniającą”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia kategorii bezpiecznych, płynnych aktywów o niskim ryzyku, w które mogą być inwestowane środki pieniężne przyjmowane przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego. Dotyczy to środków przyjętych w zamian za wydany pieniądź elektroniczny i które podlegają zwrotowi w momencie wykupu tego pieniądza elektronicznego. Rozporządzenie powinno także określić maksymalną część tych środków, jaka może być inwestowana przez instytucje płatnicze w poszczególne kategorie aktywów.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie, są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Projekt rozporządzenia w § 2 określa kategorie aktywów, w jakie mogą być inwestowane środki pieniężne otrzymywane od klientów instytucji pieniądza elektronicznego. Ze względu na wynikający z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywę 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE (tzw. „dyrektywa EMDII”) oraz z dyrektywy 2007/64/WE z dnia 13 listopada 2007 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (tzw. dyrektywa „PSD”) wymóg inwestowania w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, wskazany w rozporządzeniu katalog aktywów obejmuje przede wszystkim papiery wartościowe emitowane, gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski, a także rządy lub banki centralne państw członkowskich UE oraz organizacje międzynarodowe, których członkiem jest przynajmniej jedno państwo członkowskie UE. Ponadto proponowany katalog obejmuje listy zastawne, jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego oraz tytuły uczestnictwa emitowane przez instytucje wspólnego inwestowania z siedzibą w państwach członkowskich. Kolejną proponowaną kategorią są lokaty terminowe w bankach i instytucjach kredytowych (lub ich oddziałach). W przypadku instytucji kredytowych (i ich oddziałów) wymagane jest objęcie tych lokat ochroną w ramach oficjalnie uznanego systemu gwarantowania środków

pieniężnych zgromadzonych na prowadzonych przez nie rachunkach, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

W proponowanym § 3 przewidziano wprowadzenie ograniczenia koncentracji aktywów, mające zapewnić niezbędną ze względów ostrożnościowych dywersyfikację inwestycji. Przede wszystkim proponuje się ustalenie limitu inwestycyjnego w wysokości 15% dla jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego w jednym funduszu lub w kilku funduszach zarządzanych przez to samo towarzystwo. Analogiczny 15% limit zaproponowano dla tytułów uczestnictwa emitowanych przez jedną instytucję wspólnego inwestowania z siedzibą w państwie członkowskim. W obu powyższych przypadkach wartość ulokowanych środków pieniężnych nie może jednak przekroczyć kwoty 400 000 złotych. W opinii projektodawcy limit ten w odpowiedni sposób zapewnia dywersyfikację ryzyka inwestycyjnego krajowych instytucji płatniczych, a z drugiej strony nie ogranicza ich możliwości inwestycyjnych w zakresie lokowania środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników usług płatniczych. Mając dodatkowo na względzie konsolidację nadzoru nad rynkiem finansowym w Polsce sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego, bieżące monitorowanie przez organ nadzoru sytuacji na rynku finansowym zapewnia w należyty sposób bezpieczeństwo środków pieniężnych przekazywanych przez użytkowników pieniądza elektronicznego.

Dla lokat terminowych w jednym banku lub oddziale banku zagranicznego proponuje się ustalenie limitu odniesionego do maksymalnej kwoty środków gwarantowanych, określonych przez przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Kwota ta jest jednolicie ustalona w poszczególnych państwach członkowskich UE i może być odniesiona także do oddziałów instytucji kredytowych. W ocenie projektodawcy takie ukształtowanie regulacji realizuje wytyczne zawarte w art. 1320 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, nakazujące uwzględnienie należytego zabezpieczenia środków pieniężnych posiadaczy pieniądza elektronicznego, w tym ograniczenia ryzyka inwestycyjnego. Analogiczne przesłanki bezpieczeństwa leżą u podstawy propozycji dotyczącej instytucji kredytowej lub oddziału instytucji kredytowej. W tym przypadku limit powinien odnosić się do kwoty, której wypłatę zapewnia oficjalnie uznany system gwarantowania, do którego należy instytucja kredytowa w państwie macierzystym. Jeżeli natomiast oddział instytucji kredytowej na podstawie art. 2b ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym przystąpił do polskiego systemu gwarantowania, w przypadku gdy kwota środków gwarantowanych przez system gwarantowania jego państwa macierzystego jest niższa, wówczas limit środków pieniężnych, jaki może zainwestować

krajowa instytucja pieniądza elektronicznego stanowi kwota, o której mowa w art. 23 tejże ustawy.

Wyżej określone zasady inwestowania środków pieniężnych otrzymanych w zamian za wydanie pieniądza elektronicznego przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego zostały zaproponowane w sposób analogiczny do zasad inwestowania środków pieniężnych przyjętych przez krajowe instytucje płatnicze, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 sierpnia 2012 r. w sprawie kategorii aktywów oraz maksymalnej części środków pieniężnych inwestowanych przez krajowe instytucje płatnicze (Dz. U. z 2012 r. poz. 938). Takie rozwiązanie pozwala przyjąć odpowiedni poziom zabezpieczenia środków pieniężnych poprzez dywersyfikację ryzyka, jednocześnie prowadząc do ograniczenia korzyści płynących ze skali inwestowanych środków, gdyż nadrzędnym celem ustawy jest ochrona konsumentów i powierzanych przez nich środków pieniężnych krajowym instytucjom pieniądza elektronicznego. Brak wcześniejszych regulacji w tym zakresie (albo niewystarczający do przeprowadzenia odpowiedniej analizy okres funkcjonowania analogicznych przepisów, jak w przypadku rozporządzenia określającego zasady inwestowania przez krajowe instytucje płatnicze, obowiązującego od dnia 21 sierpnia 2012 r.) powoduje, iż ograniczenia dotyczące inwestowania powierzonych środków zostały ustalone na wysokim poziomie, a ewentualna zmiana tego stanu na korzystniejszy z punktu widzenia gospodarowania środkami przez instytucje pieniądza elektronicznego może nastąpić po stosownym upływie funkcjonowania postanowień ustawy.

Przepis końcowy zawarty w § 4 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje pieniądza elektronicznego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skonsultowany z następującymi podmiotami: Narodowym Bankiem Polskim, Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności, Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji, Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji, Federacją Konsumentów, Krajową Izbą Rozliczeniową, Poczta Polska, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych, organizacjami kartowymi (VISA Europe, MasterCard, American Express, Dinners Club), Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Izbą Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izbą Gospodarczą Przedsiębiorców Finansowych, Komitetem Agentów Rozliczeniowych, Radą Wydawców Kart Bankowych, Przedstawicielami Konferencji Przedsiębiorców Finansowych, a także z innymi podmiotami rynku usług płatniczych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego), w szczególności nie będzie skutkować zwiększeniem wydatków lub zmniejszeniem dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Przyjęte rozwiązania będą stanowiły czynnik kreujący popyt na papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa oraz Narodowy Bank Polski.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, w zakresie działalności związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego, oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego

Na podstawie art. 132zg ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wysokość, sposób i terminy uiszczania przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego opłat za:
 - a) wydanie oraz zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”,
 - b) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 ustawy;
- 2) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego na pokrycie kosztów nadzoru nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego, w zakresie działalności związanej z wydawaniem pieniądza elektronicznego, zwanych dalej „kosztami nadzoru”;
- 3) sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat, o których mowa w pkt 2.

§ 2. 1. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 1250 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.

2. Zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 400 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu zmiany zezwolenia.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego uiszcza w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji udzielającej zezwolenia lub decyzji o jego zmianie.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 291, poz. 1707, z 2012 r. poz. 855 i 1166 oraz z 2013 r. poz.

§ 3. 1. Dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 132a ust. 1 ustawy, podlega opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 400 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu dokonania wpisu do rejestru.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego uiszcza w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia o dokonaniu wpisu do rejestru.

§ 4. Opłaty, o których mowa w § 2 i 3, wnosi się na rachunek bankowy urzędu obsługującego Komisję Nadzoru Finansowego, zwaną dalej „KNF”, z podaniem tytułu wpłaty.

§ 5. 1. Wysokość wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego na pokrycie kosztów nadzoru za dany rok kalendarzowy oblicza się według wzoru:

$$KWN_{IPE} = \frac{MKN_{IPE} * (KN_{IPEE} - O_{IPEE})}{MKN_{IPEE}}$$

gdzie:

KWN_{IPE} – oznacza kwotę wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy,

MKN_{IPE} – oznacza maksymalną kwotę, jaka może być należna od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy, obliczoną w sposób określony w ust. 2,

KN_{IPEE} – oznacza wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym,

O_{IPEE} – oznacza sumę opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje pieniądza elektronicznego w danym roku kalendarzowym,

MKN_{IPEE} – oznacza maksymalną kwotę należną od wszystkich krajowych instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy

– przy czym, jeżeli kwota KWN_{IPE} jest wyższa niż kwota MKN_{IPE} , wysokość wpłaty wnoszonej przez daną krajową instytucję pieniądza elektronicznego na pokrycie kosztów nadzoru za dany rok kalendarzowy jest równa kwocie MKN_{IPE} .

2. Maksymalna kwota, jaka może być należna od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy, stanowi iloczyn średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie poprzednich dwunastu miesięcy kalendarzowych i stawki 0,075%. W przypadku pierwszego roku kalendarzowego prowadzenia działalności przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego stawkę stanowi iloczyn liczby pełnych miesięcy prowadzenia działalności i wartość 0,00625%.

§ 6. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego ustala za każde półrocze danego roku kalendarzowego zaliczkę na poczet pokrycia kosztów nadzoru w wysokości 0,0375% średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza

elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

2. Zaliczkę, o której mowa w ust. 1, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego wpłaca za każde półrocze najpóźniej do końca czwartego miesiąca tego półrocza.

§ 7. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego podejmująca działalność pierwszą zaliczkę wpłaca za pierwsze półrocze roku kalendarzowego, w którego pierwszym dniu prowadzi działalność, z uwzględnieniem okresu prowadzenia działalności w roku poprzednim. Wpłaty zaliczki krajowa instytucja pieniądza elektronicznego dokonuje w czwartym miesiącu tego półrocza.

2. Wysokość pierwszej zaliczki krajowa instytucja pieniądza elektronicznego ustala w wysokości 0,0375% średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego w całym okresie prowadzenia działalności poprzedzającym pierwsze półrocze roku kalendarzowego, za które jest uiszczana zaliczka, powiększonych o iloczyn liczby pełnych miesięcy prowadzenia działalności i wartości 0,00625% średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego w pierwszym roku prowadzenia działalności.

§ 8. 1. Krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, wpłacając zaliczkę, o której mowa w § 6 albo w § 7, informuje KNF o podstawie jej naliczenia, okresie, jakiego dotyczy, oraz jej wysokości, a w przypadku wpłaty zaliczki należnej za drugie półrocze, także o wysokości zaliczki wpłaconej za pierwsze półrocze.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego przekazuje na formularzach. Wzór formularza dotyczącego:

- 1) informacji o zaliczce wpłaconej za I półrocze danego roku kalendarzowego – określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) informacji o zaliczce wpłaconej za II półrocze danego roku kalendarzowego – określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) informacji o zaliczce, o której mowa w § 7 – określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

3. Wpłata zaliczki następuje przelewem na rachunek bankowy urzędu obsługującego KNF.

§ 9. 1. Wpłata zaliczek za drugie półrocze danego roku kalendarzowego ulega wstrzymaniu, w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek po dokonaniu przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego wpłat za pierwsze półrocze danego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, będzie wyższa niż prognoza dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczący KNF, w drodze komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF, informuje o wstrzymaniu wpłat zaliczek; komunikat ogłasza się nie później niż na 14 dni przed terminem wpłaty zaliczki za drugie półrocze danego roku kalendarzowego.

§ 10. Do dnia 15 lipca następnego roku kalendarzowego Przewodniczący KNF ustala i podaje do publicznej wiadomości, w drodze komunikatu ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF:

- 1) wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym;

2) sumę opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje pieniądza elektronicznego w danym roku kalendarzowym;

3) maksymalną kwotę należną od wszystkich krajowych instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy.

§ 11. 1. W terminie 30 dni od dnia ogłoszenia komunikatu, o którym mowa w § 10, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego składa KNF deklarację, w której wykazuje kwotę wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od tej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy oraz kwotę ewentualnej nadpłaty albo niedopłaty.

2. Wzór deklaracji, o której mowa w ust. 1, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 12. 1. Nadpłata, o której mowa w § 11 ust. 1, powstaje w przypadku gdy kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy jest niższa niż kwota zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję pieniądza elektronicznego.

2. Kwota nadpłaty jest zwracana na rachunek bankowy wskazany przez krajową instytucję płatniczą w terminie 30 dni od dnia złożenia deklaracji.

§ 13. 1. Niedopłata, o której mowa w § 11 ust. 1, powstaje w przypadku gdy kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za rok kalendarzowy jest wyższa niż kwota zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję pieniądza elektronicznego.

2. W przypadku powstania niedopłaty krajowa instytucja pieniądza elektronicznego w terminie, o którym mowa w § 11 ust. 1, dokonuje wpłaty należności na rachunek urzędu obsługującego KNF.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO O
ZALICZCE WPLĄCONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za I półrocze roku

Nazwa i adres instytucji pieniądza elektronicznego:

.....

.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego:

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych *
1.	Średnia arytmetyczna sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, w II półroczu roku poprzedniego	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego (0,075% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	

* w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 2

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczęć i podpis)

.....
(pieczęć i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO
O ZALICZCE WPLĄCONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za II półrocze roku

Nazwa i adres instytucji pieniądza elektronicznego:

.....

.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego:

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych *
1.	Średnia arytmetyczna sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego, w I półroczu danego roku	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za II półrocze danego roku kalendarzowego (0,075% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
3.	Zaliczka wpłacona na pokrycie kosztów nadzoru za I półrocze danego roku kalendarzowego	
4.	Suma wpłaconych zaliczek za I i II półrocze danego roku kalendarzowego (suma kwot z poz. 2 i 3)	

* w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 2

Sporządził: ¹⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(pieczętka i podpis)

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczętka i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**INFORMACJA KRAJOWEJ INSTYTUCJI PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO
O PIERWSZEJ ZALICZCE WPLĄCONEJ NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU**

za I półrocze..... roku

Nazwa i adres instytucji pieniądza elektronicznego:

.....

.....

NIP:.....

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego:

Data rozpoczęcia działalności:

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych *
1.	Średnia arytmetyczna sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego przez krajową instytucję pieniądza elektronicznego w okresie obejmującym rok kalendarzowy w którym krajowa instytucja pieniądza elektronicznego rozpoczęła działalność **	
2.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za dane półrocze (0,0375% kwoty z poz.1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
3.	Zaliczka na pokrycie kosztów nadzoru za okres prowadzenia działalności poprzedzający półrocze, za które jest wpłacana zaliczka (iloczyn liczby pełnych miesięcy prowadzenia działalności i wartości 0,00625% kwoty z poz. 1 w zaokrągleniu do pełnych złotych)	
4.	Całkowita kwota zaliczki wpłacanej na pokrycie kosztów nadzoru za dane półrocze (suma kwot z poz. 2 i 3)	

* w przypadku gdy dana pozycja nie ma zastosowania należy wstawić znak „-”

** zaliczka jest wpłacana za pierwsze półrocze roku kalendarzowego następującego po roku, w którym krajowa instytucja pieniądza elektronicznego rozpoczęła działalność

.....

Data realizacji przelewu kwoty z poz. 5

Sporządził: ¹⁾

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczęć i podpis)

.....
(pieczęć i podpis)

- 1) W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.
- 2) W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

WZÓR

**DEKLARACJA WPLATY NA POKRYCIE KOSZTÓW NADZORU
NALEŻNEJ OD KRAJOWEJ INSTYTUCJI PIENIĄDZA ELEKTRONICZNEGO
za rok**

Nazwa i adres instytucji pieniądza elektronicznego:

.....
.....

NIP:

Numer wpisu do rejestru krajowych instytucji pieniądza elektronicznego:

Data rozpoczęcia działalności:

Poz.	Wyszczególnienie	Kwota w złotych
1.	MKN_{IPEE} - maksymalna kwota należna od wszystkich krajowych instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy *	
2.	MKN_{IPE} - maksymalna kwota, jaka może być należna od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy, obliczona w sposób określony w § 5 ust. 2	
3.	O_{IPEE} - suma opłat, o których mowa w § 2 i 3, uiszczonych przez wszystkie krajowe instytucje pieniądza elektronicznego w danym roku kalendarzowym *	
4.	KN_{IPEE} - wysokość kosztów nadzoru w danym roku kalendarzowym *	
5.	KWN_{IPE} - kwota wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru należnej od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego za dany rok kalendarzowy (kwota obliczona zgodnie z wzorem: $KWN = \frac{MKN_{IP} * (KN_{IPP} - O_{IPP})}{MKN_{IPP}}$; jeżeli kwota KWN_{IPE} jest wyższa niż kwota MKN_{IPE} należy wpisać kwotę MKN_{IPE})	
6.	Suma zaliczek wpłaconych przez daną krajową instytucję płatniczą za dany rok kalendarzowy	
7.	Niedopłata (kwota z poz. 5 pomniejszona o kwotę z poz. 6; jeżeli różnica jest liczbą ujemną należy wpisać „0”)	
8.	Nadpłata (kwota z poz. 6 pomniejszona o kwotę z poz. 5; jeżeli różnica jest liczbą ujemną należy wpisać „0”) Zwrot na podany poniżej rachunek bankowy krajowej instytucji pieniądza elektronicznego:	

*dane ogłaszane w formie komunikatu Przewodniczącego KNF w Dzienniku Urzędowym KNF

.....
Data realizacji przelewu kwoty z poz. 7

Sporządził: ¹⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby sporządzającej informację)

.....
(pieczęćka i podpis)

Zatwierdził: ²⁾

.....
(imię i nazwisko oraz numer telefonu
osoby zatwierdzającej informację)

.....
(pieczęćka i podpis)

¹⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby sporządzającej; podpis tej osoby nie jest wymagany.

²⁾ W przypadku składania informacji w postaci dokumentu elektronicznego wskazuje się imię i nazwisko osoby zatwierdzającej, a dokument zostaje podpisany przez tę osobę podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP lub bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy kwalifikowanego certyfikatu.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 132zg ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą upoważniającą” lub „ustawą”, upoważnienia dla Prezesa Rady Ministrów do określenia terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat z tytułu nadzoru nad instytucjami pieniądza elektronicznego w związku z działalnością polegającą na wydawaniu pieniądza elektronicznego, a także sposobów i terminów rozliczenia tych wpłat oraz wysokości, warunków i terminów uiszczania opłat z tytułu wydania lub zmiany zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego oraz z tytułu dokonania wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisów wynikających z wydania bądź zmiany zezwolenia. Wytyczne zawarte w art. 132zg ustawy upoważniającej nakazują wydanie przepisów wykonawczych przy uwzględnieniu charakteru czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat i z zapewnieniem skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie, są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej nadzór nad krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego regulowała ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1232). Ustawa ta obejmowała krajowe instytucje pieniądza elektronicznego nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego (zwanej dalej: „KNF”), nie regulując środków finansowania tego nadzoru.

Zgodnie z art. 132z ustawy upoważniającej działalność w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF na zasadach określonych w tej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, wydatki stanowiące koszty działalności KNF i Urzędu KNF, w wysokości określonej w ustawie budżetowej są pokrywane z wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane w wysokości i na zasadach określonych w przepisach odrębnych. W odniesieniu do instytucji pieniądza elektronicznego przepisy te zawarte są w art. 132ze ustawy upoważniającej. Niniejsze rozporządzenie odnosi się wyłącznie do wpłat na pokrycie kosztów nadzoru z tytułu wykonywania przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego

działalności polegającej na wydawaniu pieniądza elektronicznego. W odniesieniu do działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych, ustawa upoważniająca stanowi w art. 132ze ust. 3, że do wpłat na nadzór w związku ze świadczeniem przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego usług płatniczych, odpowiednio stosowane będą przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 115 ustawy upoważniającej (tj. przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego; Dz. U. z 2012 r. poz. 843).

W art. 132ze ust. 1 ustawy upoważniającej mowa jest o maksymalnej stawce wpłat wnoszonych na pokrycie kosztów nadzoru z tytułu wydawania pieniądza elektronicznego. Art. 132zf wskazuje na czynności, które podlegają opłacie, a odpowiednio stosowany art. 114 ust. 2 wyznacza maksymalną wartość tych opłat.

W przepisach § 2–4 rozporządzenie ustala wysokość opłaty od decyzji w sprawie wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji pieniądza elektronicznego oraz zmiany tego zezwolenia, jak również wysokość opłaty z tytułu wpisu do rejestru niezwiązanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia. Opłata za wydanie zezwolenia została ustalona w wysokości równowartości w złotych kwoty 1 250 euro. Natomiast opłaty za zmianę zezwolenia oraz za dokonanie wpisu do rejestru zostały ustalone w wysokości równowartości w złotych kwoty 400 euro. Termin na uiszczenie opłat został określony na 14 dni, odpowiednio od dnia otrzymania decyzji w sprawie wydania zezwolenia albo jego zmiany, albo od dnia zawiadomienia o dokonaniu wpisu do rejestru. Należy zauważyć, że ustawa upoważniająca (zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 114 ust. 2) ustala limit opłat na poziomie równowartości w złotych kwoty 1 500 euro. Takie same stawki opłat zostały ustalone dla krajowych instytucji płatniczych, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz opłat za niektóre czynności Komisji Nadzoru Finansowego.

Projektowane rozporządzenie (§ 5) wyznacza stawkę na poziomie dozwolonego ustawowo maksimum, tj. w wysokości 0,075% średniej arytmetycznej sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego obliczonych na koniec każdego dnia kalendarzowego z okresu poprzedniego roku kalendarzowego.

Wzór obliczenia należnej od danej krajowej instytucji pieniądza elektronicznego wpłaty określony został w § 5. Pozwala on na proporcjonalne rozliczenie kosztów pomiędzy poszczególnymi krajowymi instytucjami pieniądza elektronicznego w odniesieniu do rzeczywiście poniesionych w danym roku kosztów nadzoru przez KNF. Koszty nadzoru,

zgodnie z art. 132zf ust. 2 ustawy, są pomniejszane o sumę opłat wniesionych w danym roku przez instytucje pieniądza elektronicznego, a tym samym pomniejszają łączną kwotę należnych od tych instytucji wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, co uwzględniono we wzorze określonym w § 5.

Projektowane rozporządzenie, analogicznie do regulacji odnoszących się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru wnoszonych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji, powszechne towarzystwa emerytalne czy krajowe instytucje płatnicze, wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnych wpłat (§ 6). Zmniejsza to bieżące obciążenia finansowe krajowych instytucji pieniądza elektronicznego i odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF (koszty działalności KNF pokrywane są z kolejnych transz wypłacanych z budżetu państwa). Dla wyeliminowania możliwych wątpliwości wprowadzono przepisy (§ 7) określające sposób obliczenia i terminy wpłaty pierwszej zaliczki dla krajowych instytucji pieniądza elektronicznego rozpoczynających działalność. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu krajowa instytucja pieniądza elektronicznego pierwszą zaliczkę wnosi w pierwszym półroczu pełnego roku kalendarzowego swojej działalności, uwzględniając dotychczasowy okres. Zgodnie z § 7 ust. 2, pierwsza zaliczka będzie uwzględniać działalność z roku poprzedniego (w którym rozpoczęła działalność) za okres pełnych miesięcy prowadzenia działalności.

Dla uporządkowania procesu informowania KNF o podstawie wpłacanych zaliczek i ułatwienia sporządzania tej informacji przez krajowe instytucje pieniądza elektronicznego wprowadzono wzory takich informacji (§ 8).

Rozporządzenie w § 9 przewiduje możliwość wstrzymania wpłat zaliczek w przypadku gdy kwota uiszczonych już zaliczek będzie przewyższać kwotę prognozowanych dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF nad instytucjami pieniądza elektronicznego (tj. maksymalną kwotę, jaka może być wydatkowana przez KNF z tego tytułu). Jest to rozwiązanie, które funkcjonuje także w odniesieniu do wpłat na pokrycie kosztów nadzoru dokonywanych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji, powszechne towarzystwa emerytalne oraz krajowe instytucje płatnicze – zwalnia to podmioty z obowiązku wnoszenia wpłat, które podlegałyby zwrotowi w wyniku rozliczenia rocznego. Informacja ta będzie ogłaszana w formie komunikatu Przewodniczącego KNF w Dzienniku Urzędowym KNF (§ 10). Zapewni to formalny charakter tej informacji i da pewność prawną w zakresie braku obowiązku wpłaty zaliczki.

Rozliczenie roczne (§ 11–13) dokonywane jest w oparciu o dane o rzeczywistych kosztach nadzoru nad instytucjami pieniądza elektronicznego oraz łącznej kwocie zaliczek należnych

od wszystkich krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, ustalanej w oparciu o łączną wartość średnich arytmetycznych z sum zobowiązań finansowych z tytułu wydanego pieniądza elektronicznego w danym roku kalendarzowym będącym przedmiotem rozliczenia przez wszystkie krajowe instytucje pieniądza elektronicznego.

Sposób rozliczania zaliczek wnoszonych przez instytucje pieniądza elektronicznego oparty został na samoobliczeniu dokonywanym przez każdą krajową instytucję pieniądza elektronicznego i złożeniu odpowiedniej deklaracji. Stosownie do przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, które zgodnie z przepisem wprowadzanym ustawą o usługach płatniczych jako zmiana art. 19 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, będą miały zastosowanie do wpłat z tytułu kosztów nadzoru, ustalanie należności przez organ nadzoru (działający w tym przypadku jako organ podatkowy) wymagałoby formy decyzji administracyjnej, a to generowałoby duże obciążenia dla służb finansowo-księgowych UKNF i w zbędny sposób formalizowało proces rozliczania zwiększając także jego czasochłonność. Rozwiązanie oparte na składaniu deklaracji pozwala na wszczynanie postępowania i wydawanie decyzji tylko w przypadkach gdy organ nadzoru nie będzie zgadzał się z prawidłowością rozliczenia dokonanego samodzielnie przez podmiot. Ponieważ samoobliczenie należności – a więc ustalenie ewentualnej nadpłaty bądź niedopłaty – oparte jest na danych, które ustala KNF na podstawie posiadanych informacji, w rozporządzeniu przewidziano, że dane te będą ogłaszane w sposób formalny, w drodze komunikatu Przewodniczącego KNF ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym KNF. Wskazane w przepisach projektowanego rozporządzenia terminy odpowiadają możliwości uzyskania przez KNF danych w zakresie rzeczywistych kosztów nadzoru oraz średnich wartości wydanego pieniądza elektronicznego przez wszystkie krajowe instytucje pieniądza elektronicznego w danym roku.

Przepis końcowy zawarty w § 14 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, Komisję Nadzoru Finansowego oraz Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony do konsultacji następującym podmiotom: Narodowemu Bankowi Polskiemu, KNF, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędowi Komunikacji Elektronicznej, Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, Związkowi Banków Polskich, Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej, Krajowej Izbie Rozliczeniowej, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Krajowej Federacji Konsumentów, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Izbie Gospodarczej Przedsiębiorców Finansowych, Konfederacji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce Związek Pracodawców.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

W związku z nadzorem KNF nad działalnością instytucji pieniądza elektronicznego i wprowadzeniu regulacji zapewniającej pokrywanie kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane odpowiedniemu zwiększeniu ulega strona dochodowa i wydatkowa budżetu państwa w części Urzędu KNF. Wzrost wydatków budżetowych związanych z nadzorem nad instytucjami pieniądza elektronicznego będzie rekompensowany przez wzrost dochodów z wpłat wnoszonych z tego tytułu. przez podmioty nadzorowane. Analogicznie do regulacji odnoszących się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru ponoszonych przez inne podmioty działające na rynku finansowym (banki, krajowe instytucje płatnicze), projektowane rozporządzenie wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnej składki, co odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nakłada na krajowe instytucje pieniądza elektronicznego obowiązek dokonywania wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Obciążenie krajowych instytucji pieniądza elektronicznego wpłatami z tytułu kosztów nadzoru wynika z przepisów ustawy, a rozporządzenie ustala w granicach ustawowego maksimum wysokość wpłat. Niniejsze rozporządzenie nie będzie miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Zbliżone obciążenia związane z ponoszeniem kosztów nadzoru ponoszone są przez inne kategorie wydawców pieniądza elektronicznego.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie ustala mechanizm finansowania realizacji zadań KNF wynikający z ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, polegający na pokrywaniu kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane.

8. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.